

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 141

Ediția în limba română

Legislație

Anul 58

5 iunie 2015

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 ⁽¹⁾ 1
- ★ Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență 19

DIRECTIVE

- ★ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei ⁽¹⁾ 73

Rectificări

- ★ Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă (JO L 199, 31.7.2007) 118

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

RO

Acele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2015/847 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 20 mai 2015****privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE)
nr. 1781/2006****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Fluxurile de bani iliciți rezultate din transferurile de fonduri pot deteriora integritatea, stabilitatea și reputația sectorului financiar și pot amenința piața internă a Uniunii, precum și dezvoltarea internațională. Spălarea banilor, finanțarea terorismului și criminalitatea organizată rămân probleme semnificative, care ar trebui abordate la nivelul Uniunii. Soliditatea, integritatea și stabilitatea sistemului de transferuri de fonduri și încrederea în sistemul financiar în ansamblul său ar putea fi grav compromise de demersurile infractorilor și ale complicilor acestora fie de a disimula originea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, fie de a transfera fonduri pentru activități infracționale sau în scopuri teroriste.
- (2) Pentru a facilita activitățile lor infracționale, persoanele care spală bani și cele care finanțează terorismul profită de libera circulație a capitalurilor în interiorul spațiului financiar integrat al Uniunii, dacă nu se adoptă anumite măsuri de coordonare la nivelul Uniunii. Cooperarea internațională în cadrul Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI) și punerea în aplicare la nivel global a recomandărilor sale vizează prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului atunci când se transferă fonduri.
- (3) Având în vedere amploarea acțiunii care urmează să fie întreprinsă, Uniunea ar trebui să asigure faptul că standardele internaționale privind combaterea spălării banilor, a finanțării terorismului și a proliferării adoptate de GAFI la 16 februarie 2012 (denumite în continuare „recomandările GAFI revizuite”), și în special Recomandarea 16 a GAFI privind transferurile electronice (denumită în continuare „Recomandarea 16 a GAFI”), și nota explicativă revizuită pentru punerea sa în aplicare sunt puse în aplicare uniform în întreaga Uniune,

⁽¹⁾ JO C 166, 12.6.2013, p. 2.⁽²⁾ JO C 271, 19.9.2013, p. 31.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 11 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 20 aprilie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 20 mai 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

precum și faptul că nu se face nicio discriminare și nu există nicio discrepanță între plățile din cadrul unui stat membru, pe de o parte, și plățile transfrontaliere între state membre, pe de altă parte. O acțiune necoordonată, întreprinsă doar de către state membre acționând separat, în domeniul transferurilor transfrontaliere de fonduri ar putea să aibă un impact semnificativ asupra bunei funcționări a sistemelor de plată la nivelul Uniunii și, prin urmare, ar putea aduce prejudicii pieței interne în domeniul serviciilor financiare.

- (4) Pentru a încuraja o abordare coerentă la nivel internațional și a crește eficacitatea luptei împotriva spălării banilor și finanțării terorismului, viitoarele acțiuni ale Uniunii ar trebui să țină seama de evoluțiile la nivel internațional, și anume de recomandările GAFI revizuite.
- (5) Punerea în aplicare și asigurarea respectării prezentului regulament, inclusiv a Recomandării 16 a GAFI, reprezintă mijloace relevante și eficiente pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului.
- (6) Prezentul regulament nu își propune să impună sarcini sau costuri inutile prestatorilor de servicii de plată și persoanelor care utilizează serviciile acestora. În acest sens, abordarea preventivă ar trebui să aibă un scop specific și să fie proporțională și ar trebui să respecte întru totul libera circulație a capitalului, garantată pe întreg teritoriul Uniunii.
- (7) În Strategia revizuită a Uniunii privind finanțarea terorismului din 17 iulie 2008 (denumită în continuare „Strategia revizuită”) s-a evidențiat faptul că trebuie depuse în continuare eforturi pentru a preveni finanțarea terorismului și pentru a controla modul în care persoanele suspectate de terorism își utilizează propriile resurse financiare. Este recunoscut faptul că GAFI se străduiește constant să își îmbunătățească recomandările și depune eforturi pentru a ajunge la o înțelegere comună a modului de punere în aplicare a acestora. În Strategia revizuită se menționează faptul că punerea în aplicare a recomandărilor GAFI revizuite de către toți membrii GAFI și de către membrii organismelor regionale similare GAFI este evaluată periodic și că, din acest punct de vedere, este important să existe o abordare comună a statelor membre cu privire la punerea în aplicare.
- (8) Pentru a preveni finanțarea terorismului, au fost luate măsuri de înghețare a fondurilor și a resurselor economice ale anumitor persoane, grupuri și entități, inclusiv prin Regulamentele (CE) nr. 2580/2001 ⁽¹⁾, (CE) nr. 881/2002 ⁽²⁾ și (UE) nr. 356/2010 ⁽³⁾ ale Consiliului. În același scop au fost luate măsuri de protejare a sistemului financiar împotriva transmiterii de fonduri și de resurse financiare în scopuri teroriste. Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ cuprinde o serie de astfel de măsuri. Cu toate acestea, măsurile menționate nu sunt suficiente pentru a împiedica pe deplin teroriștii și alți infractori să aibă acces la sistemele de plată pentru a-și transfera fondurile.
- (9) Trasabilitatea completă a transferurilor de fonduri poate reprezenta un instrument extrem de important și de valoros în materie de prevenire, depistare și investigare a activităților de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, precum și la punerea în aplicare a unor măsuri restrictive, în special a celor impuse de Regulamentele (CE) nr. 2580/2001, (CE) nr. 881/2002 și (UE) nr. 356/2010, cu deplina respectare a regulamentelor Uniunii de punere în aplicare a acestor măsuri. Prin urmare, pentru a asigura transmiterea informațiilor de-a lungul lanțului de plăți, este oportun să se prevadă un sistem care să impună prestatorilor de servicii de plată obligația de a însoți transferurile de fonduri de informații cu privire la plătitor și la beneficiarul plății.
- (10) Prezentul regulament ar trebui să se aplice fără a aduce atingere măsurilor restrictive impuse prin regulamente bazate pe articolul 215 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (TFUE), precum Regulamentele (CE) nr. 2580/2001, (CE) nr. 881/2002 și (UE) nr. 356/2010, care pot solicita ca prestatorii de servicii de plată ai plătitorilor și ai beneficiarilor plăților, precum și prestatorii intermediari de servicii de plată să ia măsurile corespunzătoare în vederea înghețării anumitor fonduri sau să se conformeze anumitor restricții specifice privind anumite transferuri de fonduri.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 al Consiliului din 27 decembrie 2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului (JO L 344, 28.12.2001, p. 70).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 881/2002 al Consiliului din 27 mai 2002 de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu rețeaua Al-Qaida (JO L 139, 29.5.2002, p. 9).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 356/2010 al Consiliului din 26 aprilie 2010 de impunere a anumitor măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva unor persoane fizice sau juridice, entități sau organisme, având în vedere situația din Somalia (JO L 105, 27.4.2010, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 684/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (a se vedea pagina 73 din prezentul Jurnal Oficial).

- (11) De asemenea, prezentul regulament ar trebui să se aplice fără a aduce atingere legislației naționale de transpunere a Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. De exemplu, datele cu caracter personal colectate în scopul asigurării conformității cu dispozițiile prezentului regulament nu ar trebui să fie prelucrate suplimentar în vreun fel care să fie incompatibil cu Directiva 95/46/CE. În special, ar trebui să fie strict interzisă prelucrarea suplimentară a datelor cu caracter personal în scopuri comerciale. Combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului este recunoscută ca o rațiune importantă de interes public de către toate statele membre. Prin urmare, în aplicarea prezentului regulament, transferul de date cu caracter personal către o țară terță care nu asigură un nivel adecvat de protecție în conformitate cu articolul 25 din Directiva 95/46/CE ar trebui să fie permis în conformitate cu articolul 26 din directiva respectivă. Este important ca prestatorii de servicii de plată care își desfășoară activitatea în mai multe jurisdicții, cu filiale sau sucursale situate în afara Uniunii, să nu fie împiedicați să transfere date cu privire la tranzacții suspecte în cadrul aceleiași organizații, cu condiția să aplice garanții adecvate. În plus, prestatorii de servicii de plată ai plătitorului și ai beneficiarului plății și prestatorii intermediari de servicii de plată ar trebui să dispună de măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru a proteja datele cu caracter personal împotriva pierderii accidentale, modificării, dezvăluirii neautorizate sau accesului neautorizat.
- (12) În domeniul de aplicare a prezentului regulament nu intră persoanele a căror activitate se limitează la transformarea documentelor pe suport de hârtie în date în format electronic și care acționează în temeiul unui contract încheiat cu un prestator de servicii de plată și nici persoanele care furnizează prestatorilor de servicii de plată doar sisteme de mesagerie sau alte sisteme de sprijin pentru transmiterea de fonduri sau sisteme de compensare și decontare.
- (13) Transferurile de fonduri corespunzătoare serviciilor menționate la articolul 3 literele (a) – (m) și litera (o) din Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ nu fac obiectul dispozițiilor prezentului regulament. Este oportun să se excludă din domeniul de aplicare al prezentului regulament și transferurile de fonduri care prezintă un risc redus de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Excluderile respective ar trebui să vizeze cardurile de plată, instrumentele de monedă electronică, telefoanele mobile sau alte dispozitive digitale sau informatice preplătite sau cumpărate cu abonament, cu caracteristici similare, atunci când acestea sunt utilizate în mod exclusiv pentru achiziționarea de bunuri sau servicii, iar numărul cardului, instrumentului sau dispozitivului însoțește toate transferurile. Cu toate acestea, prezentul regulament se aplică cazurilor în care un card de plată, un instrument de monedă electronică, un telefon mobil sau orice un alt dispozitiv digital sau informatic preplătit sau cumpărat cu abonament, cu caracteristici similare, este utilizat pentru a efectua un transfer de fonduri între persoane. În plus, sunt excluse din domeniul de aplicare a prezentului regulament retragerile de la bancomate, plata impozitelor, a amenzilor sau a altor taxe, transferurile de fonduri efectuate prin schimburi de imagini ale cecurilor, inclusiv cecurile trunchiate sau cambiile și transferurile de fonduri în cazul cărora atât plătitorul, cât și beneficiarul plății sunt prestatori de servicii de plată care acționează în nume propriu.
- (14) Pentru a ține seama de caracteristicile speciale ale sistemelor de plată naționale și cu condiția ca transferul de fonduri să poată fi urmărit întotdeauna până la plătitor, statele membre ar trebui să poată exclude din domeniul de aplicare a prezentului regulament anumite transferuri de fonduri interne cu valoare redusă, inclusiv plățile electronice giro, utilizate pentru achiziționarea de bunuri sau servicii.
- (15) Prestatorii de servicii de plată ar trebui să se asigure că informațiile cu privire la plătitor și la beneficiarul plății nu lipsesc și nu sunt incomplete.
- (16) Pentru a nu afecta eficiența sistemelor de plată și pentru a se obține un echilibru între riscul de a încuraja tranzacțiile ilegale ca urmare a unor cerințe de identificare prea stricte, pe de o parte, și posibila amenințare teroristă reprezentată de transferurile mici de fonduri, pe de altă parte, obligația de a verifica exactitatea informațiilor cu privire la plătitor sau la beneficiarul plății ar trebui, în cazul transferurilor de fonduri care încă nu au fost verificate, să se aplice numai transferurilor de fonduri individuale care depășesc 1 000 EUR, cu excepția cazului în care un transfer pare să fie legat de alte transferuri de fonduri care, împreună, ar depăși 1 000 EUR, sau a cazului în care fondurile au fost primite sau încasate în numerar ori în monedă electronică anonimă sau a cazului în care există motive întemeiate pentru a presupune că este vorba despre o activitate de spălare de banilor ori de finanțare a terorismului.
- (17) Pentru transferurile de fonduri în cazul cărora se consideră că verificarea a avut loc, prestatorii de servicii de plată nu ar trebui să aibă obligația să verifice informațiile cu privire la plătitor sau la beneficiarul plății care însoțesc fiecare transfer de fonduri, dacă au fost îndeplinite obligațiile prevăzute de Directiva (UE) 2015/849.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE (JO L 319, 5.12.2007, p. 1).

- (18) Având în vedere actele legislative ale Uniunii cu privire la serviciile de plată, și anume Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ și Directiva 2007/64/CE, ar trebui să fie suficient să se prevadă ca numai informațiile simplificate să însoțească transferurile de fonduri în cadrul Uniunii, cum ar fi numărul (numerele) de cont de plăți sau un cod unic de identificare a tranzacției.
- (19) Pentru a permite autorităților din țările terțe responsabile în domeniul combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului să descopere sursa fondurilor folosite în aceste scopuri, transferurile de fonduri efectuate din Uniune în afara acesteia ar trebui să fie însoțite de informații complete cu privire la plătitor și la beneficiarul plății. Autorităților respective ar trebui să li se permită accesul la informații complete cu privire la plătitor și la beneficiarul plății numai în scopul prevenirii, depistării și investigării cazurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.
- (20) Autoritățile din statele membre responsabile pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, precum și agențiile judiciare și cele de aplicare a legii relevante din statele membre ar trebui să coopereze mai strâns între ele și cu autoritățile relevante din țările terțe, inclusiv cele din țările în curs de dezvoltare, pentru a consolida și mai mult transparența și schimbul de informații și bune practici.
- (21) În ceea ce privește transferurile de fonduri efectuate de un singur plătitor care urmează să fie transmise sub forma unor loturi de transferuri individuale din Uniune în afara acesteia, ar trebui să se prevadă ca fiecare dintre aceste transferuri individuale să fie însoțit numai de numărul de cont de plăți al plătitorului sau de codul unic de identificare a tranzacției, precum și de informații complete privind beneficiarul plății, cu condiția ca lotul să conțină informații complete cu privire la plătitor a căror exactitate a fost verificată și informații complete cu privire la beneficiarul plății a căror trasabilitate este deplină.
- (22) Pentru a verifica dacă transferurile de fonduri sunt însoțite de informațiile cerute cu privire la plătitor și la beneficiarul plății și pentru a facilita identificarea tranzacțiilor suspecte, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății și prestatorul intermediar de servicii de plată ar trebui să aplice proceduri eficace pentru a depista dacă lipsesc informații cu privire la plătitor și la beneficiarul plății sau dacă acestea sunt incomplete. Aceste proceduri ar trebui să includă controlul *a posteriori* sau controlul în timp real, atunci când acest lucru este posibil. Autoritățile competente ar trebui să asigure faptul că prestatorii de servicii de plată includ informațiile cerute privind tranzacția în mesajul legat de transferul electronic sau în mesajul aferent pe parcursul întregului lanț de plăți.
- (23) Ca urmare a riscului potențial ca transferurile anonime să reprezinte o spălare a banilor și finanțare a terorismului, este necesar să se impună prestatorilor de servicii de plată obligația de a solicita informații cu privire la plătitor și la beneficiarul plății. În conformitate cu abordarea bazată pe risc elaborată de GAFI, este necesar să se identifice atât domeniile care prezintă un risc mai ridicat, cât și cele care prezintă un risc mai scăzut, pentru a gestiona mai bine riscul spălării banilor și finanțării terorismului. Prin urmare, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății și prestatorul intermediar de servicii de plată ar trebui să dispună de proceduri eficace bazate pe evaluarea riscurilor, care să se aplice în cazurile în care un transfer de fonduri nu este însoțit de informațiile cerute privind plătitorul sau beneficiarul plății, pentru a le permite să hotărască dacă să execute, să respingă sau să suspende transferul respectiv și să determine măsurile adecvate care se pot lua în acest caz.
- (24) Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății și prestatorul intermediar de servicii de plată ar trebui să dea dovadă de o vigilență deosebită, analizând riscurile, atunci când constată că informațiile cu privire la plătitor sau la beneficiarul plății lipsesc sau sunt incomplete și ar trebui să raporteze tranzacțiile suspecte autorităților competente, în conformitate cu obligațiile de raportare prevăzute de Directiva (UE) 2015/849, precum și cu măsurile naționale de transpunere a directivei respective.
- (25) Dispozițiile privind transferurile de fonduri în cazul cărora informațiile cu privire la plătitor sau la beneficiarul plății lipsesc sau sunt incomplete se aplică fără a aduce atingere niciunei obligații care revine prestatorilor de servicii de plată și prestatorilor intermediari de servicii de plată de a suspenda și/sau a respinge transferurile de fonduri care încalcă dispoziții de drept civil, administrativ sau penal.
- (26) Pentru a sprijini prestatorii de servicii de plată să instituie proceduri eficace pentru a depista cazurile în care primesc transferuri de fonduri în cazul cărora informațiile cu privire la plătitor sau la beneficiarul plății lipsesc sau sunt incomplete și să întreprindă acțiuni de urmărire, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind plățile transfrontaliere în Comunitate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2560/2001 (JO L 266, 9.10.2009, p. 11).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 (JO L 94, 30.3.2012, p. 22).

Bancară Europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) (EIOPA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (ESMA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾, ar trebui să publice orientări.

- (27) Pentru a permite luarea de măsuri prompte pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, prestatorii de servicii de plată ar trebui să răspundă rapid la cererile de informații cu privire la plătitor și la beneficiarul plății care le sunt adresate de către autoritățile responsabile în domeniul combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului din statul membru în care sunt stabiliți prestatorii de servicii de plată respectivi.
- (28) Numărul de zile necesare pentru a răspunde cererilor de informații cu privire la plătitor este stabilit în funcție de numărul de zile lucrătoare din statul membru al prestatorului de servicii de plată al plătitorului.
- (29) Deoarece este posibil ca, în cadrul anchetelor penale, datele cerute sau persoanele implicate într-o tranzacție să nu poată fi identificate timp de mai multe luni sau chiar ani după efectuarea transferului inițial de fonduri, precum și pentru a putea avea acces la elemente de probă esențiale în contextul anchetelor, este necesar să se impună prestatorilor de servicii de plată obligația de a păstra informațiile cu privire la plătitor și la beneficiarul plății pentru o perioadă de timp în vederea prevenirii, depistării și investigării activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului. Această perioadă ar trebui limitată la cinci ani, după care toate datele cu caracter personal ar trebui șterse, dacă dreptul intern nu prevede altfel. Dacă este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și după efectuarea unei evaluări a necesității și a proporționalității acestei măsuri, statele membre ar trebui să poată permite sau impune păstrarea în continuare a datelor pentru o perioadă suplimentară care să nu depășească cinci ani și fără a aduce atingere dispozițiilor din dreptul penal intern privind mijlocele de probă aplicabile anchetelor penale și procedurilor judiciare în curs.
- (30) În vederea îmbunătățirii respectării prezentului regulament și în conformitate cu comunicarea Comisiei din 9 decembrie 2010 intitulată „Consolidarea regimurilor de sancțiuni în sectorul serviciilor financiare”, ar trebui consolidate competențele autorităților competente de a adopta măsuri de supraveghere și de a aplica sancțiuni. Ar trebui prevăzute sancțiuni și măsuri administrative și, dată fiind importanța combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului, statele membre ar trebui să prevadă sancțiuni și măsuri eficace, proporționale și disuasive. Statele membre ar trebui să informeze despre acestea Comisia și comitetului mixt al ABE, EIOPA și ESMA (denumite în continuare împreună „AES”).
- (31) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a capitolului V din prezentul regulament, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de executare. Competențele respective ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾.
- (32) Mai multe țări și teritorii care nu fac parte din teritoriul Uniunii au o uniune monetară cu un stat membru, fac parte din spațiul monetar al unui stat membru sau au semnat o convenție monetară cu Uniunea reprezentată de un stat membru și au prestatori de servicii de plată care participă direct sau indirect la sistemele de plată și decontare ale statului membru respectiv. Pentru a evita aplicarea prezentului regulament la transferurile de fonduri între statele membre în cauză și țările sau teritoriile respective, aplicare care ar avea un efect negativ semnificativ asupra economiei acestor țări sau teritorii, este necesar să se prevadă posibilitatea ca aceste transferuri de fonduri să fie considerate drept transferuri de fonduri în interiorul statelor membre în cauză.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

⁽²⁾ Regulamentul (EU) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (33) Având în vedere numărul de modificări care ar trebui aduse Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ în temeiul prezentului regulament, regulamentul respectiv ar trebui abrogat din motive de claritate.
- (34) Deoarece obiectivele prezentului regulament nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea sau efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor menționate.
- (35) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie (articolul 7, dreptul la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil (articolul 47, precum și principiul *ne bis in idem*.
- (36) Pentru a asigura introducerea fără probleme a noului cadru de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, este oportun ca data punerii în aplicare a prezentului regulament să coincidă cu termenul pentru transpunerea Directivei (UE) 2015/849.
- (37) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ și a emis un aviz la 4 iulie 2013 ⁽³⁾,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL 1

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește normele privind informațiile cu privire la plătitori și la beneficiarii plăților, care însoțesc transferurile de fonduri, în orice monedă, în scopul prevenirii, depistării și investigării activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, în cazul în care cel puțin unul dintre prestatorii de servicii de plată implicați în transferul de fonduri este stabilit în Uniune.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament se aplică transferurilor de fonduri, în orice monedă, care sunt transmise sau primite de către un prestator de servicii de plată sau de un prestator intermediar de servicii de plată care este stabilit în Uniune.
- (2) Prezentul regulament nu se aplică serviciilor enumerate la articolul 3 literele (a)-(m) și (o) din Directiva 2007/64/CE.
- (3) Prezentul regulament nu se aplică transferurilor de fonduri efectuate utilizând un card de plată, un instrument de monedă electronică ori un telefon mobil sau orice alt dispozitiv digital sau informatic preplătit sau cumpărat cu abonament, cu caracteristici similare, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) cardul, instrumentul sau dispozitivul respectiv este utilizat exclusiv pentru a plăti bunuri sau servicii; și
- (b) numărul cardului, instrumentului sau dispozitivului respectiv însoțește toate transferurile care decurg din tranzacție.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 noiembrie 2006 cu privire la informațiile privind plătitorul care însoțesc transferurile de fonduri (JO L 345, 8.12.2006, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽³⁾ JO C 32, 4.2.2014, p. 9.

Cu toate acestea, prezentul regulament se aplică atunci când un card de plată, un instrument de monedă electronică ori un telefon mobil sau orice alt dispozitiv digital sau informatic preplătit sau cumpărat cu abonament, cu caracteristici similare, este folosit pentru a efectua un transfer de fonduri între persoane.

(4) Prezentul regulament nu se aplică persoanelor care nu au nicio activitate în afară de cea de a transforma documentele pe suport de hârtie în date în format electronic și care acționează în temeiul unui contract încheiat cu un prestator de servicii de plată, și nici persoanelor care nu au nicio activitate în afară de cea de a furniza prestatorilor de servicii de plată sisteme de mesagerie sau alte sisteme de suport pentru transmiterea fondurilor sau sisteme de compensare și decontare.

Prezentul regulament nu se aplică transferurilor de fonduri:

- (a) care implică retragerea de numerar de către plătitor din contul de plăți propriu;
 - (b) care transferă fonduri către autorități publice ca plată a impozitelor, a amenzilor sau a altor taxe în interiorul unui stat membru;
 - (c) în cazul cărora atât plătitorul, cât și beneficiarul plății sunt prestatori de servicii de plată care acționează în nume propriu;
 - (d) efectuate prin schimburi de imagini ale cecurilor, inclusiv cecuri trunchiate.
- (5) Un stat membru poate decide să nu aplice prezentul regulament transferurilor de fonduri efectuate în cadrul teritoriului său către un cont de plăți al beneficiarului plății care permite plata exclusiv pentru furnizarea de bunuri sau de servicii, în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății face obiectul Directivei (UE) 2015/849;
 - (b) prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății poate să urmărească, prin intermediul beneficiarului plății, cu ajutorul unui cod unic de identificare a tranzacției, transferul de fonduri de la persoana care are un acord încheiat cu beneficiarul plății pentru furnizarea de bunuri sau servicii;
 - (c) cuantumul transferului de fonduri nu depășește 1 000 EUR.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „finanțarea terorismului” înseamnă finanțarea terorismului astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (5) din Directiva (UE) 2015/849;
2. „spălare a banilor” înseamnă activitățile de spălare a banilor menționate la articolul 1 alineatul (3) și (4) din Directiva (UE) 2015/849;
3. „plătitor” înseamnă o persoană care este titularul unui cont de plăți și care autorizează un transfer de fonduri din acel cont de plăți sau, în cazul în care nu este vorba de un cont de plăți, care dă un ordin de transfer de fonduri;
4. „beneficiar al plății” înseamnă o persoană care este destinatarul vizat al transferului de fonduri;
5. „prestator de servicii de plată” înseamnă categoriile de prestatori de servicii de plată menționate la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2007/64/CE, persoanele fizice sau juridice care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 26 din directiva respectivă și persoanele juridice care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 9 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, care prestează servicii de transfer de fonduri;
6. „prestator intermediar de servicii de plată” înseamnă un prestator de servicii de plată care nu este un prestator de servicii de plată al plătitorului sau al beneficiarului plății și care primește și transmite un transfer de fonduri în numele prestatorului de servicii de plată al plătitorului sau al beneficiarului plății sau al altui prestator intermediar de servicii de plată;
7. „cont de plăți” înseamnă un cont de plăți astfel cum este definit la articolul 4 punctul 14 din Directiva 2007/64/CE;
8. „fonduri” înseamnă fonduri astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 15 din Directiva 2007/64/CE;

⁽¹⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

9. „transfer de fonduri” înseamnă orice tranzacție efectuată, cel puțin parțial, prin mijloace electronice în numele unui plătitor prin intermediul unui prestator de servicii de plată, pentru a se pune fonduri la dispoziția beneficiarului plății prin intermediul unui prestator de servicii de plată, indiferent dacă plătitorul și beneficiarul plății sunt sau nu aceeași persoană și indiferent dacă prestatorul de servicii de plată al plătitorului și prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății sunt identici, inclusiv:
- (a) transferuri de credit, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012;
 - (b) debitări directe, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012;
 - (c) remiteri de bani, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 13 din Directiva 2007/64/CE, indiferent dacă sunt interne sau transfrontaliere;
 - (d) transferuri efectuate utilizând un card de plată, un instrument de monedă electronică sau un telefon mobil sau orice alt dispozitiv digital sau informatic preplătit sau cumpărat cu abonament, cu caracteristici similare;
10. „transfer procesat în cadrul unui lot” înseamnă o serie de transferuri individuale de fonduri grupate în vederea transmiterii;
11. „cod unic de identificare a tranzacției” înseamnă o combinație de litere, cifre sau simboluri, stabilită de prestatorul de servicii de plată, în conformitate cu protocoalele sistemelor de plată și decontare sau ale sistemelor de mesagerie utilizate pentru transferul de fonduri, care permite urmărirea tranzacției până la plătitor și la beneficiarul plății;
12. „transfer de fonduri între persoane” înseamnă o tranzacție între persoane fizice care, în calitate de consumatori, acționează în alte scopuri decât cele comerciale, de afaceri sau profesionale.

CAPITOLUL II

OBLIGAȚIILE PRESTATORILOR DE SERVICII DE PLATĂ

SECȚIUNEA 1

Obligațiile prestatorului de servicii de plată al plătitorului

Articolul 4

Informațiile care însoțesc transferurile de fonduri

- (1) Prestatorul de servicii de plată al plătitorului se asigură că transferurile de fonduri sunt însoțite de următoarele informații cu privire la plătitor:
- (a) numele plătitorului;
 - (b) numărul de cont de plăți al plătitorului; și
 - (c) adresa plătitorului, numărul documentului personal oficial, numărul de identificare al clientului sau data și locul nașterii.
- (2) Prestatorul de servicii de plată al plătitorului se asigură că transferul de fonduri este însoțit de următoarele informații cu privire la beneficiarul plății:
- (a) numele beneficiarului plății; și
 - (b) numărul de cont de plăți al beneficiarului plății.
- (3) Prin derogare de la alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) litera (b), în cazul transferurilor care nu se efectuează din sau către un cont de plăți, prestatorul de servicii de plată al plătitorului se asigură că transferul de fonduri este însoțit de un cod unic de identificare a tranzacției în locul numărului (numerele) de cont de plăți.
- (4) Înainte de a transfera fondurile, prestatorul de servicii de plată al plătitorului verifică exactitatea informațiilor menționate la alineatul (1) pe baza documentelor, a datelor sau a informațiilor obținute dintr-o sursă fiabilă și independentă.
- (5) Verificarea menționată la alineatul (4) este considerată îndeplinită în cazul în care:
- (a) identitatea unui plătitor a fost verificată în conformitate cu articolul 13 din Directiva (UE) 2015/849, iar informațiile obținute în urma verificării respective au fost păstrate în conformitate cu articolul 40 din directiva respectivă; sau
 - (b) plătitorului i se aplică articolul 14 alineatul (5) din Directiva (UE) 2015/849.

(6) Fără a aduce atingere derogărilor prevăzute la articolele 5 și 6, prestatorului de servicii de plată al plătitorului i se interzice să execute orice transfer de fonduri înainte de a asigura respectarea deplină a obligațiilor prevăzute în prezentul articol.

Articolul 5

Transferuri de fonduri în interiorul Uniunii

(1) Prin derogare de la articolul 4 alineatele (1) și (2), atunci când toți prestatorii de servicii de plată implicați în lanțul de plată sunt stabiliți în Uniune, transferurile de fonduri sunt însoțite cel puțin de numărul de cont de plăți atât al plătitorului, cât și al beneficiarului plății sau, acolo unde se aplică articolul 4 alineatul (3), de codul unic de identificare a tranzacției, fără a aduce atingere cerințelor în materie de informații prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 260/2012, acolo unde este cazul.

(2) În pofida alineatului (1), în termen de trei zile lucrătoare de la primirea unei cereri de informații din partea prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății sau a prestatorului intermediar de servicii de plată, prestatorul de servicii de plată al plătitorului pune la dispoziție următoarele informații:

- (a) pentru transferuri de fonduri al căror quantum depășește 1 000 EUR, indiferent dacă transferurile respective sunt efectuate într-o singură tranzacție sau în mai multe tranzacții care par să fie legate, informații privind plătitorul sau beneficiarul plății în conformitate cu articolul 4;
- (b) pentru transferurile de fonduri al căror quantum nu depășește 1 000 EUR și care nu par să fie legate de alte transferuri de fonduri care, împreună cu transferul în cauză, depășesc 1 000 EUR, cel puțin:
 - (i) numele plătitorului și numele beneficiarului plății; și
 - (ii) numărul de cont de plăți atât al plătitorului, cât și al beneficiarului plății sau, acolo unde se aplică articolul 4 alineatul (3), codul unic de identificare a tranzacției.

(3) Prin derogare de la articolul 4 alineatul (4), în cazul transferurilor de fonduri menționate la alineatul (2) litera (b) din prezentul articol, prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu este obligat să verifice informațiile cu privire la plătitor, cu excepția cazului în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului:

- (a) a primit fondurile care fac obiectul transferului în numerar sau în monedă electronică anonimă; sau
- (b) are motive întemeiate pentru a suspecta că este vorba despre o activitate de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

Articolul 6

Transferuri de fonduri în afara Uniunii

(1) În cazul unui transfer procesat în cadrul unui lot de la un singur plătitor în situația în care prestatorii de servicii de plată ai beneficiarilor plății sunt stabiliți în afara Uniunii, articolul 4 alineatul (1) nu se aplică transferurilor individuale grupate, cu condiția ca transferul procesat în cadrul unui lot să cuprindă informațiile menționate la articolul 4 alineatele (1), (2) și (3), informațiile respective să fi fost verificate în conformitate cu articolul 4 alineatele (4) și (5), și transferurile individuale să fie însoțite de numărul de cont de plăți al plătitorului sau, acolo unde se aplică articolul 4 alineatul (3), de codul unic de identificare a tranzacției.

(2) Prin derogare de la articolul 4 alineatul (1) și, după caz, fără a aduce atingere informațiilor cerute în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 260/2012, în cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este stabilit în afara Uniunii, transferurile de fonduri al căror quantum nu depășește 1 000 EUR și care nu par să fie legate de alte transferuri de fonduri care, împreună cu transferul în cauză, depășesc 1 000 EUR, sunt însoțite cel puțin de:

- (a) numele plătitorului și al beneficiarului plății; și
- (b) numărul de cont de plăți atât al plătitorului, cât și al beneficiarului plății sau, acolo unde se aplică articolul 4 alineatul (3), codul unic de identificare a tranzacției.

Prin derogare de la articolul 4 alineatul (4), prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu este obligat să verifice informațiile referitoare la plătitor menționate în prezentul alineat, cu excepția cazului în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului:

- (a) a primit fondurile care fac obiectul transferului în numerar sau în monedă electronică anonimă; sau
- (b) are motive întemeiate pentru a suspecta că este vorba despre o activitate de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

SECȚIUNEA 2

Obligațiile prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății

Articolul 7

Depistarea informațiilor lipsă privind plătitorul sau beneficiarul plății

(1) Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății instituie proceduri eficace pentru a depista dacă acele câmpuri referitoare la informațiile privind plătitorul și beneficiarul plății din sistemul de mesagerie sau din sistemul de plată și decontare utilizat pentru efectuarea transferului de fonduri au fost completate folosind caractere sau elemente compatibile în conformitate cu convențiile sistemului respectiv.

(2) Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății instituie proceduri eficace, inclusiv, acolo unde este cazul, control a posteriori sau control în timp real, pentru a depista dacă următoarele informații privind plătitorul sau beneficiarul plății lipsesc:

- (a) în cazul transferurilor de fonduri unde prestatorul de servicii de plată al plătitorului este stabilit în Uniune, informațiile menționate la articolul 5;
- (b) în cazul transferurilor de fonduri unde prestatorul de servicii de plată al plătitorului este stabilit în afara Uniunii, informațiile menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2);
- (c) în cazul transferurilor procesate în cadrul unui lot unde prestatorul de servicii de plată al plătitorului este stabilit în afara Uniunii, informațiile menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2) în ceea ce privește respectivul transfer procesat în cadrul unui lot.

(3) În cazul transferurilor de fonduri al căror quantum depășește 1 000 EUR, indiferent dacă transferurile respective sunt efectuate într-o singură tranzacție sau în mai multe tranzacții care par să fie legate, înainte de a credita contul de plăți al beneficiarului plății sau de a pune fondurile la dispoziția beneficiarului plății, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății verifică exactitatea informațiilor referitoare la beneficiarul plății menționate la alineatul (2) din prezentul articol pe baza documentelor, a datelor sau a informațiilor obținute dintr-o sursă fiabilă și independentă, fără a aduce atingere cerințelor prevăzute la articolele 69 și 70 din Directiva 2007/64/CE.

(4) În cazul transferurilor de fonduri al căror quantum nu depășește 1 000 EUR, care nu par să fie legate de alte transferuri de fonduri care, împreună cu transferul în cauză, depășesc 1 000 EUR, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății nu este obligat să verifice exactitatea informațiilor referitoare la beneficiarul plății, cu excepția cazului în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății:

- (a) efectuează plata fondurilor în numerar sau în monedă electronică anonimă; sau
- (b) are motive întemeiate pentru a suspecta că este vorba despre o activitate de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

(5) Verificarea menționată la alineatele (3) și (4) este considerată îndeplinită în următoarele cazuri:

- (a) identitatea unui beneficiar al plății a fost verificată în conformitate cu articolul 13 din Directiva (UE) 2015/849, iar informațiile obținute în urma verificării respective au fost păstrate în conformitate cu articolul 40 din directiva respectivă; sau
- (b) beneficiarului plății i se aplică articolul 14 alineatul (5) din Directiva (UE) 2015/849.

Articolul 8

Transferuri de fonduri în cazul cărora informațiile privind plătitorul sau beneficiarul plății lipsesc sau sunt incomplete

(1) Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății pune în aplicare proceduri eficace bazate pe evaluarea riscurilor, inclusiv procedurile bazate pe riscul asociat menționate la articolul 13 din Directiva (UE) 2015/849, pentru a determina dacă să execute, să respingă sau să suspende un transfer de fonduri în cazul căruia informațiile complete cerute privind plătitorul și beneficiarul plății lipsesc și pentru a lua măsurile adecvate pe care trebuie să le urmeze.

În cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății constată, la primirea transferului de fonduri, că informațiile menționate la articolul 4 alineatele (1) sau (2), articolul 5 alineatul (1) sau articolul 6 lipsesc sau sunt incomplete ori nu au fost completate folosind caracterele sau elementele compatibile în conformitate cu convențiile sistemului de mesagerie sau de plată și decontare, astfel cum este menționat la articolul 7 alineatul (1), prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății respinge transferul sau solicită informațiile cerute privind plătitorul și beneficiarul plății, înainte sau după creditarea contului de plăți al beneficiarului plății sau punerea fondurilor la dispoziția beneficiarului plății, în funcție de riscul asociat.

(2) În cazul în care un prestator de servicii de plată omite în mod repetat să furnizeze informațiile cerute privind plătitorul sau beneficiarul plății, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății ia măsuri, care, în primă fază, pot include emiterea unor avertismente și stabilirea unor termene-limită, înainte de respingerea oricărui nou transfer de fonduri care provine de la prestatorul de servicii de plată respectiv, sau înainte de limitarea ori încetarea relației comerciale cu respectivul prestator de servicii de plată.

Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății raportează acest lucru și măsurile luate autorității competente responsabile de monitorizarea respectării dispozițiilor privind combaterea spălării banilor și finanțarea terorismului.

Articolul 9

Evaluare și raportare

Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății ia în considerare informațiile lipsă sau incomplete privind plătitorul sau beneficiarul plății ca factor pentru a evalua dacă transferul de fonduri sau orice tranzacție conexă este suspectă și dacă aceasta trebuie raportată unității de informații financiare în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

SECȚIUNEA 3

Obligațiile prestatorilor intermediari de servicii de plată

Articolul 10

Păstrarea informațiilor privind plătitorul și beneficiarul plății, care însoțesc transferul

Prestatorii intermediari de servicii de plată se asigură că toate informațiile primite privind plătitorul și beneficiarul plății care însoțesc un transfer de fonduri sunt păstrate împreună cu acest transfer.

Articolul 11

Depistarea informațiilor lipsă privind plătitorul sau beneficiarul plății

(1) Prestatorul intermediar de servicii de plată instituie proceduri eficace pentru a depista dacă acele câmpuri referitoare la informațiile privind plătitorul și beneficiarul plății din sistemul de mesagerie sau din sistemul de plată și decontare utilizat pentru efectuarea transferului de fonduri au fost completate folosind caractere sau elemente compatibile în conformitate cu convențiile sistemului respectiv.

(2) Prestatorul intermediar de servicii de plată instituie proceduri eficace, inclusiv, acolo unde este cazul, control *a posteriori* sau control în timp real, pentru a depista dacă următoarele informații privind plătitorul sau beneficiarul plății lipsesc:

- (a) în cazul transferurilor de fonduri unde prestatorii de servicii de plată al plătitorului și al beneficiarului plății sunt stabiliți în Uniune, informațiile menționate la articolul 5;
- (b) în cazul transferurilor de fonduri unde prestatorul de servicii de plată al plătitorului sau al beneficiarului plății este stabilit în afara Uniunii, informațiile menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2);
- (c) în cazul transferurilor procesate în cadrul unui lot unde prestatorul de servicii de plată al plătitorului sau al beneficiarului plății este stabilit în afara Uniunii, informațiile menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2) în ceea ce privește respectivul transfer procesat în cadrul unui lot.

Articolul 12

Transferuri de fonduri în cazul cărora informațiile privind plătitorul sau beneficiarul plății lipsesc

(1) Prestatorul intermediar de servicii de plată instituie proceduri eficace bazate pe evaluarea riscurilor pentru a determina dacă să execute, să respingă sau să suspende un transfer de fonduri în cazul căruia informațiile cerute privind plătitorul și beneficiarul plății lipsesc și pentru a lua măsurile adecvate pe care trebuie să le urmeze în acest caz.

În cazul în care prestatorul intermediar de servicii de plată constată, la primirea transferului de fonduri, că informațiile menționate la articolul 4 alineatele (1) sau (2), articolul 5 alineatul (1) sau articolul 6 lipsesc ori nu au fost completate folosind caracterele sau elementele compatibile cu convențiile sistemului de mesagerie sau de plată și decontare, astfel cum este menționat la articolul 7 alineatul (1), fie respinge transferul, fie solicită informațiile cerute privind plătitorul și beneficiarul plății, înainte sau după transmiterea transferului de fonduri, în funcție de riscul asociat.

(2) În cazul în care un prestator de servicii de plată omite în mod repetat să furnizeze informațiile cerute privind plătitorul sau beneficiarul plății, prestatorul intermediar de servicii de plată ia măsuri care pot include, mai întâi, emiterea unor avertismente și stabilirea unor termene-limită, înainte de respingerea oricărui nou transfer de fonduri care provine de la prestatorul de servicii de plată respectiv, sau înainte de limitarea sau încetarea relației comerciale cu respectivul prestator de servicii de plată.

Prestatorul intermediar de servicii de plată raportează acest lucru și măsurile luate autorității competente responsabile de monitorizarea respectării dispozițiilor privind combaterea spălării banilor și finanțarea terorismului.

Articolul 13

Evaluare și raportare

Prestatorul intermediar de servicii de plată ia în considerare informațiile lipsă privind plătitorul sau beneficiarul plății ca factor pentru a evalua dacă transferul de fonduri sau orice tranzacție conexă este suspectă și dacă aceasta trebuie raportată unității de informații financiare în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849.

CAPITOLUL III

INFORMARE, PROTECȚIA DATELOR ȘI PĂSTRAREA EVIDENȚELOR

Articolul 14

Furnizarea informațiilor

Prestatorii de servicii de plată răspund, în mod exhaustiv și fără întârziere, inclusiv prin intermediul unui punct de contact central în conformitate cu articolul 45 alineatul (9) din Directiva (UE) 2015/849 în cazul în care a fost numit un astfel de punct de contact, și în conformitate cu cerințele procedurale prevăzute de dreptul intern al statului membru în care sunt stabiliți, cererilor referitoare la informațiile cerute în temeiul prezentului regulament, înaintate exclusiv de către autoritățile competente în domeniul combaterii spălării banilor sau a finanțării terorismului din statul membru respectiv.

Articolul 15

Protecția datelor cu caracter personal

(1) Prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul prezentului regulament face obiectul Directivei 95/46/CE, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern. Datele cu caracter personal care sunt prelucrate de către Comisie sau de către AES în temeiul prezentului regulament fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 45/2001.

(2) Datele cu caracter personal sunt prelucrate de prestatorii de servicii de plată pe baza prezentului regulament doar în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului, și nu sunt prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu acest scop. Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal pe baza prezentului regulament în scopuri comerciale.

(3) Prestatorii de servicii de plată furnizează clienților noi informațiile cerute în temeiul articolului 10 din Directiva 95/46/CE înainte de a stabili o relație de afaceri sau de a efectua o tranzacție ocazională. Respectivele informații includ în special o informare generală cu privire la obligațiile legale care le revin prestatorilor de servicii de plată în temeiul prezentului regulament atunci când prelucrează date cu caracter personal în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului.

(4) Prestatorii de servicii de plată se asigură că se respectă confidențialitatea datelor prelucrate.

Articolul 16

Păstrarea evidențelor

(1) Informațiile privind plătitorul și beneficiarul plății nu se păstrează pe o durată mai lungă decât este strict necesar. Prestatorul de servicii de plată al plătitorului și prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății păstrează evidențele informațiilor menționate la articolele 4-7 pentru o perioadă de cinci ani.

(2) La expirarea perioadei de păstrare menționate la alineatul (1), prestatorii de servicii de plată se asigură că datele cu caracter personal sunt șterse, cu excepția cazului în care dreptul intern prevede altfel, care stabilește circumstanțele în care prestatorii de servicii de plată pot sau sunt obligați să păstreze datele în continuare. Statele membre pot permite sau impune păstrarea în continuare a datelor numai după ce au efectuat o evaluare cuprinzătoare a necesității și proporționalității unei astfel de prelungiri și atunci când consideră că aceasta este justificată ca fiind necesară pentru prevenirea, depistarea sau investigarea activităților de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Perioada de păstrare suplimentară respectivă nu depășește cinci ani.

(3) În cazul în care, la 25 iunie 2015, într-un stat membru sunt în desfășurare proceduri judiciare care vizează prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului și un prestator de servicii de plată deține informații sau documente referitoare la respectivele proceduri, prestatorul de servicii de plată respectiv poate păstra acele informații sau documente în conformitate cu dreptul intern pentru o perioadă de cinci ani de la 25 iunie 2015. Fără a aduce atingere dispozițiilor din dreptul penal intern privind mijloacele de probă aplicabile anchetelor penale și procedurilor judiciare în curs, statele membre pot permite sau solicita păstrarea unor astfel de informații sau documente pentru o perioadă suplimentară de cinci ani, în cazul în care a fost stabilită necesitatea și proporționalitatea unei astfel de păstrări suplimentare pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

CAPITOLUL IV

SANCTIUNI ȘI MONITORIZARE

Articolul 17

Sanctiuni și măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere dreptului de a prevedea și de a impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind măsurile și sancțiunile administrative care se aplică în cazul încălcării dispozițiilor prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că aceste măsuri și sancțiuni sunt puse în aplicare. Sancțiunile și măsurile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive și în concordanță cu cele stabilite în conformitate cu capitolul VI secțiunea 4 din Directiva (UE) 2015/849.

Statele membre pot decide să nu stabilească norme privind măsurile sau sancțiunile administrative aplicabile încălcării dispozițiilor prezentului regulament care fac deja obiectul sancțiunilor penale în dreptul intern. În acest caz, statele membre comunică dispozițiile relevante de drept penal Comisiei.

(2) Statele membre se asigură că, atunci când prestatorii de servicii de plată sunt supuși unor obligații, în cazul unei încălcări a dispozițiilor din prezentul regulament se pot aplica măsuri sau sancțiuni, în condițiile stabilite în dreptul intern, membrilor organului de conducere și oricărei alte persoane fizice care, în temeiul dreptului intern, este responsabilă de încălcare.

(3) Până la 26 iunie 2017, statele membre notifică normele menționate la alineatul (1) Comisiei și comitetului mixt al AES. Statele membre notifică Comisiei și comitetului mixt al AES, fără întârziere, orice modificare ulterioară a acestora.

(4) În conformitate cu articolul 58 alineatul (4) din Directiva (UE) 2015/849, autoritățile competente sunt învestite cu toate competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. În exercitarea competențelor lor de a impune măsuri și sancțiuni administrative, autoritățile competente cooperează strâns pentru a se asigura că respectivele măsuri și sancțiuni administrative produc rezultatele dorite și își coordonează eforturile atunci când tratează cazuri transfrontaliere.

(5) Statele membre se asigură că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru încălcările menționate la articolul 18 comise în folosul lor de către orice persoană, acționând fie în nume propriu, fie ca parte a unui organ al persoanei juridice, și având o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, pe baza oricăreia dintre următoarele:

- (a) competența de a reprezenta persoana juridică;
- (b) prerogativa de a lua decizii în numele persoanei juridice; sau
- (c) prerogativa de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

(6) Statele membre se asigură, de asemenea, că persoanele juridice pot fi trase la răspundere atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (5) din prezentul articol a făcut posibilă comiterea de către o persoană aflată sub autoritatea sa a uneia din încălcările menționate la articolul 18, în beneficiul persoanei juridice respective.

(7) Autoritățile competente își exercită competențele de a impune măsuri și sancțiuni administrative în conformitate cu prezentul regulament, în oricare din următoarele moduri:

- (a) în mod direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitate proprie, prin delegare către astfel de autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

În exercitarea competențelor lor de a impune măsuri și sancțiuni administrative, autoritățile competente cooperează strâns pentru a se asigura că respectivele măsuri sau sancțiuni administrative produc rezultatele dorite și își coordonează eforturile atunci când tratează cazuri transfrontaliere.

Articolul 18

Dispoziții specifice

Statele membre asigură faptul că măsurile și sancțiunile administrative includ cel puțin pe cele stabilite la articolul 59 alineatele (2) și (3) din Directiva (UE) 2015/849 în cazul următoarelor încălcări ale prezentului regulament:

- (a) neincluderea repetată sau sistematică de către un prestator de servicii de plată a informațiilor cerute privind plătitorul sau beneficiarul plății, prin încălcarea articolelor 4, 5 sau 6;
- (b) nerespectarea repetată, sistematică sau gravă de către un prestator de servicii de plată a obligației de a păstra informații, prin încălcarea articolului 16;
- (c) nerespectarea de către un prestator de servicii de plată a obligației de a aplica proceduri eficace bazate pe evaluarea riscurilor, prin încălcarea articolelor 8 sau 12;
- (d) nerespectarea gravă de către prestatorii intermediari de servicii de plată a obligațiilor prevăzute la articolele 11 sau 12.

Articolul 19

Publicarea sancțiunilor și măsurilor

În conformitate cu articolul 60 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva (UE) 2015/849, autoritățile competente publică măsurile și sancțiunile administrative aplicate în cazurile menționate la articolele 17 și 18 din prezentul regulament în cel mai scurt timp, inclusiv informațiile privind tipul și natura încălcării și identitatea persoanelor responsabile, dacă este necesar și proporțional în urma unei evaluări a fiecărui caz în parte.

Articolul 20

Aplicarea sancțiunilor și măsurilor de către autoritățile competente

(1) Atunci când stabilesc tipul măsurilor sau sancțiunilor administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv cele enumerate la articolul 60 alineatul (4) din Directiva (UE) 2015/849.

(2) În ceea ce privește măsurile și sancțiunile administrative impuse în conformitate cu prezentul regulament, se aplică articolul 62 din Directiva (UE) 2015/849.

Articolul 21

Raportarea încălcărilor

(1) Statele membre instituie mecanisme eficace pentru a încuraja raportarea încălcărilor prezentului regulament către autoritățile competente.

Mecanismele respective includ cel puțin pe cele prevăzute la articolul 61 alineatul (2) din Directiva (UE) 2015/849.

(2) Prestatorii de servicii de plată, în cooperare cu autoritățile competente, instituie proceduri interne adecvate pentru a permite angajaților lor sau persoanelor care se află într-o poziție comparabilă să raporteze încălcările la nivel intern, prin intermediul unui canal securizat, independent, specific și anonim, proporțional cu natura și dimensiunea prestatorului de servicii de plată în cauză.

Articolul 22

Monitorizarea

(1) Statele membre impun autorităților competente obligația de a monitoriza în mod eficace și de a lua măsurile necesare pentru a garanta respectarea prezentului regulament, precum și de a încuraja, prin mecanisme eficace, raportarea încălcărilor prezentului regulament către autoritățile competente.

(2) După ce statele membre notifică normele menționate la alineatul (1) din prezentul articol Comisiei și comitetului mixt al AES în conformitate cu articolul 17 alineatul (3), Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea capitolului IV, în special cu privire la cazurile transfrontaliere.

CAPITOLUL V

COMPETENȚE DE EXECUTARE

Articolul 23

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului (denumit în continuare „comitetul”). Acesta este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

CAPITOLUL VI

DEROGĂRI

Articolul 24

Acorduri cu țările sau teritoriile care nu fac parte din teritoriul Uniunii

(1) Comisia poate autoriza orice stat membru să încheie acorduri cu o țară terță sau cu un teritoriu care nu intră în domeniul de aplicare teritorială al tratatelor, astfel cum este prevăzut la articolul 355 din TFUE (denumite în continuare „țara sau teritoriul în cauză”), care conțin derogări de la prezentul regulament, pentru a permite ca transferurile de fonduri între țara sau teritoriul respectiv și statul membru în cauză să fie considerate transferuri de fonduri în interiorul statului membru respectiv.

Astfel de acorduri pot fi autorizate numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) țara sau teritoriul în cauză este legat de statul membru respectiv printr-o uniune monetară, face parte din zona monetară a acestui stat membru sau a semnat o convenție monetară cu Uniunea reprezentată de un stat membru;
- (b) prestatorii de servicii de plată din țara sau teritoriul în cauză participă, direct sau indirect, la sistemele de plată și de decontare în statul membru respectiv; și
- (c) țara sau teritoriul în cauză impune prestatorilor de servicii de plată aflați sub jurisdicția sa aplicarea aceluiași norme ca cele instituite prin prezentul regulament.

(2) Orice stat membru care dorește să încheie un acord astfel cum este menționat la alineatul (1) adresează o cerere în acest sens Comisiei, furnizându-i toate informațiile necesare pentru evaluarea cererii.

(3) După primirea de către Comisie a cererii unui stat membru, transferurile de fonduri între acest stat membru și țara sau teritoriul în cauză sunt considerate în mod provizoriu transferuri de fonduri în interiorul statului membru respectiv până la adoptarea unei decizii în conformitate cu prezentul articol.

(4) În cazul în care consideră că nu dispune de toate informațiile necesare pentru evaluarea cererii, Comisia contactează statul membru respectiv în termen de două luni de la primirea cererii, precizând informațiile suplimentare cerute.

(5) Atunci când dispune de toate informațiile pe care le consideră a fi necesare pentru a evalua cererea, Comisia notifică acest lucru statului membru solicitant în termen de o lună și transmite cererea celorlalte state membre.

(6) În termen de trei luni de la notificarea menționată la alineatul (5) din prezentul articol, Comisia stabilește, în conformitate cu articolul 23 alineatul (2), dacă autorizează sau nu statul membru respectiv să încheie acordul care face obiectul cererii.

În orice caz, Comisia adoptă o decizie astfel cum este menționat la primul paragraf în termen de 18 luni de la primirea cererii.

(7) Până la 26 martie 2017, statele membre care au fost autorizate să încheie acorduri cu o țară sau teritoriu în cauză în temeiul Deciziei de punere în aplicare 2012/43/UE a Comisiei ⁽¹⁾, Decizia 2010/259/UE a Comisiei ⁽²⁾, Decizia 2009/853/CE a Comisiei ⁽³⁾ sau Decizia 2008/982/CE a Comisiei ⁽⁴⁾ furnizează Comisiei informațiile actualizate necesare pentru o evaluare în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf litera (c).

În termen de trei luni de la primirea acestor informații, Comisia examinează informațiile furnizate pentru a se asigura că țara sau teritoriul respectiv impune prestatorilor de servicii de plată aflați sub jurisdicția sa aplicarea aceluiași norme ca cele instituite prin prezentul regulament. În cazul în care Comisia consideră, după o astfel de examinare, că condiția prevăzută la alineatul (1) al doilea paragraf litera (c) nu mai este îndeplinită, abrogă decizia relevantă a Comisiei sau decizia de punere în aplicare a Comisiei.

⁽¹⁾ Decizia de punere în aplicare 2012/43/UE a Comisiei din 25 ianuarie 2012 de autorizare a Regatului Danemarcei să încheie acorduri cu Groenlanda și cu Insulele Feroe pentru ca transferurile de fonduri între Danemarca și fiecare dintre aceste teritorii să fie considerate transferuri de fonduri în interiorul Danemarcei, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 24, 27.1.2012, p. 12).

⁽²⁾ Decizia 2010/259/UE a Comisiei din 4 mai 2010 autorizând Republica Franceză să încheie un acord cu Principatul Monaco pentru ca transferurile de fonduri între Republica Franceză și Principatul Monaco să fie considerate drept transferuri de fonduri în interiorul Republicii Franceze, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 112, 5.5.2010, p. 23).

⁽³⁾ Decizia 2009/853/CE a Comisiei din 26 noiembrie 2009 autorizând Franța să încheie un acord cu Saint Pierre și Miquelon, Mayotte, Noua Caledonie, Polinezia Franceză și Wallis și Futuna pentru ca transferurile de fonduri dintre Franța și aceste teritorii să fie considerate ca și transferuri de fonduri în interiorul Franței în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 312, 27.11.2009, p. 71).

⁽⁴⁾ Decizia 2008/982/CE a Comisiei din 8 decembrie 2008 privind autorizarea Regatului Unit în vederea încheierii de acorduri cu domeniul Jersey, domeniul Guernsey și Insula Man pentru ca transferurile de fonduri între Regatul Unit și fiecare dintre aceste teritorii să fie considerate transferuri de fonduri în interiorul Regatului Unit, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 352, 31.12.2008, p. 34).

*Articolul 25***Orientări**

Până la 26 iunie 2017, AES emit orientări adresate autorităților competente și prestatorilor de servicii de plată în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, cu privire la măsurile care trebuie luate în conformitate cu prezentul regulament, în special în ceea ce privește punerea în aplicare a articolelor 7, 8, 11 și 12.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 26***Abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1781/2006**

Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexă.

*Articolul 27***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 26 iunie 2017.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptată la Strasbourg, 20 mai 2015.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

ANEXĂ

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Regulamentul (CE) nr. 1781/2006	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2	Articolul 3
Articolul 3	Articolul 2
Articolul 4	Articolul 4 alineatul (1)
Articolul 5	Articolul 4
Articolul 6	Articolul 5
Articolul 7	Articolul 7
Articolul 8	Articolul 7
Articolul 9	Articolul 8
Articolul 10	Articolul 9
Articolul 11	Articolul 16
Articolul 12	Articolul 10
—	Articolul 11
—	Articolul 12
—	Articolul 13
Articolul 13	—
Articolul 14	Articolul 15
Articolul 15	Articolele 17-22
Articolul 16	Articolul 23
Articolul 17	Articolul 24
Articolul 18	—
Articolul 19	—
—	Articolul 26
Articolul 20	Articolul 27

REGULAMENTUL (UE) 2015/848 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 20 mai 2015****privind procedurile de insolvență****(reformare)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) La 12 decembrie 2012, Comisia a adoptat un raport privind aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului ⁽³⁾. În raportul Comisiei se concluzionează că regulamentul funcționează, în general, bine, dar că ar fi de dorit să se îmbunătățească aplicarea unora dintre dispozițiile acestuia în vederea perfecționării administrării efective a procedurilor transfrontaliere de insolvență. Întrucât regulamentul menționat a fost deja modificat de mai multe ori și urmează să se efectueze noi modificări, acesta ar trebui să fie reformat în interesul clarității.
- (2) Uniunea și-a stabilit ca obiectiv instituirea unui spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (3) Buna funcționare a pieței interne impune ca procedurile transfrontaliere de insolvență să funcționeze eficient și efectiv. Adoptarea prezentului regulament este necesară pentru atingerea obiectivului menționat, care este de domeniul cooperării judiciare în materie civilă, în sensul articolului 81 din tratat.
- (4) Activitățile întreprinderilor au din ce în ce mai des efecte transfrontaliere și sunt, prin urmare, într-o măsură tot mai mare reglementate în dreptul Uniunii. Insolvența unor astfel de întreprinderi aduce deopotrivă atingere și bunei funcționări a pieței interne, fiind nevoie de un act al Uniunii care să impună coordonarea măsurilor ce urmează să fie adoptate în privința activelor unui debitor insolvent.
- (5) Pentru buna funcționare a pieței interne, este necesar să se evite ca părțile să fie tentate să transfere active sau proceduri judiciare dintr-un stat membru în altul, în încercarea de a obține o situație juridică mai favorabilă în detrimentul masei credale (turism judiciar).
- (6) Prezentul regulament ar trebui să includă dispoziții care să reglementeze competența de a deschide proceduri de insolvență și acțiuni care decurg direct din proceduri de insolvență și sunt strâns legate de acestea. Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să conțină dispoziții privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în cadrul unor astfel de proceduri, precum și dispoziții privind legea aplicabilă procedurii de insolvență. În plus, prezentul regulament ar trebui să conțină norme privind coordonarea procedurilor de insolvență care se referă la același debitor sau la mai multe societăți care fac parte din același grup.
- (7) Falimentele, procedurile privind lichidarea societăților insolvente sau a altor persoane juridice, acordurile amiabile, concordatele sau procedurile similare, precum și acțiunile legate de astfel de proceduri sunt excluse din domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾. Respectivul proceduri ar trebui reglementate prin prezentul regulament. Interpretarea prezentului regulament ar trebui, pe cât posibil, să evite lacunele de reglementare între cele două instrumente. Cu toate acestea, simplul fapt că o procedură națională nu figurează pe lista din anexa A la prezentul regulament nu ar trebui să determine intrarea acesteia sub incidența Regulamentului (UE) nr. 1215/2012.

⁽¹⁾ JO C 271, 19.9.2013, p. 55.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 5 februarie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 12 martie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 20 mai 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO L 160, 30.6.2000, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

- (8) Pentru a se atinge obiectivul de a ameliora eficiența și accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, este necesar și recomandabil ca dispozițiile privind competența, recunoașterea și dreptul aplicabil în acest domeniu să fie cuprinse într-un act juridic al Uniunii imperativ și direct aplicabil în statele membre.
- (9) Prezentul regulament ar trebui să se aplice procedurilor de insolvență care îndeplinesc condițiile stabilite în acesta, indiferent dacă debitorul este o persoană fizică sau juridică, un comerciant sau un particular. Procedurile de insolvență respective apar pe o listă exhaustivă din anexa A. Cu privire la o procedură națională din anexa A, prezentul regulament ar trebui să se aplice fără nicio examinare suplimentară de către o instanță dintr-un alt stat membru cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute în prezentul regulament. Procedurile naționale de insolvență care nu figurează pe lista din anexa A ar trebui să nu intre în domeniul de aplicare al prezentului regulament.
- (10) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să fie extins la procedurile care promovează salvarea întreprinderilor viabile din punct de vedere economic, dar aflate în dificultate, și care acordă o a doua șansă antreprenorilor. Acesta ar trebui, în special, să cuprindă și procedurile care prevăd restructurarea unui debitor într-o etapă în care există doar o probabilitate a insolvenței, precum și procedurile care lasă debitorului controlul deplin sau parțial al activelor și al afacerilor sale. Acesta ar trebui să includă și procedurile de remitere de datorie sau de ajustare a datoriilor în legătură cu consumatorii și cu persoanelor care desfășoară o activitate independentă, de exemplu prin reducerea cuantumului pe care îl are de plătit debitorul sau prin prelungirea termenului de plată care i-a fost acordat. Întrucât astfel de proceduri nu implică în mod necesar numirea unui practician în insolvență, ele ar trebui să intre sub incidența prezentului regulament în cazul în care au loc sub controlul sau supervizarea unei instanțe judecătorești. În acest context, termenul „control” ar trebui să includă situațiile în care instanța intervine numai în urma unei căi de atac introduse de un creditor sau de alte părți interesate.
- (11) Prezentul regulament ar trebui să se aplice și procedurilor care acordă o suspendare temporară a acțiunilor de executare introduse de creditori individuali în cazul în care astfel de acțiuni pot afecta negocierile și pot împiedica perspectivele de restructurare a activității economice a debitorului. Astfel de proceduri ar trebui să nu aducă prejudicii masei credale și, dacă nu se ajunge la niciun acord cu privire la un plan de restructurare, ar trebui să fie premergătoare altor proceduri care fac obiectul prezentului regulament.
- (12) Prezentul regulament ar trebui să se aplice procedurilor a căror deschidere face obiectul obligației de publicitate pentru a permite creditorilor să fie informați cu privire la proceduri și să își înregistreze pretențiile, asigurând astfel caracterul colectiv al procedurii, precum și pentru a oferi creditorilor ocazia de a contesta competența instanței care a deschis procedura.
- (13) Prin urmare, procedurile de insolvență care sunt confidențiale ar trebui să nu intre în domeniul de aplicare al prezentului regulament. Deși astfel de proceduri pot avea un rol important în unele state membre, este imposibil ca o instanță sau un creditor dintr-un alt stat membru să știe că astfel de proceduri au fost deschise, din cauza caracterului lor confidențial, ceea ce face dificilă dispunerea recunoașterii efectelor lor la nivelul întregii Uniuni.
- (14) Procedurile colective care fac obiectul prezentului regulament ar trebui să includă toți creditorii sau o parte semnificativă a creditorilor cărora debitorul le datorează toate sau o proporție substanțială din datoriile sale neonorate, cu condiția ca pretențiile creditorilor care nu sunt implicați în astfel de proceduri să rămână neafectate. Procedurile care implică doar creditorii financiari ai unui debitor ar trebui, de asemenea, să intre în domeniul de aplicare. Procedurile care nu includ toți creditorii unui debitor ar trebui să fie proceduri care urmăresc salvarea debitorului. Procedurile care duc la încetarea definitivă a activității debitorului sau la lichidarea activelor acestuia ar trebui să includă toți creditorii debitorului. În plus, faptul că unele proceduri de insolvență pentru persoanele fizice exclud anumite categorii de pretenții, cum ar fi creanțele de întreținere, de posibilitatea de remitere de datorie nu ar trebui să însemne că astfel de proceduri nu sunt colective.
- (15) Prezentul regulament ar trebui să se aplice și procedurilor care, în temeiul dreptului unora dintre statele membre, sunt deschise și se desfășoară o anumită perioadă de timp, pe baze interimare sau provizorii, până când instanța pronunță o hotărâre care să confirme continuarea procedurilor pe alte baze decât cele interimare. Deși sunt considerate „interimare”, astfel de proceduri ar trebui să întrunească toate celelalte cerințe din prezentul regulament.
- (16) Prezentul regulament ar trebui să se aplice procedurilor care se întemeiază pe legislația privind insolvența. Cu toate acestea, procedurile întemeiate pe dreptul general al societăților comerciale, care nu este conceput în mod exclusiv pentru situații de insolvență, nu ar trebui să fie considerate a se întemeia pe legislația privind insolvența. În mod asemănător, procedurile destinate ajustării datoriilor nu ar trebui să cuprindă procedura specifică în cadrul căreia sunt scoase în afara bilanțului datoriile unei persoane fizice cu venituri foarte scăzute și cu active de valoare foarte scăzută, cu condiția ca acest tip de procedură să nu dispună nicodată plata creditorilor.

- (17) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să fie extins pentru a include procedurile care sunt declanșate de situații în care debitorul se confruntă cu dificultăți de altă natură decât financiară, cu condiția totuși ca astfel de dificultăți să dea naștere la o amenințare reală și gravă la adresa capacității actuale sau viitoare a debitorului de a-și plăti datoriile la scadență. Perioada de timp relevantă pentru stabilirea unei astfel de amenințări se poate extinde la câteva luni sau chiar mai mult, pentru a ține cont de cazurile în care debitorul se confruntă cu dificultăți de altă natură decât financiară care amenință situația activității sale și, pe termen mediu, lichiditatea sa. Un exemplu de acest fel ar putea fi cazul în care debitorul a pierdut un contract de importanță crucială pentru acesta.
- (18) Prezentul regulament ar trebui să se aplice fără a se aduce atingere normelor privind recuperarea ajutorului de stat de la societățile insolvente, astfel cum sunt interpretate în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (19) Procedurile de insolvență referitoare la întreprinderile de asigurare, instituțiile de credit, firmele de investiții și alte firme, instituții sau întreprinderi care fac obiectul Directivei 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, precum și la organismele de plasament colectiv ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament, deoarece toate acestea fac obiectul unui regim special iar autoritățile naționale de supraveghere au competențe ample de intervenție.
- (20) Procedurile de insolvență nu implică în mod necesar intervenția unei autorități judiciare. Prin urmare, termenul „instanță”, utilizat în prezentul regulament, ar trebui înțeles, în anumite dispoziții, în sens larg, ca incluzând o persoană sau un organ abilitat prin dreptul intern să deschidă procedura de insolvență. Pentru ca prezentul regulament să se aplice, ar trebui ca procedurile (cuprinzând actele și formalitățile prevăzute de lege) nu numai să se desfășoare conform dispozițiilor prezentului regulament, ci și să fie recunoscute oficial și să fie executorii în statul membru în care se deschide o procedură de insolvență.
- (21) Practicienii în insolvență sunt definiți în prezentul regulament și enumerați în anexa B. Practicienii în insolvență care sunt numiți fără implicarea unui organism judiciar ar trebui, în conformitate cu dreptul intern, să fie reglementați și autorizați în mod corespunzător pentru a acționa în cadrul procedurilor de insolvență. Cadrul național de reglementare ar trebui să prevadă mecanisme adecvate care să soluționeze potențialele conflicte de interese.
- (22) Prezentul regulament ia în considerare faptul că, datorită diferențelor majore din dreptul material, nu este practică introducerea unor proceduri de insolvență cu aplicabilitate universală în întreaga Uniune. Aplicarea fără excepție a legii statului de deschidere a procedurilor ar conduce, în acest context, în mod frecvent la dificultăți. Acesta este, de exemplu, cazul legislațiilor naționale foarte diferite privind garanțiile care se întâlnesc în statele membre. În plus, drepturile preferențiale de care se bucură anumiți creditori în cadrul procedurilor de insolvență sunt, în unele cazuri, complet diferite. Cu ocazia următoarei revizuirii a prezentului regulament, va fi necesar să se identifice noi măsuri în vederea îmbunătățirii drepturilor preferențiale ale angajaților la nivel european. Prezentul regulament ar trebui să țină seama de asemenea legislații naționale diferite în două moduri diferite. Pe de o parte, ar trebui să prevadă reguli speciale referitoare la legea aplicabilă anumitor drepturi și raporturi juridice deosebit de importante (de exemplu, drepturile reale și contractele de muncă). Pe de altă parte, trebuie acceptate, pe lângă procedura de insolvență principală cu întindere universală, și proceduri naționale care privesc numai bunurile situate în statul de deschidere a procedurilor.
- (23) Prezentul regulament permite deschiderea procedurii principale de insolvență în statul membru în care se află centrul intereselor principale ale debitorului. Procedurile respective au o întindere universală și includ toate bunurile debitorului. Pentru a proteja interesele diferite, prezentul regulament permite deschiderea de proceduri secundare de insolvență paralele cu procedura principală de insolvență. Proceduri secundare de insolvență pot fi deschise în statul membru în care debitorul are un sediu. Efectele procedurilor secundare de insolvență se limitează la bunurile situate în statul respectiv. Unitatea în cadrul Uniunii se asigură prin norme imperative de coordonare cu procedurile principale de insolvență.
- (24) În cazul în care într-un stat membru, altul decât cel în care o persoană juridică sau o societate comercială își are sediul social, a fost deschisă o procedură principală de insolvență care vizează persoana sau societatea respectivă, ar trebui să fie posibilă deschiderea unei proceduri secundare de insolvență în statul membru în care persoana sau societatea își are sediul social, cu condiția ca debitorul să desfășoare o activitate economică cu mijloace umane și cu active în acel stat, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (25) Prezentul regulament se aplică numai procedurilor care privesc un debitor al cărui centru al intereselor principale este situat în Uniune.

⁽¹⁾ Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit (JO L 125, 5.5.2001, p. 15).

- (26) Normele de competență prevăzute în prezentul regulament stabilesc numai competența internațională, adică desemnează statul membru ale cărui instanțe pot deschide proceduri de insolvență. Competența teritorială din cadrul statului membru ar trebui să fie stabilită prin dreptul intern al statului membru respectiv.
- (27) Înainte de a deschide o procedură de insolvență, instanța competentă ar trebui să examineze din oficiu dacă centrul intereselor principale ale debitorului sau sediul său sunt efectiv situate în jurisdicția sa.
- (28) Atunci când se stabilește dacă centrul intereselor principale ale debitorului este verificabil de către terți, ar trebui acordată o atenție deosebită creditorilor și percepției acestora privind locul în care debitorul își administrează interesele. Pentru aceasta este posibil să fie necesară, în cazul mutării centrului intereselor principale, informarea creditorilor la momentul oportun cu privire la noul loc în care debitorul își desfășoară activitățile, de exemplu prin atragerea atenției asupra schimbării adresei din corespondența comercială sau prin anunțarea în mod public a noului loc prin alte mijloace corespunzătoare.
- (29) Prezentul regulament ar trebui să conțină o serie de garanții menite să prevină utilizarea frauduloasă sau abuzivă a practicii de căutare a instanței celei mai favorabile (*turism judiciar*).
- (30) În mod asemănător, prezumțiile că sediul social, principalul loc de desfășurare a activității și reședința obișnuită reprezintă centrul intereselor principale ar trebui să fie relative, iar instanța relevantă a unui stat membru ar trebui să verifice cu atenție dacă centrul intereselor principale ale debitorului se află într-adevăr în statul membru respectiv. În cazul unei societăți comerciale, ar trebui să existe posibilitatea de a răsturna această prezumție în cazul în care administrația centrală a societății este situată în alt stat membru decât cel în care se află sediul social și în cazul în care o evaluare cuprinzătoare a tuturor factorilor relevanți stabilește, într-un mod verificabil de către terți, că centrul real de conducere și de supraveghere al societății și centrul de gestionare a intereselor sale se află în acel alt stat membru. În cazul unei persoane fizice care nu exercită o activitate comercială sau profesională independentă, ar trebui să fie posibil să se răstoarne această prezumție, de exemplu, în cazul în care cea mai mare parte a activelor debitorului se află în afara statului membru în care debitorul își are reședința obișnuită sau în cazul în care se poate stabili că principalul motiv al mutării a fost deschiderea unei proceduri de insolvență în fața noii instanțe și în cazul în care o astfel de deschidere ar putea afecta în mod semnificativ interesele creditorilor ale căror afaceri cu debitorul au avut loc înainte de mutare.
- (31) Cu același obiectiv de a preveni utilizarea frauduloasă sau abuzivă a practicii de căutare a instanței celei mai favorabile, prezumția că centrul intereselor principale este locul unde se află sediul social, locul principal de desfășurare a activității sau reședința obișnuită nu ar trebui să se aplice dacă, în cazul unei societăți, persoane juridice sau, respectiv, persoane fizice care desfășoară o activitate economică sau profesională independentă, debitorul și-a mutat sediul social sau locul principal de desfășurare a activității într-un alt stat membru într-un interval de trei luni anterioare cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau, în cazul unei persoane fizice care nu desfășoară o activitate independentă sau profesională, dacă debitorul și-a mutat reședința obișnuită într-un alt stat membru într-un interval de șase luni anterioare cererii deschidere procedurii de insolvență.
- (32) În orice caz, dacă circumstanțele cauzei dau naștere la îndoieli cu privire la competența instanței, aceasta ar trebui să solicite debitorului să prezinte dovezi suplimentare pentru a-și susține afirmațiile și, în cazul în care legea aplicabilă procedurii de insolvență o permite, să dea creditorilor debitorului posibilitatea de a-și prezenta punctele de vedere cu privire la competență.
- (33) În cazul în care instanța sesizată cu privire la solicitarea de deschidere a unei proceduri de insolvență descoperă că centrul intereselor principale nu se situează pe teritoriul său, aceasta ar trebui să nu deschidă o procedură principală de insolvență.
- (34) În plus, orice creditor al debitorului ar trebui să dispună de o cale de atac eficientă împotriva hotărârii de deschidere a unei proceduri de insolvență. Consecințele atacării hotărârii de deschidere a unei proceduri de insolvență ar trebui să fie reglementate în dreptul intern.
- (35) Instanțele statelor membre pe teritoriul cărora au fost deschise procedurile de insolvență ar trebui să aibă competență și în ceea ce privește acțiunile care decurg în mod direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea. Printre aceste acțiuni ar trebui să se numere acțiunile revocatorii introduse împotriva părților din alte state membre și acțiunile referitoare la obligațiile ce decurg în cursul procedurii de insolvență, precum avansurile de plată pentru cheltuielile de procedură. În schimb, acțiunile care vizează îndeplinirea obligațiilor în temeiul unui contract încheiat de debitor înaintea deschiderii procedurii nu decurg direct din procedură. În cazul în care o astfel de acțiune este asociată cu o altă acțiune întemeiată pe dreptul civil general și comercial,

practicianul în insolvență ar trebui să poată introduce ambele acțiuni la instanțele de la domiciliul părâtului, dacă este de părere că este mai eficient să introducă acțiunea la acest for. De exemplu, aceasta s-ar putea întâmpla în cazul în care practicianul în insolvență dorește să combine o acțiune în răspundere împotriva administratorului întemeiată pe legislația în materie de insolvență cu o acțiune întemeiată pe dreptul societăților comerciale sau pe dreptul general al răspunderii civile delictuale.

- (36) Instanța competentă să deschidă o procedură principală de insolvență ar trebui să fie abilitată să ordone măsuri provizorii și de conservare din momentul depunerii cererii pentru deschiderea procedurii. Măsurile de conservare dispuse atât înainte, cât și după deschiderea procedurii de insolvență sunt importante pentru a garanta eficiența procedurii de insolvență. În acest sens, prezentul regulament ar trebui să prevadă diverse posibilități. Pe de o parte, instanța competentă în procedura principală ar trebui să fie abilitată să ordone și măsuri provizorii și de conservare a bunurilor situate pe teritoriul altor state membre. Pe de altă parte, un practician în insolvență desemnat provizoriu înainte de deschiderea procedurii principale ar trebui să poată, în statul membru în care există un sediu aparținând debitorului, să solicite adoptarea măsurilor de conservare prevăzute de legislația din statele membre respective.
- (37) Înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, dreptul de a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență în statul membru în care debitorul are un sediu ar trebui să fie limitat la creditorii locali și autoritățile publice sau la cazurile în care dreptul statului membru în care debitorul are centrul intereselor sale principale nu permite deschiderea unei proceduri principale de insolvență. Această limitare este justificată de faptul că se intenționează să se limiteze la ceea ce este absolut necesar cazurile în care proceduri teritoriale de insolvență sunt solicitate înaintea procedurii principale de insolvență.
- (38) După deschiderea procedurii principale de insolvență, prezentul regulament nu restrânge dreptul de a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență într-un stat membru în care debitorul are un sediu. Practicianul în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență sau orice altă persoană abilitată în acest scop conform legislației interne a statului membru respectiv poate solicita deschiderea de proceduri secundare de insolvență.
- (39) Prezentul regulament ar trebui să prevadă norme de stabilire a amplasamentului activelor debitorului, iar respectivele norme ar trebui să se aplice atunci când se stabilește care sunt activele care fac parte din procedura principală de insolvență sau din cea secundară de insolvență sau care intră în situații care implică drepturi reale ale terților. Mai concret, prezentul regulament ar trebui să dispună că brevetele europene cu efect unitar, o marcă comunitară sau orice alt drept similar, precum protecția comunitară a soiurilor de plante sau desenele comunitare, ar trebui să fie incluse doar în procedura principală de insolvență.
- (40) Procedurile secundare de insolvență pot urmări scopuri diferite, în afară de protejarea intereselor locale. Se pot ivi cazuri în care masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului este prea complexă pentru a fi administrată în bloc sau diferențele dintre sistemele juridice respective sunt atât de mari încât pot apărea dificultăți ca urmare a extinderii efectelor derivând din legislația statului de deschidere a procedurilor la celelalte state membre în care se află activele. Din acest motiv, practicianul în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență poate solicita deschiderea de proceduri secundare de insolvență pentru o administrare eficientă a masei bunurilor care face obiectul insolvenței.
- (41) Procedurile secundare de insolvență pot, de asemenea, să împiedice administrarea eficientă a masei bunurilor care face obiectul insolvenței. Prin urmare, prezentul regulament stabilește două situații specifice în care instanța sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență ar trebui să poată ca, la solicitarea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență, să amâne sau să refuze deschiderea unei astfel de proceduri.
- (42) În primul rând, prezentul regulament conferă practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență posibilitatea de a-și lua un angajament față de creditorii locali, conform căruia aceștia vor fi tratați ca și cum ar fi fost deschisă o procedură secundară de insolvență. Acest angajament trebuie să întrunească o serie de condiții prevăzute în regulament, în special să fie aprobat de majoritatea calificată a creditorilor locali. În cazul în care s-a luat un astfel de angajament, instanța sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență ar trebui să poată să refuze cererea respectivă atunci când consideră că acest angajament protejează în mod corespunzător interesele generale ale creditorilor locali. Atunci când evaluează aceste interese, instanța ar trebui să țină seama de faptul că angajamentul a fost aprobat cu majoritatea calificată a creditorilor locali.
- (43) În sensul luării unui angajament către creditorii locali, activele și drepturile aflate în statul membru în care debitorul are un sediu ar trebui să facă parte dintr-o subcategorie a masei bunurilor care face obiectul insolvenței și, în momentul distribuirii acestora sau a veniturilor încasate în urma valorificării lor, practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență ar trebui să respecte drepturile de prioritate de care ar fi beneficiat creditorii dacă s-ar fi deschis o procedură secundară de insolvență în statul membru respectiv.

- (44) Ar trebui să se aplice dreptul intern, după caz, în legătură cu aprobarea unui angajament. Mai concret, atunci când în temeiul dreptului național regulile de votare pentru adoptarea unui plan de reorganizare impun aprobarea prealabilă a creanțelor creditorilor, aceste creanțe ar trebui să se considere aprobate în scopul votării angajamentului. Dacă există proceduri diferite pentru adoptarea planurilor de restructurare în temeiul legislației naționale, ar trebui ca statele membre să desemneze procedura specifică care, în acest context, ar trebui să fie relevantă.
- (45) În al doilea rând, prezentul regulament ar trebui să prevadă posibilitatea ca instanța să suspende temporar deschiderea procedurii secundare de insolvență, atunci când a fost acordată o suspendare temporară a procedurilor individuale de executare în cadrul procedurii principale de insolvență, în scopul de a păstra eficiența suspendării acordate în procedura principală de insolvență. Instanța ar trebui să aibă posibilitatea să acorde suspendarea temporară dacă consideră că există măsuri adecvate de protecție a interesului general al creditorilor locali. Într-un astfel de caz, toți creditorii care ar putea fi afectați de rezultatul negocierilor pe tema unui plan de restructurare ar trebui să fie informați cu privire la aceste negocieri și ar trebui să li se permită să participe la ele.
- (46) Pentru a asigura protecția efectivă a intereselor locale, practicianul în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență nu ar trebui să fie în măsură să valorifice sau să deplaseze în mod abuziv activele situate în statul membru în care se află un sediu, în special, cu scopul de a eluda posibilitatea ca astfel de interese să poată fi efectiv satisfăcute în cazul în care, ulterior, se deschide o procedură secundară de insolvență.
- (47) Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice instanțele dintr-un stat membru în care a fost deschisă procedura secundară de insolvență să sancționeze directorii unui debitor pentru încălcarea atribuțiilor, cu condiția ca respectivele instanțe să aibă competența de a se pronunța în astfel de litigii în temeiul dreptului lor intern.
- (48) Procedurile de insolvență principale și procedurile de insolvență secundare pot contribui la administrarea eficientă a masei bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului sau la valorificarea eficientă a masei activelor dacă există o cooperare adecvată între actorii implicați în toate procedurile desfășurate în paralel. Buna cooperare presupune ca diferiți practicieni în insolvență și instanțele implicate să coopereze îndeaproape, în special printr-un schimb suficient de informații. Pentru a asigura rolul predominant al procedurii principale de insolvență, practicianului în insolvență din cadrul acestei proceduri ar trebui să i se ofere câteva posibilități de a interveni în procedura secundară de insolvență care se desfășoară în paralel cu cea principală. În special, practicianul în insolvență ar trebui să fie în măsură să propună un plan de restructurare sau un concordat ori să solicite o suspendare a valorificării activelor în procedura secundară de insolvență. În cadrul cooperării lor, practicienii în insolvență și instanțele ar trebui să ia în considerare cele mai bune practici de cooperare transfrontalieră în cazuri de insolvență, astfel cum se prevede în principiile și orientările privind comunicarea și cooperarea adoptate de către organizațiile europene și internaționale active în domeniul legislației în materie de insolvență, în special orientările relevante elaborate de Comisia Organizației Națiunilor Unite pentru dreptul comercial internațional (UNCITRAL).
- (49) În vederea unei astfel de cooperări, practicienii în insolvență și instanțele ar trebui să poată încheia acorduri și protocoale în scopul de a facilita cooperarea transfrontalieră a mai multor proceduri de insolvență din state membre diferite care vizează același debitor sau societăți membre ale aceluiași grup, atunci când acest lucru este compatibil cu normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri. Astfel de acorduri și protocoale pot avea forme diferite, în sensul că pot fi scrise sau orale, domenii de aplicare diferite, în sensul în care variază de la general la specific, și pot fi încheiate între părți diferite. Acordurile generale simple pot pune accent pe necesitatea cooperării strânse între părți fără să abordeze aspecte specifice, în timp ce acordurile mai detaliate, specifice, pot stabili un cadru de principii care guvernează procedurile multiple de insolvență și pot fi aprobate de instanțele implicate, atunci când dreptul intern impune acest lucru. Acestea pot reflecta un acord între părți de a întreprinde sau de a se abține de la anumite măsuri sau acțiuni.
- (50) În mod asemănător, instanțele din state membre diferite pot coopera prin coordonarea numirii practicienilor în insolvență. În acest context, ele pot numi un singur practician în insolvență pentru mai multe proceduri de insolvență care vizează același debitor sau diferite societăți membre ale aceluiași grup, cu condiția ca această numire comună să fie compatibilă cu normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri și în special orice cerință referitoare la calificarea și la autorizarea practicienilor în insolvență.
- (51) Prezentul regulament ar trebui să asigure administrarea eficientă a procedurilor de insolvență referitoare la diferitele societăți care fac parte dintr-un grup.

- (52) În cazul în care au fost deschise proceduri de insolvență care vizează mai multe societăți din cadrul aceluiași grup, ar trebui să existe o cooperare adecvată între actorii implicați în aceste proceduri. Diferiții practicieni în insolvență și instanțele implicate ar trebui, prin urmare, să se supună unei obligații asemănătoare de a coopera și de a comunica, în mod similar practicienilor în insolvență și instanțelor implicate în cadrul procedurilor principale și secundare de insolvență referitoare la același debitor. Cooperarea dintre practicienii în insolvență ar trebui să nu dăuneze intereselor creditorilor implicați în fiecare dintre proceduri și o astfel de cooperare ar trebui să urmărească găsirea unei soluții care să genereze sinergii în cadrul grupului.
- (53) Introducerea de norme privind procedurile de insolvență a grupurilor de societăți nu ar trebui să limiteze posibilitatea unei instanțe de a deschide o procedură de insolvență în cadrul unei singure jurisdicții pentru mai multe societăți aparținând aceluiași grup, în cazul în care instanța constată că centrul intereselor principale ale acestor societăți se află într-un singur stat membru. În astfel de situații, instanța ar trebui, de asemenea, să poată să numească, dacă este cazul, același practician în insolvență în cadrul tuturor procedurilor în cauză, cu condiția ca acest lucru să nu fie incompatibil cu normele aplicabile acestor proceduri.
- (54) În vederea îmbunătățirii în continuare a coordonării procedurilor de insolvență deschise împotriva societăților membre ale unui grup și pentru a permite restructurarea coordonată a grupului, prezentul regulament ar trebui să introducă norme procedurale privind coordonarea procedurilor de insolvență deschise împotriva societăților membre ale unui grup. În cadrul unei astfel de coordonări, ar trebui depuse eforturi în vederea asigurării eficienței, respectându-se, în același timp, personalitatea juridică distinctă a fiecărui membru al grupului.
- (55) Practicianul în insolvență numit în cadrul procedurii de insolvență deschise în raport cu o societate membră a unui grup de societăți ar trebui să poată solicita deschiderea unei proceduri de coordonare a grupului. Totuși, în cazurile în care legea aplicabilă insolvenței impune acest lucru, practicianul în insolvență respectiv ar trebui să obțină autorizația necesară înainte să facă o astfel de solicitare. Solicitarea ar trebui să specifice elemente esențiale ale coordonării, în special o descriere succintă a planului de coordonare, o propunere cu privire la cine ar trebui să fie numit coordonator și o descriere în rezumat a estimării costurilor coordonării.
- (56) Pentru a asigura caracterul de voluntariat al procedurii de coordonare a grupului, practicienii în insolvență implicați ar trebui să poată ridica obiecții la adresa participării lor la procedură într-un termen prestabilit. Pentru a permite practicienilor în insolvență implicați să decidă în cunoștință de cauză cu privire la participarea lor la procedura de coordonare a grupului, aceștia ar trebui să fie informați, încă dintr-un stadiu incipient, cu privire la elementele esențiale ale coordonării. Cu toate acestea, orice practician în insolvență care a obiectat inițial cu privire la includerea în procedura de coordonare a grupului ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita ulterior să participe la aceasta. În acest caz, coordonatorul ar trebui să decidă cu privire la admisibilitatea solicitării. Toți practicienii în insolvență, inclusiv practicianul în insolvență solicitant, ar trebui să fie informați cu privire la decizia coordonatorului și ar trebui să aibă oportunitatea de a contesta decizia respectivă în instanța care a deschis procedura de coordonare a grupului.
- (57) Procedura de coordonare a grupului ar trebui să încerce întotdeauna să faciliteze administrarea eficace a procedurilor de insolvență vizând societățile membre ale grupului și să aibă un impact general pozitiv asupra creditorilor. Prin urmare, ar trebui ca prin prezentul regulament să se garanteze că instanța care a primit o solicitare de procedură de coordonare a grupului face o evaluare a criteriilor respective înainte de deschiderea procedurii de coordonare a grupului.
- (58) Avantajele pe care le prezintă procedura de coordonare a grupului ar trebui să nu fie depășite de costurile procedurii respective. Prin urmare, este necesar să se asigure faptul că atât costurile coordonării, cât și cota din aceste costuri care va fi suportată de fiecare societate membră a grupului sunt adecvate, proporționale și rezonabile, și urmează a fi stabilite în conformitate cu dreptul intern al statului membru în care fost deschisă procedura de coordonare a grupului. Practicienii în insolvență implicați ar trebui, de asemenea, să aibă posibilitatea de a controla costurile respective începând din primele etape ale procedurii. În cazul în care dreptul intern o cere, a controla costurile respective începând din primele etape ale procedurii ar putea presupune solicitarea de către practicianul în insolvență a aprobării instanței sau a comitetului de creditori.
- (59) În cazul în care coordonatorul consideră că îndeplinirea sarcinilor sale necesită o creștere semnificativă a costurilor în comparație cu costurile estimate inițial și, în orice caz, în cazul în care costurile depășesc 10 % din costurile estimate, coordonatorul ar trebui să fie autorizat de instanța care a deschis procedura de coordonare a grupului să depășească aceste costuri. Înainte de adoptarea deciziei, instanța care a deschis procedura de coordonare a grupului ar trebui să ofere practicienilor în insolvență participanți posibilitatea unei audieri pentru a le permite să-și facă cunoscute observațiile privind adecvarea cererii coordonatorului.

- (60) Pentru membrii unui grup de societăți care nu participă la o procedură de coordonare a grupului, prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să prevadă un mecanism alternativ pentru a realiza o restructurare coordonată a grupului. Un practician în insolvență desemnat în cadrul procedurii referitoare la o societate membră a unui grup ar trebui să aibă calitatea procesuală care să îi permită să solicite suspendarea oricărei măsuri legate de valorificarea activelor în cadrul procedurii deschise în legătură cu alte societăți membre ale grupului care nu fac obiectul procedurii de coordonare a grupului. Ar trebui să se poată solicita o astfel de suspendare numai dacă se prezintă un plan de restructurare pentru societățile membre ale grupului în cauză, dacă planul este avantajos pentru creditorii din cadrul procedurii pentru care se solicită suspendarea și dacă suspendarea este necesară pentru a se asigura punerea în aplicare corespunzătoare a planului.
- (61) Prezentul regulament ar trebui să nu împiedice statele membre să instituie norme naționale care să completeze normele privind cooperarea, comunicarea și coordonarea în privința insolvenței societăților membre ale grupurilor prevăzute de prezentul regulament, cu condiția ca domeniul de aplicare al respectivelor norme naționale să se limiteze la jurisdicția națională și ca aplicarea lor să nu afecteze eficiența normelor din prezentul regulament.
- (62) Normele privind cooperarea, comunicarea și coordonarea în cadrul insolvenței societăților membre ale unui grup prevăzute în prezentul regulament ar trebui să se aplice doar în măsura în care procedurile vizând societăți diferite membre ale aceluiași grup au fost deschise în state membre diferite.
- (63) Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Uniune ar trebui să beneficieze de dreptul de a-și înregistra cererea de admitere a creanței privind bunurile debitorului în orice procedură de insolvență aflată în curs de desfășurare în Uniune. Acest lucru ar trebui să se aplice și autorităților fiscale și instituțiilor de asigurări sociale. Prezentul regulament ar trebui să nu împiedice practicianul în insolvență să depună cereri de admitere a creanțelor în numele anumitor grupuri de creditori, de exemplu angajați, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru. Cu toate acestea, pentru a asigura egalitatea de tratament a creditorilor, distribuirea încasărilor ar trebui să fie coordonată. Fiecare creditor ar trebui să poată păstra ceea ce a primit în cursul procedurii de insolvență, însă nu ar trebui să aibă dreptul de a participa la distribuirea ansamblului activelor în cadrul altei proceduri decât dacă creditorii de același rang au obținut, în aceeași proporție, un dividend echivalent.
- (64) Este esențial ca acei creditori care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Uniune să fie informați cu privire la deschiderea unei proceduri de insolvență referitoare la activele debitorului lor. Pentru a asigura o transmitere rapidă de informații către creditori, Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ nu ar trebui să se aplice în cazul în care prezentul regulament se referă la obligația de a informa creditorii. Utilizarea de formulare-tip disponibile în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii ar trebui să faciliteze sarcina creditorilor de a depune cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurilor deschise într-un alt stat membru. Consecințele necompletării în întregime a formularelor-tip ar trebui să intre sub incidența dreptului intern.
- (65) Prezentul regulament ar trebui să prevadă recunoașterea imediată a hotărârilor privind deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență care intră în domeniul său de aplicare și a hotărârilor aflate în legătură directă cu această procedură de insolvență. Prin urmare, recunoașterea automată ar trebui să însemne că efectele atribuite procedurii în dreptul statului membru în care s-a deschis procedura se extind la toate celelalte state membre. Recunoașterea hotărârilor pronunțate de instanțele statelor membre ar trebui să se bazeze pe principiul încrederii reciproce. În acest scop, motivele de nerecunoaștere ar trebui reduse la minimum necesar. Aceasta este și temeiul de soluționare al oricărui conflict care există între instanțele a două state membre care se consideră deopotrivă competente pentru a deschide procedura principală. Hotărârea instanței care deschide mai întâi procedura ar trebui să fie recunoscută în celelalte state membre fără ca acestea să aibă dreptul de a supune controlului hotărârea instanței respective.
- (66) În domeniul său de aplicare, prezentul regulament ar trebui să prevadă norme conflictuale unitare, care să înlocuiască, în cadrul domeniului lor de aplicare, normele interne de drept internațional privat. În absența unor dispoziții contrare, se aplică legea statului membru de deschidere (*lex concursus*). Această normă conflictuală ar trebui să fie aplicabilă atât pentru procedura principală de insolvență, cât și pentru procedurile locale. *Lex concursus* determină toate efectele procedurii de insolvență, atât cele de natură procedurală, cât și pe cele materiale, asupra persoanelor și raporturilor juridice respective. Ea reglementează toate condițiile privind deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență.
- (67) Recunoașterea automată a unei proceduri de insolvență căreia i se aplică în mod obișnuit legea statului de deschidere a procedurii poate interfera cu normele care reglementează tranzacțiile desfășurate în alte state membre. Pentru a proteja așteptările legitime și siguranța tranzacțiilor într-un alt stat membru decât cel de deschidere, ar trebui să se prevadă o serie de excepții de la norma generală.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, 10.12.2007, p. 79).

- (68) În special în cazul drepturilor reale este necesară o derogare specială de la legea statului de deschidere, deoarece astfel de drepturi au o importanță considerabilă pentru acordarea creditelor. Justificarea, valabilitatea și întinderea drepturilor reale ar trebui, prin urmare, să fie determinate în mod normal de către legea locului (*lex situs*) și să nu fie afectate de deschiderea procedurii de insolvență. Titularul unui drept real ar trebui, prin urmare, să-și poată valorifica în continuare dreptul de a delimita garanția reală de masa bunurilor. Dacă bunurile sunt supuse drepturilor reale în temeiul legii statului unde sunt situate, dar procedura principală de insolvență se desfășoară în alt stat membru, practicianul în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență ar trebui să poată cere deschiderea unei proceduri secundare de insolvență în jurisdicția în care s-au născut drepturile reale, în măsura în care debitorul are un sediu în statul respectiv. Dacă nu sunt deschise proceduri secundare de insolvență, orice excedent obținut din vânzarea unui activ care face obiectul drepturilor reale ar trebui plătit practicianului în insolvență din cadrul procedurii principale.
- (69) Prezentul regulament stabilește diferite dispoziții pentru ca o instanță să poată dispune suspendarea deschiderii unei proceduri sau a unei proceduri de executare. Orice astfel de suspendare ar trebui să nu afecteze drepturile reale ale creditorilor sau ale terților.
- (70) Dacă legea statului de deschidere a procedurii nu admite compensarea creanței, creditorul ar trebui să aibă totuși dreptul la o compensare dacă aceasta este posibilă în temeiul legii aplicabile creanței debitorului insolvent. În acest fel, compensarea ar dobândi o funcție de garanție în temeiul unor dispoziții legale de care creditorul respectiv se poate prevala în momentul nașterii creanței.
- (71) Este, de asemenea, nevoie de o protecție specială în cazul sistemelor de plată și a piețelor financiare, de exemplu în legătură cu acordurile de compensare și lichidare existente în astfel de sisteme, precum și în cazul cesiunii de titluri de valoare și al garanțiilor constituite pentru astfel de tranzacții, în special conform Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹). Singura lege relevantă în cazul unor astfel de tranzacții ar trebui să fie cea aplicabilă sistemului sau pieței respective. Legea respectivă are menirea să împiedice posibilitatea ca mecanismele pentru plata și lichidarea tranzacțiilor prevăzute în sistemele de plată și compensare sau pe piețele financiare reglementate ale statelor membre să fie modificate în cazul insolvenței uneia dintre părțile la tranzacție. Directiva 98/26/CE cuprinde dispoziții speciale care ar trebui să aibă întâietate asupra normelor generale prevăzute în prezentul regulament.
- (72) Pentru a proteja angajații și locurile de muncă, efectele procedurii de insolvență asupra continuării sau încetării raporturilor de muncă și asupra drepturilor și obligațiilor fiecărei părți decurgând din aceste raporturi ar trebui să fie determinate de legea aplicabilă contractului de muncă relevant în conformitate cu normele conflictuale generale. În plus, în cazurile în care încetarea contractelor de muncă necesită aprobarea unei instanțe sau a unei autorități administrative, statul membru în care se află un sediu al debitorului ar trebui să păstreze competența de acordare a acestei aprobări chiar dacă nu a fost deschisă nicio procedură de insolvență în statul membru respectiv. Orice alt aspect legat de legislația în materie de insolvență, cum ar fi chestiunea protejării creanțelor angajaților prin drepturi preferențiale și statutul pe care îl pot avea astfel de drepturi preferențiale ar trebui să fie stabilite prin legea statului membru în care a fost deschisă procedura de insolvență (principală sau secundară), cu excepția cazurilor în care, pentru a evita procedura secundară de insolvență, a fost asumat un angajament în conformitate cu prezentul regulament.
- (73) Legea aplicabilă efectelor procedurii de insolvență asupra unei acțiuni în justiție în desfășurare sau asupra unei proceduri de arbitraj în desfășurare având ca obiect un activ sau un drept care face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului ar trebui să fie legea statului membru în care se desfășoară acțiunea în justiție sau în care se desfășoară arbitrajul. Totuși, această regulă ar trebui să nu afecteze normele naționale privind recunoașterea și controlul aplicării sentințelor arbitrale.
- (74) Pentru a se ține seama de normele procedurale specifice ale sistemelor judiciare din anumite state membre, ar trebui să se asigure flexibilitatea necesară în ceea ce privește anumite norme din prezentul regulament. În consecință, trimiterile din prezentul regulament la notificarea transmisă de un organism judiciar dintr-un stat membru ar trebui să includă emiterea de către organismul respectiv a unui ordin privind transmiterea notificării respective, în cazul în care normele procedurale din statul membru impun acest lucru.
- (75) Din perspectiva afacerilor, conținutul principal al hotărârii de deschidere a procedurii ar trebui publicat, la cererea practicianului în insolvență, într-un alt stat membru decât cel al instanței care a emis hotărârea respectivă. În cazul în care există un sediu în statul membru în cauză, această publicare ar trebui să fie obligatorie. Însă în nici unul din aceste două cazuri publicarea nu constituie o condiție prealabilă pentru recunoașterea procedurii deschise în alt stat membru.

(¹) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al plății în sistemele de plată și al plății în operațiunile cu titluri de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

- (76) În vederea unei mai bune informări a creditorilor și a instanțelor relevante și pentru a preveni deschiderea de proceduri paralele de insolvență, statele membre ar trebui să aibă obligația de a publica informațiile relevante în cazurile transfrontaliere de insolvență într-un registru electronic, accesibil publicului. Pentru a facilita accesul creditorilor domiciliați în alt stat membru și al instanțelor cu sediul în alt stat membru la aceste informații, prezentul regulament ar trebui să prevadă interconectarea unor astfel de registre de insolvență prin intermediul portalului european e-Justiție. Ar trebui ca statele membre să aibă libertatea de a publica informații relevante în mai multe registre și ca fiecare stat membru să poată interconecta mai mult de un registru.
- (77) Prezentul regulament ar trebui să stabilească volumul minim de informații care urmează să fie publicate în registrele de insolvență. Nu ar trebui ca statele membre să fie împiedicate să includă informații suplimentare. Atunci când debitorul este o persoană fizică, registrele de insolvență ar trebui să aibă doar obligația de a indica un număr de înregistrare în cazul în care debitorul desfășoară o activitate comercială sau profesională independentă. Numărul de înregistrare respectiv ar trebui să fie înțeles ca fiind un număr unic de înregistrare al activității comerciale sau profesionale independente a debitorului, publicat în registrul comerțului, dacă acesta există.
- (78) Pentru creditori sunt esențiale informațiile referitoare la anumite aspecte ale procedurii de insolvență, precum termenele de depunere a cererilor de admitere a creanțelor sau de contestare a hotărârilor. Totuși, prezentul regulament ar trebui să nu impună statelor membre calcularea termenelor respective de la caz la caz. Ar trebui să li se permită statelor membre să își îndeplinească obligațiile prin adăugarea unor hiperlinkuri către portalul european e-Justiție care să conțină informații cât se poate de clare referitoare la criteriile de calculare a termenelor respective.
- (79) Pentru a acorda o protecție suficientă a informațiilor referitoare la persoanele fizice care nu exercită o activitate economică sau profesională independentă, statele membre ar trebui să poată condiționa accesul la informațiile respective de criterii de căutare suplimentare, precum numărul personal de identificare al debitorului, adresa acestuia, data sa de naștere sau districtul instanței competente sau de o cerere adresată unei autorități competente ori de verificarea existenței unui interes legitim.
- (80) De asemenea, statelor membre ar trebui să li se permită să nu includă în registrele lor de insolvență informații referitoare la persoanele fizice care nu exercită o activitate comercială sau profesională independentă. În astfel de cazuri, statele membre ar trebui să se asigure că informațiile relevante sunt oferite creditorilor pe bază de notificare individuală și că cererile de admitere a creanțelor, înaintate de creditorii care nu au primit informațiile respective, nu sunt afectate de procedură.
- (81) Este posibil ca unele din persoanele interesate să nu aibă cunoștință despre deschiderea procedurii de insolvență și să acționeze cu bună credință într-o manieră care vine în conflict cu noile circumstanțe. Pentru a proteja astfel de persoane care, fără să fi avut cunoștință despre deschiderea procedurii în alt stat membru, fac o plată către debitor în loc de practicianul în insolvență, ar trebui să se prevadă caracterul liberator al unei astfel de plăți.
- (82) Pentru a se asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să-i fie conferite competențe de executare. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (83) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezentul regulament urmărește să promoveze aplicarea articolelor 8, 17 și 47 privind, respectiv, protecția datelor cu caracter personal, dreptul la proprietate și dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil.
- (84) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul prezentului regulament.
- (85) Prezentul regulament nu aduce atingere Regulamentului (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽²⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentului (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (JO L 124, 8.6.1971, p. 1).

- (86) Întrucât obiectivul prezentului regulament nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere crearea unui cadru juridic pentru buna administrare a procedurilor de insolvență transfrontaliere, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv.
- (87) În conformitate cu articolul 3 și articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și Irlanda au notificat intenția lor de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.
- (88) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, care nu este obligatoriu pentru aceasta și nu i se aplică.
- (89) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată și a emis un aviz la 27 martie 2013 ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică procedurilor colective publice, inclusiv procedurilor provizorii, care se întemeiază pe legislația privind insolvența și în cadrul căreia, în scopul salvării, al ajustării datoriilor, al reorganizării sau al lichidării:

- (a) activele unui debitor sunt indisponibilizate integral sau parțial și este desemnat un practician în insolvență;
- (b) activele și activitatea unui debitor fac obiectul controlului sau supravegherii de către o instanță; sau
- (c) o suspendare temporară a unei proceduri de executare individuale este acordată de o instanță sau prin efectul legii, pentru a permite desfășurarea de negocieri între debitor și creditorii acestuia, cu condiția ca procedura în cazul căreia se dispune suspendarea: să prevadă măsuri adecvate de protecție a masei credale și, dacă nu se ajunge la un acord, să preceadă uneia dintre procedurile menționate la litera (a) sau (b).

În cazul în care procedurile menționate la prezentul alineat pot fi deschise în situația în care insolvența este doar presupusă, obiectivul procedurilor este de a evita insolvența debitorului sau încetarea activității sale comerciale.

Procedurile menționate la prezentul alineat sunt enumerate în anexa A.

(2) Prezentul regulament nu se aplică procedurilor menționate la alineatul (1) referitoare la:

- (a) întreprinderile de asigurare;
- (b) instituțiile de credit;
- (c) firmele de investiții și alte firme, instituții și întreprinderi, în măsura în care acestea fac obiectul Directivei 2001/24/CE; sau
- (d) organismele de plasament colectiv.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

1. „proceduri colective” înseamnă procedurile care cuprind toți creditorii debitorului sau o parte semnificativă a acestora, cu condiția ca, în acest din urmă caz, procedurile să nu afecteze creanțele creditorilor care nu sunt implicați în respectivele proceduri;

⁽¹⁾ JO C 358, 7.12.2013, p. 15.

2. „organisme de plasament colectiv” înseamnă organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), conform definiției din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, și fonduri de investiții alternative (FIA), conform definiției din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾;
3. „debitor în posesie” înseamnă un debitor împotriva căruia a fost deschisă o procedură de insolvență care nu implică neapărat numirea unui practician în insolvență sau transferul complet al drepturilor și competențelor de administrare a activelor debitorului către un practician în insolvență și în cadrul căreia debitorul își păstrează, prin urmare, total sau cel puțin parțial, controlul asupra activelor și activității sale;
4. „proceduri de insolvență” înseamnă procedurile enumerate în anexa A;
5. „practician în insolvență” înseamnă orice persoană sau organism a cărui funcție, inclusiv provizorie, este de a:
 - (i) verifica și de a admite creanțele înaintate în cadrul procedurii de insolvență;
 - (ii) reprezenta interesul colectiv al creditorilor;
 - (iii) administra, fie integral sau parțial, activele debitorului care au fost indisponibilizate;
 - (iv) lichida activele menționate la punctul (iii); sau
 - (v) supraveghea administrarea activității debitorului.Persoanele și organele menționate la primul paragraf sunt enumerate în anexa B;
6. „instanță” înseamnă:
 - (i) la articolul 1 alineatul (1) literele (b) și (c), articolul 4 alineatul (2), articolele 5 și 6, articolul 21 alineatul (3), articolul 24 alineatul (2) litera (j), articolele 36 și 39 și articolele 61-77, organismul judiciar al unui stat membru;
 - (ii) la toate celelalte articole, organismul judiciar sau orice altă autoritate competentă dintr-un stat membru abilitată să deschisă o procedură de insolvență, să confirme o astfel de deschidere sau să ia hotărâri pe parcursul acestei proceduri;
7. „hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență” include:
 - (i) hotărârea oricărei instanțe de a deschide o procedură de insolvență sau de a confirma deschiderea unei astfel de proceduri; și
 - (ii) hotărârea unei instanțe de numire a unui practician în insolvență.
8. „momentul deschiderii procedurii” înseamnă momentul de la care hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență își produce efectele, indiferent dacă hotărârea este definitivă sau nu;
9. „statul membru în care sunt situate activele” înseamnă:
 - (i) în cazul acțiunilor nominative ale societăților, altele decât cele menționate la punctul (ii), statul membru pe teritoriul căruia își are sediul social societatea care a emis acțiunile;
 - (ii) în cazul instrumentelor financiare a căror proprietate se dovedește printr-o înscriere într-un registru sau într-un cont ținut de un intermediar sau în numele unui intermediar („titluri în formă dematerializată”), statul membru în care este ținut registrul sau contul în care s-au făcut înscrierile;
 - (iii) în cazul fondurilor bănești deținute în conturile unei instituții de credit, statul membru indicat în IBAN al contului sau, în cazul fondurilor bănești deținute în conturile unei instituții de credit care nu are IBAN, statul membru în care instituția de credit titulară a conturilor își are administrația centrală ori, dacă acel cont este deschis la o sucursală, o filială sau un alt sediu, statul membru în care se află sucursala, filiala sau sediu;
 - (iv) în cazul bunurilor și drepturilor pe care proprietarul sau titularul le înscrie într-un registru public, altele decât cele menționate la punctul (i), statul membru sub a cărui autoritate este ținut registrul;
 - (v) în cazul brevetelor europene, statul membru pentru care se acordă brevetul european;

⁽¹⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽²⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

- (vi) în cazul drepturilor de autor și al drepturilor conexe, statul membru pe teritoriul căruia titularul acestor drepturi își are reședința obișnuită sau sediul social;
 - (vii) în cazul bunurilor corporale, altele decât cele menționate la punctele (i) – (iv), statul membru pe teritoriul căruia sunt situate bunurile respective;
 - (viii) în cazul creanțelor față de terți, altele decât cele referitoare la activele menționate la punctul (iii), statul membru pe teritoriul căruia terțul debitor își are centrul intereselor principale, stabilit conform articolului 3 alineatul (1);
10. „sediul” înseamnă orice loc de derulare de operațiuni unde un debitor exercită sau a exercitat în ultimele trei luni înainte de cererea de deschidere a procedurii principale de insolvență, în mod netranzitoriu, o activitate economică care presupune mijloace umane și active;
11. „creditor local” înseamnă un creditor ale cărui creanțe față de un debitor s-au născut în urma sau în legătură cu anumite operațiuni derulate într-un sediu situat în alt stat membru decât cel în care se află centrul intereselor principale ale debitorului;
12. „creditor străin” înseamnă un creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un alt stat membru decât statul în care s-a deschis procedura, inclusiv autoritățile fiscale și autoritățile de securitate socială din statele membre;
13. „grup de societăți” înseamnă o întreprindere-mamă, alături de toate întreprinderile-filială ale acesteia;
14. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere care controlează, fie direct, fie indirect, una sau mai multe întreprinderi-filială. O întreprindere care întocmește situații financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, este considerată a fi o întreprindere-mamă.

Articolul 3

Competența internațională

(1) Competența de a deschide procedura de insolvență (denumită în continuare „procedura principală de insolvență”) revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale debitorului. Centrul intereselor principale este locul în care debitorul își administrează în mod obișnuit interesele și care este verificabil de către terți.

În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social. Această prezumție se aplică doar dacă sediul social nu s-a mutat într-un alt stat membru în cele trei luni anterioare solicitării de deschidere a procedurii de insolvență.

În cazul unei persoane fizice care exercită o activitate independentă sau o activitate profesională, centrul intereselor principale se presupune a fi locul principal de desfășurare a activității, în absența unor probe care ar dovedi contrariul. Această prezumție se aplică doar dacă locul principal de desfășurare a activității nu s-a mutat într-un alt stat membru în cele trei luni anterioare solicitării de deschidere a procedurii de insolvență.

În cazul oricărei alte persoane fizice, centrul intereselor principale se presupune a fi locul în care persoana fizică își are reședința obișnuită, în absența unor probe care ar dovedi contrariul. Această prezumție se aplică doar dacă reședința obișnuită nu s-a mutat într-un alt stat membru în cele șase luni anterioare solicitării de deschidere a procedurii de insolvență.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.

(3) În cazul în care a fost deschisă o procedură de insolvență în conformitate cu alineatul (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în conformitate cu alineatul (2) este o procedură secundară de insolvență.

⁽¹⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19),

(4) Procedura teritorială de insolvență menționată la alineatul (2) poate fi deschisă doar înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), în cazul în care:

- (a) o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) din cauza condițiilor stabilite prin legislația statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului; sau
- (b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvență este cerută de:
 - (i) un creditor a cărui creanță a luat naștere din exploatarea unui sediu situat pe teritoriul statului membru în care se solicită deschiderea procedurii teritoriale; sau
 - (ii) o autoritate publică care, în temeiul legislației statului membru pe al cărui teritoriu este situat sediul, are dreptul de a solicita deschiderea procedurii de insolvență.

În cazul în care se deschide o procedură principală de insolvență, procedura teritorială de insolvență devine procedură secundară de insolvență.

Articolul 4

Verificarea competenței

(1) O instanță sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență examinează din oficiu dacă are competență în temeiul articolului 3. Hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență precizează criteriile care stabilesc competența instanței și, în special, dacă această competență se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).

(2) În pofida alineatului (1), în cazul în care procedurile de insolvență sunt deschise în conformitate cu dreptul intern, în lipsa unei hotărâri pronunțate de o instanță, statele membre pot încredința practicianului în insolvență desemnat în cadrul acestor proceduri atribuția de a examina dacă statul membru în care cererea de deschidere a procedurilor de insolvență este pendinte este competent în temeiul articolului 3. În caz afirmativ, practicianul în insolvență precizează în hotărârea de deschidere a procedurii criteriile care stabilesc competența și, în special, dacă această competență se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).

Articolul 5

Controlul jurisdicțional al hotărârii de deschidere a procedurii principale de insolvență

(1) Debitorul sau orice creditor poate ataca în instanță hotărârea de deschidere a procedurii principale de insolvență din motive de competență internațională.

(2) Hotărârea de deschidere a procedurii principale de insolvență poate fi contestată de către părți, altele decât cele menționate la alineatul (1) sau pe alte motive decât lipsa competenței internaționale, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru.

Articolul 6

Competența pentru o acțiune care decurge direct din procedura de insolvență și care este strâns legată de aceasta

(1) Instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență în conformitate cu articolul 3 sunt competente pentru orice acțiune care decurge în mod direct din procedura de insolvență și care este strâns legată de aceasta, precum acțiunile revocatorii.

(2) Atunci când una dintre acțiunile menționate la alineatul (1) se referă la o acțiune în materie civilă și comercială, împotriva aceluiași pârât, practicianul în insolvență poate aduce ambele acțiuni în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat pârâtul sau, în cazul în care acțiunea este introdusă împotriva mai multor pârâți, în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia își are domiciliul oricare dintre aceștia, cu condiția ca aceste instanțe să fie competente în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.

Primul paragraf se aplică în cazul debitorului în posesie, cu condiția ca dreptul intern să permită debitorului în posesie să introducă acțiuni în numele masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

(3) În sensul alineatului (2), sunt considerate conexe acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării lor în mod separat.

*Articolul 7***Legea aplicabilă**

- (1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura (denumit în continuare „stat de deschidere”).
- (2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:
- (a) debitorii împotriva cărora se poate deschide o procedură de insolvență în raport cu calitatea acestora;
 - (b) activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și regimul aplicabil activelor dobândite de debitor ulterior deschiderii procedurii de insolvență;
 - (c) atribuțiile debitorului și ale practicianului în insolvență;
 - (d) condițiile de opozabilitate a compensării;
 - (e) efectele procedurii de insolvență asupra contractelor în derulare la care debitorul este parte;
 - (f) efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor individuale intentate de creditori, cu excepția proceselor în curs de soluționare;
 - (g) creanțele care urmează să fie înregistrate la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și regimul creanțelor născute după deschiderea procedurii de insolvență;
 - (h) normele care reglementează prezentarea, verificarea și admiterea creanțelor;
 - (i) normele care reglementează distribuirea încasărilor rezultate din vânzarea bunurilor, rangul creanțelor și drepturile creditorilor care au obținut o satisfacere parțială după deschiderea procedurii insolvenței în temeiul unui drept real sau ca efect al unei compensări;
 - (j) condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență, în special prin concordat;
 - (k) drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență;
 - (l) cui îi revine sarcina costurilor și cheltuielilor procedurii de insolvență;
 - (m) normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale.

*Articolul 8***Drepturile reale ale terților**

- (1) Deschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere drepturilor reale al unui creditor sau terț asupra bunurilor corporale sau necorporale, mobile ori imobile – atât bunuri individual determinate, cât și în indiviziune, a căror alcătuire se poate modifica – aparținând debitorului și care se află pe teritoriul unui alt stat membru la data deschiderii procedurii.
- (2) Drepturile menționate la alineatul (1) includ în special:
- (a) dreptul de a executa sau de a solicita executarea activelor și de a obține câștiguri materiale dintr-o asemenea executare ori din fructele activelor respective, în special în temeiul unui gaj sau ipotecă;
 - (b) dreptul exclusiv de realizare a unei creanțe, în special ca urmare a gajării sau cesionării creanței cu titlu de garanție;
 - (c) dreptul de a revendica activele și/sau de a cere restituirea acestora din mâna oricui le-ar deține sau le-ar folosi împotriva voinței părții îndreptățite;
 - (d) dreptul real de a percepe fructele unui activ.
- (3) Este asimilat dreptului real dreptul înscris într-un registru public și opozabil terților, pe baza căruia poate fi dobândit un drept real în sensul alineatului (1).

(4) Alineatul (1) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (m).

Articolul 9

Compensarea

(1) Deschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere dreptului unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a unui debitor asupra sa, dacă o astfel de operațiune este permisă de legea aplicabilă creanței debitorului insolvent.

(2) Alineatul (1) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (m).

Articolul 10

Rezerva dreptului de proprietate

(1) Deschiderea procedurii de insolvență împotriva cumpărătorului unui activ nu aduce atingere drepturilor vânzătorului activului respectiv întemeiate pe o rezervă a dreptului de proprietate, dacă la data deschiderii procedurii activul se află pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura.

(2) Deschiderea unei proceduri de insolvență împotriva vânzătorului unui activ, ulterior predării activului, nu constituie o cauză de rezoluțiune a vânzării și nu împiedică cumpărătorul să dobândească dreptul de proprietate, dacă la data deschiderii procedurii activul vândut se află pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (m).

Articolul 11

Contracte având ca obiect bunuri imobile

(1) Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract care conferă dreptul de a dobândi sau de a folosi un bun imobil sunt reglementate exclusiv de legea statului membru pe teritoriul căruia se află bunul imobil.

(2) Instanța care a deschis procedura principală de insolvență are jurisdicția de a aproba încetarea sau modificarea contractelor menționate la prezentul articol în cazul în care:

- (a) legislația statului membru care este aplicabilă contractelor respective prevede că un astfel de contract nu poate înceta sau fi modificat decât cu aprobarea instanței care deschide procedura de insolvență; și
- (b) în statul membru respectiv nu s-a deschis nicio procedură de insolvență.

Articolul 12

Sisteme de plată și piețe financiare

(1) Fără a aduce atingere articolului 8, efectele procedurii de insolvență asupra drepturilor și obligațiilor participanților la un sistem de plată sau decontare ori la o piață financiară sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă acelui sistem sau acelei piețe.

(2) Alineatul (1) nu împiedică intentarea unei acțiuni de constatare a nulității, acțiuni în anulare sau în inopozabilitate a plăților sau tranzacțiilor în temeiul legii aplicabile sistemului de plată sau pieței financiare respective.

*Articolul 13***Contracte de muncă**

(1) Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract de muncă și asupra unui raport de muncă sunt reglementate exclusiv prin legea statului membru aplicabilă contractului de muncă.

(2) Instanța din statul membru în care s-ar putea deschide o procedură secundară de insolvență poate aproba încetarea sau modificarea contractelor menționate la prezentul articol, chiar dacă nu a fost deschisă nicio procedură de insolvență în statul membru respectiv.

Primul paragraf se aplică și autorității competente, în temeiul dreptului intern, să aprobe încetarea sau modificarea contractelor menționate la prezentul articol.

*Articolul 14***Efectele asupra drepturilor supuse înscrierii**

Efectele procedurii de insolvență asupra drepturilor unui debitor cu privire la un bun imobil, o navă sau o aeronavă, supuse înscrierii într-un registru public, se reglementează prin legea statului membru sub autoritatea căruia este ținut registrul.

*Articolul 15***Brevete europene cu efect unitar și mărci comunitare**

În sensul prezentului regulament, un brevet european cu efect unitar, o marcă comunitară sau orice alt drept similar prevăzut de dreptul Uniunii poate fi inclus numai în procedurile prevăzute la articolul 3 alineatul (1).

*Articolul 16***Acte prejudiciabile**

Articolul 7 alineatul (2) litera (m) nu se aplică dacă persoana care a dobândit foloase în urma unui act prejudiciabil pentru adunarea creditorilor face dovada că:

- (a) actul face obiectul legii altui stat membru decât cea a statului de deschidere a procedurii; și
- (b) legea statului membru respectiv nu permite, în cazul respectiv, sub nici o formă, contestarea actului.

*Articolul 17***Protecția terților dobânditori**

Dacă, printr-un act încheiat după deschiderea procedurii de insolvență, un debitor dispune cu titlu oneros:

- (a) de un bun imobil,
- (b) de o navă sau aeronavă care face obiectul înscrierii într-un registru public, sau
- (c) de valori mobiliare a căror existență necesită înscrierea într-un registru prevăzut de lege,

valabilitatea actului respectiv se reglementează prin legea statului pe teritoriul căruia se află bunul imobil sau sub a cărui autoritate este ținut registrul.

*Articolul 18***Efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor în justiție sau asupra procedurilor de arbitraj în desfășurare**

Efectele procedurii de insolvență asupra unei acțiuni în justiție în desfășurare sau asupra unei proceduri de arbitraj în desfășurare având ca obiect un activ sau un drept care face parte din masei bunurilor care face obiectul insolvenței unui debitor se reglementează exclusiv prin legislația statului membru în care se desfășoară procesul sau în care se instanța de arbitraj își are sediul.

CAPITOLUL II

RECUNOAȘTEREA PROCEDURII DE INSOLVENȚĂ*Articolul 19***Principiu**

(1) Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțată de o instanță a unui stat membru competentă în temeiul articolului 3 este recunoscută în toate celelalte state membre din momentul în care își produce efectele în statul de deschidere.

Regula menționată la primul paragraf se aplică și în cazul în care, având în vedere capacitatea unui debitor, nu poate fi deschisă o procedură de insolvență împotriva unui debitor în alte state membre.

(2) Recunoașterea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) nu împiedică deschiderea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (2) de către o instanță dintr-un alt stat membru. Aceasta din urmă constituie o procedură secundară de insolvență în sensul capitolului III.

*Articolul 20***Efectele recunoașterii**

(1) Hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice alt stat membru efectele pe care i le atribuie legea statului de deschidere, cu excepția cazului unei dispoziții contrare în prezentul regulament și atât timp cât nu este deschisă în celălalt stat membru nici o procedură de tipul celei menționate la articolul 3 alineatul (2).

(2) Efectele procedurii prevăzute la articolul 3 alineatul (2) nu pot fi contestate în alte state membre. Orice limitare a drepturilor creditorilor, în special o suspendare a plății sau remiterea de datorie, poate fi opusă în ceea ce privește bunurile aflate pe teritoriul unui alt stat membru numai dacă respectivii creditori și-au exprimat acordul.

*Articolul 21***Atribuțiile practicianului în insolvență**

(1) Practicianul în insolvență desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) poate exercita pe teritoriul unui alt stat membru toate atribuțiile conferite de legislația statului de deschidere a procedurii, atât timp cât nu a fost deschisă o altă procedură de insolvență și nu a fost adoptată o măsură de conservare contrară, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în statul respectiv. Sub rezerva articolelor 8 și 10, practicianul în insolvență poate, în special, să deplaseze activele debitorului în afara teritoriului statului membru pe care acestea se află.

(2) Practicianul în insolvență desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2) poate solicita în orice alt stat membru, pe cale judiciară sau extrajudiciară, ca un bun mobil să fie transferat de pe teritoriul statului în care s-a deschis procedura pe teritoriul celui alt stat membru ulterior deschiderii procedurii de insolvență. Practicianul în insolvență poate, de asemenea, să exercite orice acțiune revocatorie care este în interesul creditorilor.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, practicianul în insolvență este obligat să respecte legea statului membru pe al cărui teritoriu intenționează să acționeze, în special cu privire la procedurile de valorificare a bunurilor. Aceste atribuții nu pot include măsuri coercitive, decât dacă sunt dispuse de către o instanță a statului membru respectiv, sau dreptul de a soluționa o acțiune în justiție sau un litigiu.

*Articolul 22***Proba desemnării practicianului în insolvență**

Desemnarea practicianului în insolvență este dovedită printr-o copie certificată a originalului hotărârii de desemnare sau printr-un alt act doveditor eliberat de instanța competentă.

Poate fi necesară traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului membru pe al cărui teritoriu lichidatorul intenționează să acționeze. Nu se impune nici o legalizare sau altă formalitate similară.

Articolul 23

Restituirea și imputația

(1) Un creditor care, după deschiderea procedurii prevăzute la articolul 3 alineatul (1), obține prin orice mijloace, în special pe cale executorie, satisfacerea totală sau parțială a creanței sale asupra bunurilor unui debitor situate pe teritoriul unui alt stat membru trebuie să restituie practicianului în insolvență ceea ce a obținut, sub rezerva articolelor 8 și 10.

(2) În scopul de a asigura un tratament egal al creditorilor, creditorul care a obținut în cursul unei proceduri de insolvență un dividend asupra creanței sale va participa la distribuiri efectuate în cadrul altei proceduri numai dacă creditorii de același rang sau din aceeași categorie au obținut un dividend echivalent în aceste din urmă proceduri.

Articolul 24

Instituirea registrelor de insolvență

(1) Statele membre instituie și mențin pe teritoriul lor unul sau mai multe registre în care sunt publicate informații privind procedurile de insolvență (denumite în continuare „registre de insolvență”). Informațiile respective se publică cât mai curând după deschiderea procedurilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se pun la dispoziția publicului, cu respectarea condițiilor prevăzute la articolul 27 și cuprind următoarele (denumite în continuare „informații obligatorii”):

- (a) data deschiderii procedurii de insolvență;
- (b) instanța care a deschis procedura de insolvență și numărul de referință al cauzei, dacă există;
- (c) categoria de proceduri de insolvență menționată în anexa A care au fost deschise și, după caz, orice subcategorie relevantă de astfel de procedură deschisă în conformitate cu dreptul intern;
- (d) dacă competența de a deschide proceduri se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1), alineatul (2) sau alineatul (4);
- (e) dacă debitorul este o societate sau o persoană juridică, denumirea, numărul de înregistrare, sediul social sau adresa de corespondență a debitorului, dacă este diferită;
- (f) dacă debitorul este o persoană fizică, indiferent dacă desfășoară sau nu o activitate economică independentă sau o activitate profesională, numele, numărul de înregistrare, dacă este cazul, și adresa de corespondență a debitorului sau, în cazul în care adresa este protejată, data și locul nașterii debitorului;
- (g) numele, adresa de corespondență sau adresa e-mail a practicianului în insolvență desemnat în cadrul procedurii, dacă s-a desemnat un practician;
- (h) termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor, dacă există, sau o trimitere la criteriile de calculare a termenului respectiv;
- (i) data de închidere a procedurii principale de insolvență, dacă s-a stabilit o astfel de dată;
- (j) instanța și, după caz, termenul de depunere a contestației în urma hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, în conformitate cu articolul 5, sau o trimitere la criteriile de calculare a acestui termen.

(3) Dispozițiile alineatului (2) nu împiedică statele membre să includă documente sau informații suplimentare în registrele lor naționale de insolvență, precum descalificări ale directorilor legate de insolvență.

(4) Statele membre nu sunt obligate să includă în registrele de insolvență informațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol cu privire la persoanele fizice care nu exercită o activitate comercială sau profesională independentă și nici să pună această informație la dispoziția publicului prin sistemul de interconectare a acestor registre, cu condiția să fie informații creditorii străini cunoscuți, în conformitate cu articolul 54, despre elementele menționate la alineatul (2) litera (j) de la prezentul articol.

În cazul în care un stat membru face uz de posibilitatea menționată la primul paragraf, procedurile de insolvență nu afectează creanțele creditorilor străini care nu au primit informațiile menționate la primul paragraf.

(5) Publicarea de informații în registrele prevăzute în prezentul regulament nu produce efecte juridice în afara celor prevăzute în dreptul intern și la articolul 55 alineatul (6).

Articolul 25

Interconectarea registrelor de insolvență

(1) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, Comisia instituie un sistem descentralizat de interconectare a registrelor de insolvență. Sistemul respectiv se compune din registrele de insolvență și portalul european e-justiție, care servește ca punct central de acces public electronic la informațiile din sistem. Sistemul oferă un serviciu de căutare în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii în scopul de a face publice informațiile obligatorii, precum și orice alte documente sau informații incluse în registrele de insolvență pe care statele membre decid să le facă publice prin intermediul portalului european e-justiție.

(2) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu procedura menționată la articolul 87, Comisia adoptă până la 26 iunie 2019:

- (a) specificațiile tehnice care definesc metodele de comunicare și de schimb de informații, prin mijloace electronice, pe baza specificațiilor interfeței stabilite pentru sistemul de interconectare a registrelor de insolvență;
- (b) măsurile tehnice de asigurare a standardelor minime de securitate din domeniul tehnologiei informației pentru comunicarea și distribuirea informațiilor în cadrul sistemului de interconectare a registrelor de insolvență;
- (c) criteriile minime pentru funcția de căutare propusă prin portalul european e-justiție, pe baza informațiilor prevăzute la articolul 24;
- (d) criteriile minime de prezentare a rezultatelor unor astfel de căutări, pe baza informațiilor prevăzute la articolul 24;
- (e) mijloacele și condițiile tehnice prin care serviciile furnizate de sistemul de interconectare sunt puse la dispoziție; și
- (f) un glosar cu explicații de bază privind procedurile naționale de insolvență enumerate în anexa A.

Articolul 26

Costurile instituirii și interconectării registrelor de insolvență

(1) Instituirea, întreținerea și dezvoltarea viitoare a sistemului de interconectare a registrelor de insolvență se finanțează de la bugetul general al Uniunii.

(2) Fiecare stat membru suportă costurile de instituire și de ajustare a registrelor sale naționale de insolvență în vederea interoperabilității acestora cu portalul european e-justiție, precum și costurile de administrare, de operare și de întreținere a registrelor respective. Nu se aduce atingere astfel posibilității de a solicita granturi pentru finanțarea unor astfel de activități în cadrul programelor financiare ale Uniunii.

Articolul 27

Condiții de acces la informații prin intermediul sistemului de interconectare

(1) Statele membre se asigură că informațiile obligatorii menționate la articolul 24 alineatul (2) literele (a)-(j) sunt disponibile în mod gratuit prin intermediul sistemului interconectării registrelor de insolvență.

(2) Prezentul regulament nu împiedică statele membre să perceapă o taxă rezonabilă pentru accesarea documentelor ori a informațiilor suplimentare menționate la articolul 24 alineatul (3) prin intermediul sistemului interconectării registrelor de insolvență.

(3) Statele membre pot condiționa accesul la informații obligatorii referitoare la persoane fizice care nu desfășoară o activitate comercială sau profesională independentă și la persoane fizice care exercită o activitate economică independentă sau o activitate profesională care nu are legătură cu procedura de insolvență de criterii de căutare suplimentare privind debitorul, pe lângă criteriile minime menționate la articolul 25 alineatul (2) litera (c).

(4) Statele membre pot impune ca accesul la informațiile menționate la alineatul (3) să fie condiționat de o cerere adresată autorității competente. Statele membre pot condiționa accesul de verificarea existenței unui interes legitim pentru accesarea acestor informații. Persoana solicitantă are posibilitatea de a înainta o cerere de informații sub formă electronică, cu ajutorul unui formular standard prin intermediul portalului european e-justiție. În cazul în care este necesară dovedirea existenței unui interes legitim, persoana solicitantă are posibilitatea de a-și justifica cererea pe baza unor copii electronice ale documentelor relevante. Persoanei solicitante i se oferă un răspuns din partea autorității competente în termen de trei zile lucrătoare.

Persoana solicitantă nu este obligată să furnizeze traduceri ale documentelor care justifică cererea sa, nici să suporte eventualele costuri ale traducerii pe care autoritatea competentă le-ar putea avea.

Articolul 28

Publicarea în alt stat membru

(1) Practicianul în insolvență sau debitorul în posesie solicită ca notificarea hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență și, după caz, hotărârea prin care a fost desemnat practicianul în insolvență să fie publicate în orice alt stat membru în care debitorul are un sediu, în conformitate cu procedurile de publicare în vigoare în statul membru respectiv. Prin această măsură de publicare se indică, după caz, practicianul în insolvență desemnat și se precizează dacă norma în materie de competență aplicată este cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).

(2) Practicianul în insolvență sau debitorul în posesie poate solicita ca informațiile menționate la alineatul (1) să fie publicate în orice alt stat membru în cazul în care practicianul în insolvență sau debitorul în posesie consideră că este necesar în conformitate cu procedurile de publicare în vigoare în statul membru respectiv.

Articolul 29

Înscrierea în registrele publice din alt stat membru

(1) În cazul în care legislația unui stat membru în care debitorul are un sediu, iar acel sediu a fost înscris într-un registru public al statului membru respectiv, sau legislația unui stat membru în care se află un bun imobil care aparține debitorului impune publicarea informațiilor referitoare la deschiderea procedurii de insolvență menționate la articolul 28 în registrul cadastral, comercial sau în orice alt registru public, practicianul în insolvență sau debitorul în posesie ia toate măsurile necesare pentru a asigura o astfel de înscriere.

(2) Practicianul în insolvență sau debitorul în posesie poate solicita o astfel de înscriere în orice alt stat membru, cu condiția ca o astfel de înscriere să fie permisă de legislația statului membru în care se ține registrul respectiv.

Articolul 30

Costurile

Costurile publicității și înscrierii prevăzute la articolele 28 și 29 se consideră costuri și cheltuieli de procedură.

Articolul 31

Executarea unei obligații în beneficiul debitorului

(1) Persoana care execută, într-un stat membru, o obligație în beneficiul debitorului care face obiectul unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat membru, în loc să o fi executat în beneficiul practicianului în insolvență al acelei proceduri, este considerată liberată dacă nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.

(2) Persoana care a executat o astfel de obligație înainte de realizarea publicității prevăzute la articolul 28 este prezumată, până la proba contrarie, că nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii de insolvență. Persoana care a executat obligația după realizarea publicității este prezumată, până la proba contrarie, că a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.

*Articolul 32***Recunoașterea și caracterul executoriu al altor hotărâri**

(1) Hotărârile cu privire la deschiderea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere a procedurii este recunoscută în temeiul articolului 19, precum și concordatele aprobate de o atare instanță sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea niciunei alte formalități. Aceste hotărâri sunt executate în conformitate cu articolele 39-44 și articolele 47-57 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor referitoare la măsurile de conservare adoptate ulterior cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau în legătură cu aceasta.

(2) Recunoașterea și executarea altor hotărâri decât cele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol fac obiectul regulamentului (UE) nr. 1215/2012, cu condiția ca regulamentul respectiv să fie aplicabil.

*Articolul 33***Ordinea publică**

Orice stat membru poate refuza recunoașterea unei proceduri de insolvență deschisă în alt stat membru sau executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul unei astfel de proceduri, dacă recunoașterea sau executarea ar contraveni în mod evident ordinii publice din statul respectiv, în special principiilor sale fundamentale sau drepturilor și libertăților individuale constituționale.

CAPITOLUL III

PROCEDURI SECUNDARE DE INSOLVENȚĂ*Articolul 34***Deschiderea procedurii**

În cazul în care procedura principală de insolvență a fost deschisă de o instanță dintr-un stat membru și recunoscută în alt stat membru, o instanță din acel alt stat membru care este competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2) poate deschide proceduri secundare de insolvență în conformitate cu dispozițiile prevăzute în prezentul capitol. În cazul în care procedura principală de insolvență impune ca debitorul să fie insolvent, insolvența debitorului nu se reexaminează în statul membru în care poate fi deschisă o procedură secundară de insolvență. Efectele procedurii secundare de insolvență se limitează la activele debitorului situate pe teritoriul statului membru unde au fost deschise aceste proceduri.

*Articolul 35***Legea aplicabilă**

Cu excepția unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii secundare de insolvență este cea a statului membru pe teritoriul căruia se deschide procedura secundară de insolvență.

*Articolul 36***Dreptul de a-și lua un angajament pentru a evita o procedură secundară de insolvență**

(1) Pentru a evita deschiderea unei proceduri secundare de insolvență, practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență poate lua un angajament unilateral (denumit în continuare „angajamentul”) cu privire la activele aflate în statul membru în care ar putea fi deschisă o procedură secundară de insolvență, conform căruia în momentul distribuirii activelor respective sau a veniturilor încasate în urma valorificării lor, va respecta drepturile de distribuție și de prioritate în temeiul dreptului intern de care ar fi dispus creditorii locali dacă s-ar fi deschis o procedură secundară de insolvență în statul membru respectiv. Angajamentul precizează premisele factice pe care se bazează, mai ales în ceea ce privește valoarea activelor aflate în statul membru vizat și variantele disponibile pentru valorificarea acelor active.

(2) În cazul în care a fost asumat un angajament în conformitate cu prezentul articol, legea aplicabilă distribuției veniturilor încasate din valorificarea activelor menționate la alineatul (1), priorității creanțelor creditorilor și drepturilor creditorilor în raport cu activele menționate la alineatul (1) este legea statului membru în care ar fi putut să fie deschisă procedura secundară de insolvență. Momentul relevant pentru stabilirea activelor menționate la alineatul (1) este momentul luării angajamentului.

(3) Angajamentul se ia în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru în care ar fi putut să fie deschisă procedura secundară de insolvență sau, dacă în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care ar fi putut fi deschisă procedura secundară de insolvență.

(4) Angajamentul se ia în scris. Acesta face obiectul oricărei alte cerințe de formă, și al cerințelor privind aprobarea în ceea ce privește distribuțiile, dacă există, valabile în statul de deschidere a procedurii principale de insolvență.

(5) Angajamentul este aprobat de creditorii locali cunoscuți. Regulile aplicabile majorității calificate și votării care se aplică pentru adoptarea planurilor de restructurare în temeiul legii statului membru în care ar fi putut fi deschisă o procedură secundară de insolvență se aplică și pentru aprobarea angajamentului. Creditorii pot participa la vot prin mijloace de comunicare la distanță, în cazul în care dreptul intern permite acest lucru. Practicianul în insolvență informează creditorii locali cunoscuți cu privire la angajament, la regulile și la procedurile de aprobare a acestuia și la aprobarea sau respingerea angajamentului.

(6) Un angajament asumat și aprobat în conformitate cu prezentul articol este opozabil față de masa bunurilor. În cazul în care se deschide o procedură secundară de insolvență în conformitate cu articolele 37 și 38, practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență transferă eventualele active pe care le-a deplasat de pe teritoriul statului membru respectiv după luarea angajamentului sau, în cazul în care activele au fost deja valorificate, veniturile încasate în urma valorificării lor, către practicianul în insolvență din procedura secundară de insolvență.

(7) În cazul în care practicianul în insolvență și-a luat un angajament, acesta informează creditorii locali cu privire la intenția de distribuție înainte să distribuie activele și veniturile menționate la alineatul (1). Dacă informațiile respective nu respectă termenii angajamentului sau legea aplicabilă, orice creditor local poate contesta o astfel de distribuție în instanțele statului membru în care a fost deschisă o procedură principală de insolvență în scopul de a obține o distribuție în conformitate cu termenii angajamentului și cu legea aplicabilă. În acest caz, nicio distribuție nu are loc până când instanța nu ia o decizie cu privire la contestație.

(8) Creditorii locali pot înainta o cerere în fața instanțelor din statul membru în care a fost deschisă procedura principală de insolvență pentru a solicita practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență să ia eventualele măsuri corespunzătoare necesare pentru a asigura respectarea termenilor angajamentului disponibile în temeiul legislației statului de deschidere a procedurii principale de insolvență.

(9) Creditorii locali pot, de asemenea, să înainteze o cerere în fața instanțelor din statul membru în care ar fi putut fi deschisă o procedură secundară de insolvență pentru a le solicita să ia măsuri provizorii sau de conservare pentru a asigura respectarea de către practicianul în insolvență a termenilor angajamentului.

(10) Practicianul în insolvență răspunde de eventualele prejudicii aduse creditorilor locali în urma nerespectării de către acesta a obligațiilor și a cerințelor prevăzute la prezentul articol.

(11) În sensul prezentului articol, o autoritate care este stabilită în statul membru în care ar fi putut fi deschisă o procedură secundară de insolvență și care este obligată, în temeiul Directivei 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, să garanteze plata creanțelor neachitate ale lucrătorilor salariați care rezultă din contracte de muncă sau raporturi de muncă este considerată a fi un creditor local, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru.

⁽¹⁾ Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului (JO L 283, 28.10.2008, p. 36).

Articolul 37

Dreptul de a solicita deschiderea unei proceduri secundare de insolvență

- (1) Deschiderea unei proceduri secundare de insolvență poate fi solicitată de:
- (a) practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență;
 - (b) orice altă persoană sau autoritate abilitată să solicite deschiderea unei proceduri de insolvență în virtutea legii statului membru pe al cărui teritoriu este solicitată deschiderea procedurii secundare de insolvență.
- (2) În cazul în care un angajament a devenit opozabil în conformitate cu articolul 36, solicitarea de deschidere a procedurii secundare de insolvență se depune în termen de 30 de zile de la primirea notificării cu privire la aprobarea angajamentului.

Articolul 38

Hotărârea de a deschide o procedură secundară de insolvență

- (1) O instanță sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență notifică acest lucru de îndată practicianului în insolvență sau debitorului în posesie din procedura principală de insolvență și îi oferă posibilitatea de a fi audiat cu privire la cerere.
- (2) În cazul în care practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență și-a luat un angajament în conformitate cu articolul 36, instanța menționată la alineatul (1) din prezentul articol nu deschide, la solicitarea practicianului în insolvență, o procedură secundară de insolvență dacă consideră că angajamentul protejează în mod corespunzător interesele generale ale creditorilor locali.
- (3) În cazul în care s-a dispus suspendarea temporară a unei proceduri de executare individuale pentru a permite desfășurarea de negocieri între debitor și creditorii acestuia, instanța, la solicitarea practicianului în insolvență sau a debitorului în posesie, poate suspenda deschiderea procedurii secundare de insolvență timp de maxim trei luni, cu condiția să existe măsuri adecvate de protecție a intereselor creditorilor locali.

Instanța menționată la alineatul (1) poate dispune măsuri de conservare pentru a proteja interesele creditorilor locali, impunând practicianului în insolvență sau debitorului în posesie să nu deplaseze sau să nu înstrăineze niciun activ situat în statul membru în care se află sediul acestuia, cu excepția cazului în care acest lucru se face în cadrul activităților comerciale obișnuite. De asemenea, instanța poate dispune măsuri de protecție a interesului creditorilor locali în timpul unei suspendări, cu excepția cazului în care acest lucru este incompatibil cu normele naționale de procedură civilă.

Suspendarea deschiderii procedurii secundare de insolvență se revocă în instanță din oficiu sau la solicitarea oricărui creditor dacă, pe parcursul suspendării, s-a încheiat un acord în cadrul negocierilor menționate la primul paragraf.

Suspendarea poate fi revocată de instanță din oficiu sau la solicitarea oricărui creditor dacă continuarea suspendării prejudiciază drepturile creditorului, în special dacă negocierile au fost perturbate, dacă s-a dovedit că este puțin probabil ca acestea să se încheie sau dacă practicianul în insolvență sau debitorul în posesie a încălcat interzicerea de a-și înstrăina activele sau de a le deplasa de pe teritoriul statului membru în care se află sediul.

- (4) La solicitarea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență, instanța menționată la alineatul (1) poate deschide un tip de procedură de insolvență astfel cum se enumeră în anexa A, altul decât cel solicitat inițial, dacă sunt îndeplinite condițiile privind deschiderea acestui alt tip de procedură în temeiul dreptului intern și cu condiția ca tipul de procedură respectiv să fie cel mai potrivit, ținând seama de interesele creditorilor locali și de coerența dintre procedura de insolvență principală și cea secundară. Se aplică articolul 34 teza a doua.

Articolul 39

Controlul jurisdicțional al hotărârii de deschidere a procedurii secundare de insolvență

Practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență poate contesta hotărârea de a deschide proceduri secundare de insolvență înaintea instanțelor statului membru în care a fost deschisă procedura secundară de insolvență, pe motiv că instanțele nu au respectat condițiile și cerințele de la articolul 38.

Articolul 40

Plata în avans a costurilor și cheltuielilor

Dacă legea statului membru pe al cărui teritoriu se solicită deschiderea unei proceduri secundare de insolvență impune ca activul debitorului să fie suficient pentru a acoperi total sau parțial costurile și cheltuielile procedurii, instanța sesizată cu o asemenea cerere poate impune ca solicitantul să plătească un avans din costuri sau să depună o garanție corespunzătoare.

Articolul 41

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență

(1) Practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență și practicianul sau practicienii în insolvență din procedura secundară de insolvență privind același debitor cooperează în măsura în care o astfel de cooperare nu este incompatibilă cu normele aplicabile procedurii respective. O astfel de cooperare poate lua orice formă, inclusiv încheierea de acorduri sau protocoale.

(2) În punerea în aplicare a cooperării instituite la alineatul (1), practicienii în insolvență:

- (a) își comunică reciproc, cât de curând posibil, orice informații care ar putea fi relevante pentru cealaltă procedură, în special orice progres înregistrat în depunerea și verificarea cererilor de admitere a creanțelor și toate măsurile care vizează salvarea sau restructurarea debitorului ori încheierea procedurilor, cu condiția să se ia măsuri adecvate pentru protejarea informațiilor confidențiale;
- (b) analizează posibilitatea restructurării debitorului și, în cazul în care există această posibilitate, coordonează elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare;
- (c) coordonează administrarea valorificării sau utilizării activelor și a activității debitorului; practicianul în insolvență din cadrul procedurii secundare de insolvență este obligat să permită, în timp util, practicianului în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență să își prezinte propunerile referitoare la valorificarea sau utilizarea bunurilor din procedura secundară de insolvență.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică mutatis mutandis în situațiile în care, în procedura principală sau în procedurile secundare de insolvență sau în oricare dintre procedurile teritoriale de insolvență care vizează același debitor și care au fost deschise în același timp, debitorul rămâne în posesia activelor sale.

Articolul 42

Cooperarea și comunicarea între instanțe

(1) În scopul de a facilita coordonarea procedurilor principale, teritoriale și secundare de insolvență care vizează același debitor, instanța care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură cooperează cu orice altă instanță care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură, în măsura în care o astfel de cooperare nu este incompatibilă cu normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri. În acest scop, instanțele pot, după caz, să numească o persoană independentă sau un organism independent care acționează în conformitate cu instrucțiunile acestora, cu condiția ca acest lucru să nu fie incompatibil cu normele care le sunt aplicabile.

(2) În punerea în aplicare a cooperării redate la alineatul (1), instanțele sau orice persoană sau organism numite să acționeze în conformitate cu instrucțiunile acestora, după cum se menționează la alineatul (1), pot să comunice direct sau să își solicite informații ori asistență în mod direct cu condiția ca această comunicare să respecte drepturile procedurale ale părților și confidențialitatea informațiilor.

(3) Cooperarea menționată la alineatul (1) poate fi pusă în aplicare prin orice mijloace pe care instanța le consideră adecvate. Aceasta poate viza, în special:

- (a) coordonarea în ceea ce privește numirea practicienilor în insolvență;
- (b) comunicarea de informații prin orice mijloc considerat adecvat de către instanță;
- (c) coordonarea administrării și supravegherii activelor și a activității debitorului;
- (d) coordonarea desfășurării ședințelor de judecată;
- (e) coordonarea aprobării protocoalelor, după caz.

Articolul 43

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență și instanțe

- (1) În scopul de a facilita coordonarea procedurilor principale, teritoriale și secundare de insolvență deschise cu privire la același debitor:
- (a) practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență cooperează și comunică cu orice instanță care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură;
 - (b) practicianul în insolvență din procedura teritorială sau secundară de insolvență cooperează și comunică cu instanța care are pe rol o cerere de a deschide o procedură principală de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură; și
 - (c) practicianul în insolvență din procedura teritorială sau secundară de insolvență cooperează și comunică cu instanța care are pe rol o cerere de a deschide o altă procedură teritorială sau secundară de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură,

în măsura în care această cooperare și comunicare nu sunt incompatibile cu normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri și nu presupun niciun conflict de interese.

- (2) Cooperarea menționată la alineatul (1) poate fi pusă în aplicare prin orice mijloace adecvate, precum cele care figurează la articolul 42 alineatul (3).

Articolul 44

Costurile cooperării și comunicării

Cerințele de la articolele 42 și 43 nu pot duce la imputarea reciprocă, între instanțe, a costurilor cooperării și comunicării.

Articolul 45

Exercitarea drepturilor creditorilor

- (1) Orice creditor poate să-și înregistreze cererea de admitere a creanței sale în cadrul procedurii principale de insolvență și al oricărei proceduri secundare de insolvență.
- (2) Practicienii în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență și din procedurile secundare vor înregistra în cadrul altor proceduri cererile de admitere a creanțelor care fuseseră deja înregistrate în cadrul procedurii pentru care au fost desemnați, cu condiția ca prin aceasta să fie servite interesele creditorilor din cadrul acestor din urmă proceduri, sub rezerva dreptului creditorilor de a se opune unei astfel de înregistrări sau de a retrage înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor, în cazul în care legea aplicabilă prevede această posibilitate.
- (3) Practicianul în insolvență din procedura principală sau din cea secundară de insolvență este îndreptățit să participe, cu același titlu ca orice alt creditor, la o altă procedură, în special luând parte la reuniunile creditorilor.

Articolul 46

Suspendarea procesului de valorificare a activelor

- (1) Instanța care a deschis procedura secundară de insolvență suspendă în tot sau în parte operațiunile de valorificare a activelor, la cererea practicianului în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență. Într-un astfel de caz, acesta poate solicita practicianului în insolvență din procedura principală să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a apăra interesele creditorilor din procedura secundară de insolvență și ale anumitor grupuri de creditori. Cererea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență poate fi respinsă numai dacă în mod clar nu este în interesul creditorilor din procedura principală de insolvență. Suspendarea valorificării activelor poate fi dispusă pentru o perioadă maximă de trei luni. Ea poate fi prelungită sau reinnoită pentru perioade cu aceeași durată.

- (2) Instanța prevăzută la alineatul (1) dispune încetarea suspendării operațiunilor de valorificare a activelor:
- (a) la cererea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență;
 - (b) din oficiu, la cererea unui creditor sau la cererea practicianului în insolvență din procedura secundară de insolvență dacă se consideră că măsura nu mai este justificată, în special, de interesele creditorilor din procedura principală de insolvență sau din procedura secundară de insolvență.

Articolul 47

Competența practicianului în insolvență de a propune planuri de reorganizare

- (1) În cazul în care legislația statului membru în care a fost deschisă o procedură secundară de insolvență permite închiderea unei astfel de proceduri fără lichidare prin intermediul unui plan de reorganizare, al unui concordat sau al unei măsuri comparabile, practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență i se conferă competența de a propune el însuși o astfel de măsură în conformitate cu procedura din statul membru respectiv.
- (2) Orice limitare a drepturilor creditorilor, precum moratoriul sau remiterea de datorie, decurgând din adoptarea uneia dintre măsurile menționate la alineatul (1) și propuse în procedura secundară de insolvență, nu produce efectele asupra activelor debitorului care nu sunt incluse în procedura respectivă fără acordul tuturor creditorilor interesați.

Articolul 48

Efectul închiderii procedurii de insolvență

- (1) Fără a aduce atingere articolului 49, închiderea procedurii de insolvență nu împiedică continuarea altei proceduri de insolvență vizând același debitor care este încă în desfășurare la acel moment.
- (2) În cazul în care o procedură de insolvență care vizează o persoană juridică sau o societate din statul membru în care se află sediul social al persoanei juridice sau al societății respective ar implica dizolvarea persoanei juridice sau a societății, respectiva persoană juridică sau societate nu încetează să existe până la închiderea oricărei alte proceduri de insolvență care vizează același debitor sau până când practicianul sau practicienii în insolvență din procedurile respective nu și-au dat acordul pentru dizolvare.

Articolul 49

Surplusul de bunuri din procedura secundară de insolvență

Dacă valorificarea activelor din procedura secundară de insolvență permite satisfacerea tuturor creanțelor admise în cadrul acestei proceduri, practicianul în insolvență desemnat din această procedură transferă imediat surplusul de bunuri către practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență.

Articolul 50

Deschiderea ulterioară a procedurii principale de insolvență

Dacă procedura menționată la articolul 3 alineatul (1) se deschide după deschiderea procedurii menționate în articolul 3 alineatul (2), într-un alt stat membru, procedurii deschise inițial i se aplică articolele 41, 45, 46, 47 și 49, dacă stadiul procedurii respective permite acest lucru.

Articolul 51

Transformarea procedurii secundare de insolvență

- (1) La solicitarea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență, instanța din statul membru în care a fost deschisă o procedură secundară de insolvență poate să dispună transformarea procedurii secundare de insolvență în alt tip de procedură de insolvență menționată în anexa A, atâta timp cât sunt îndeplinite condițiile privind deschiderea acestui tip de procedură în temeiul dreptului intern și cât acest nou tip de procedură este cel optim în ceea ce privește interesele creditorilor locali și în scopul coerenței dintre procedura de insolvență principală și cea secundară.

(2) Cu ocazia analizării solicitării menționate la alineatul (1), instanța poate cere informații practicienilor în insolvență implicați în ambele proceduri.

Articolul 52

Măsuri de conservare

Dacă instanța dintr-un stat membru competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) desemnează un lichidator provizoriu pentru a asigura conservarea bunurilor unui debitor, acest lichidator provizoriu este împuternicit să solicite adoptarea oricăror măsuri de protejare și conservare a bunurilor debitorului aflate pe teritoriul unui alt stat membru, prevăzute în legea statului membru respectiv, pe perioada cuprinsă între data introducerii cererii de deschidere a unei proceduri de insolvență și data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii.

CAPITOLUL IV

INFORMAREA CREDITORILOR ȘI ÎNREGISTRAREA CERERILOR DE ADMITERE A CREAŢELOR LOR

Articolul 53

Dreptul de înregistrare a cererilor de admitere a creanțelor

Orice creditor străin poate depune o cerere de admitere a creanței în cadrul procedurii de insolvență, prin orice mijloc de comunicare care este acceptat de legea statului în care s-a deschis procedura. Reprezentarea de către un avocat sau de un alt practician în domeniul dreptului nu este obligatorie în scopul exclusiv al depunerii cererilor de admitere a creanțelor.

Articolul 54

Obligația de informare a creditorilor

(1) De îndată ce s-a deschis o procedură de insolvență într-un stat membru, instanța competentă din acel stat sau practicianul în insolvență desemnat de instanța respectivă îi va informa imediat pe orice creditori străini cunoscuți.

(2) Informarea menționată la alineatul (1), realizată prin transmiterea unei notificări individuale, include în special termenele, sancțiunile prevăzute în legătură cu aceste termene, organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor și orice alte măsuri prevăzute. Notificarea indică și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiate de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe. Notificarea include și o copie a formularului-tip de depunere a cererii menționat la articolul 55 sau informații referitoare la locul unde este disponibil formularul respectiv.

(3) Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol se furnizează pe baza formularului-tip de notificare, care urmează să se stabilească în conformitate cu articolul 88. Formularul se publică pe portalul european e-justiție și se intitulează „Notificare privind procedura de insolvență”, denumire existentă în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii. Formularul se transmite în limba oficială a statului în care s-a deschis procedura de insolvență sau, dacă există mai multe limbi oficiale în acel stat membru, în limbile oficiale sau într-una dintre limbile oficiale ale locului în care s-a deschis procedura de insolvență, sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv a indicat că o acceptă, în conformitate cu articolul 55 alineatul (5), în cazul în care se poate presupune că această limbă este mai ușor de înțeles pentru creditorii străini.

(4) În cazul procedurii de insolvență referitoare la persoanele fizice care nu exercită o activitate comercială sau profesională, utilizarea formularului-tip menționat la prezentul articol nu este obligatorie, de atunci când creditorilor nu li se impune să își depună cererile de admitere a creanței pentru a se ține seama de creanțele lor în cadrul procedurii.

Articolul 55

Procedura de depunere a cererilor de admitere a creanțelor

(1) Orice creditor străin poate depune o cerere de admitere a creanțelor folosind formularul-tip de depunere a cererii de admitere a creanțelor, care urmează să fie stabilit în conformitate cu articolul 88. Formularul se intitulează „Depunerea cererilor de admitere a creanțelor”, denumire existentă în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii.

- (2) Formularul-tip de cerere menționat la alineatul (1) cuprinde următoarele informații:
- (a) numele, adresa de corespondență, adresa e-mail, dacă există, numărul personal de identificare, dacă există, precum și datele bancare ale creditorului străin menționat la alineatul (1);
 - (b) valoarea creanței, cu specificarea plății principale și, după caz, a dobânzii, și data la care s-a născut creanța, precum și data la care aceasta a devenit scadentă, dacă aceste date diferă;
 - (c) dacă se percepe dobândă, rata dobânzii, natura juridică sau contractuală a acesteia, perioada pentru care se percepe dobândă și suma dobânzii cu capitalizare;
 - (d) dacă sunt generate costuri cu ocazia declarării creanței, înaintea deschiderii procedurii, valoarea și detalierea costurilor respective;
 - (e) natura creanței;
 - (f) dacă se revendică statutul de creditor preferențial și temeiul unei astfel de pretenții;
 - (g) dacă se susține că există o garanție reală sau o rezervă a dreptului de proprietate în ceea ce privește creanța și, în caz afirmativ, care sunt activele acoperite de garanția invocată, data la care a fost acordată garanția și, în cazul în care garanția a fost înregistrată, numărul de înregistrare; și
 - (h) dacă se solicită o compensare și, în caz afirmativ, valorile creanțelor reciproce existente la data deschiderii procedurii de insolvență, data la care s-au născut creanțele și valoarea netă a compensării solicitate.

Formularul-tip de cerere este însoțit de copii ale documentelor justificative, în cazul în care există.

(3) În formularul-tip de cerere se menționează că furnizarea de informații privind datele bancare ale creditorului și numărul personal de identificare al creditorului, menționate la alineatul (2) litera (a), nu este obligatorie.

(4) În cazul în care un creditor își înregistrează pretenția în alt mod decât cu ajutorul formularului-tip menționat la alineatul (1), cererea sa conține informațiile menționate la alineatul (2).

(5) Cererile pot fi depuse în orice limbă oficială a instituțiilor Uniunii. Instanța, practicianul în insolvență sau debitorul în posesie poate solicita creditorului să furnizeze o traducere în limba oficială a statului în care s-a deschis procedura de insolvență sau, în cazul în care în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care a fost deschisă procedura de insolvență sau în altă limbă pe care statul membru a indicat că o poate accepta. Fiecare stat membru indică dacă acceptă oricare limbă oficială a instituțiilor Uniunii, alta decât cea proprie, pentru depunerea cererilor.

(6) Cererile se depun în termenul prevăzut de legea statului în care s-a deschis procedura. În cazul unui creditor străin, termenul respectiv nu va fi mai scurt de 30 de zile de la data publicării hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență în registrul de insolvență din statul în care s-a deschis procedura. În cazul în care un stat membru invocă articolul 24 alineatul (4), termenul respectiv nu va fi mai scurt de 30 zile de la informarea creditorului în temeiul articolului 54.

(7) Atunci când are îndoieli cu privire la o cerere depusă în conformitate cu prezentul articol, instanța, practicianul în insolvență sau debitorul în posesie acordă creditorului posibilitatea de a furniza dovezi suplimentare privind existența și cuantumul creanței.

CAPITOLUL V

PROCEDURILE PRIVIND INSOLVENȚA APLICABILE MEMBRILOR UNUI GRUP DE SOCIETĂȚI

SECȚIUNEA 1

Cooperare și comunicare

Articolul 56

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență

(1) În cazul în care procedura de insolvență se referă la doi sau la mai mulți membri care fac parte dintr-un grup de societăți, practicianul în insolvență desemnat în cadrul procedurii care vizează un membru al grupului cooperează cu practicianul în insolvență desemnat în cadrul procedurii care vizează un alt membru al aceluiași grup, în măsura în care

o astfel de cooperare este oportună pentru a facilita administrarea eficace a procedurii, nu este incompatibilă cu normele aplicabile unor astfel de proceduri și nu antrenează niciun conflict de interese. Această cooperare poate lua orice formă, inclusiv încheierea de acorduri sau protocoale.

(2) În punerea în aplicare a cooperării instituite la alineatul (1), practicienii în insolvență

- (a) își comunică reciproc, cât mai curând posibil, orice informații care ar putea fi relevante pentru cealaltă procedură, cu condiția să se ia măsuri adecvate pentru protejarea informațiilor confidențiale;
- (b) analizează eventualele posibilități de a coordona administrarea și supravegherea activității membrilor grupului care sunt vizați de procedura de insolvență, iar în cazul în care există această posibilitate, coordonează administrarea și supravegherea respectivă;
- (c) analizează eventualele posibilități de a reorganiza membrii grupului care sunt vizați de procedura de insolvență, iar în cazul în care există această posibilitate, coordonează propunerea și negocierea unui plan coordonat de reorganizare;

În sensul literelor (b) și (c), toți practicienii în insolvență menționați la alineatul (1) sau o parte din ei pot conveni să acorde atribuții suplimentare unui practician în insolvență desemnat în cadrul uneia dintre proceduri în cazul în care un astfel de acord este permis de normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri. De asemenea, aceștia pot să cadă de acord asupra împărțirii între ei a anumitor sarcini, în cazul în care o astfel de alocare de sarcini este permisă de normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri.

Articolul 57

Cooperarea și comunicarea între instanțe

(1) În cazul în care procedurile de insolvență se referă la două sau mai multe societăți care fac parte dintr-un grup, instanța care a deschis o astfel de procedură cooperează cu orice altă instanță care are pe rol o cerere de deschidere a procedurii ce vizează o altă societate a aceluiași grup sau care a deschis o astfel de procedură, în măsura în care cooperarea este oportună pentru a facilita administrarea eficace a procedurii, nu este incompatibilă cu normele care se aplică acestor proceduri și nu presupune niciun conflict de interese. În acest scop, instanțele pot, după caz, să numească o persoană independentă sau un organism independent care să acționeze în conformitate cu instrucțiunile acestora, cu condiția ca acest lucru să nu fie incompatibil cu normele care le sunt aplicabile.

(2) În punerea în aplicare a cooperării redate la alineatul (1), instanțele sau orice persoană sau organism numite să acționeze în numele acestora, după cum se menționează la alineatul (1), pot să comunice direct sau să își solicite informații ori asistență în mod direct și reciproc, cu condiția ca această comunicare să respecte drepturile procedurale ale părților și confidențialitatea informațiilor.

(3) Cooperarea menționată la alineatul (1) poate fi pusă în aplicare prin orice mijloc pe care instanța îl consideră adecvat. Aceasta poate privi, în special:

- (a) coordonarea în ceea ce privește numirea practicienilor în insolvență;
- (b) comunicarea de informații prin orice mijloc considerat adecvat de către instanță;
- (c) coordonarea administrării și a supravegherii activelor și activităților societăților care fac parte din grup;
- (d) coordonarea desfășurării ședințelor de judecată;
- (e) coordonarea aprobării protocoalelor, după caz.

Articolul 58

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență și instanțe

Practicianul în insolvență desemnat în cadrul unei proceduri de insolvență care vizează o societate membră a unui grup:

- (a) cooperează și comunică cu orice altă instanță care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri ce vizează o altă societate membră a aceluiași grup sau care a deschis o astfel de procedură; și
- (b) poate solicita instanței informații privind procedura care vizează cealaltă societate membră a grupului sau asistență privind procedura în cadrul căreia a fost desemnat,

în măsura în care o astfel de cooperare și comunicare sunt oportune pentru a facilita administrarea efectivă a procedurilor, nu implică niciun conflict de interese și nu sunt incompatibile cu normele care li se aplică.

*Articolul 59***Costurile cooperării și comunicării în cadrul procedurii care vizează membri ai unui grup de societăți**

Costurile cooperării și comunicării prevăzute la articolele 56-60, generate de un practician în insolvență sau de o instanță, se consideră costuri și cheltuieli aferente procedurii respective.

*Articolul 60***Competențele practicianului în insolvență în cadrul procedurii care vizează membri ai unui grup de societăți**

(1) Practicianul în insolvență desemnat în cadrul unei proceduri de insolvență deschise cu privire la o societate membră a unui grup poate, în măsura în care acest lucru este oportun pentru a facilita administrarea eficace a procedurii:

- (a) să fie audiat în cadrul oricărei proceduri deschise cu privire la orice altă societate membră a aceluiași grup;
- (b) să solicite o suspendare a oricărei măsuri legate de valorificarea activelor în cadrul procedurii deschise cu privire la orice altă societate membră a aceluiași grup, cu condiția ca:
 - (i) să se propună un plan de reorganizare pentru toate sau pentru unele dintre societățile membre ale grupului cu privire la care a fost deschisă procedura de insolvență în temeiul articolului 56 alineatul (2) litera (c) și acesta să prezinte șanse rezonabile de succes;
 - (ii) o astfel de suspendare să fie necesară pentru a se asigura punerea în aplicare corespunzătoare a planului de reorganizare;
 - (iii) planul de reorganizare să fie în beneficiul creditorilor în cadrul procedurii pentru care se solicită suspendarea; și
 - (iv) nici procedura de insolvență în care practicianul în insolvență menționat la prezentul articol alineatul (1) a fost numit și nici procedura cu privire la care se solicită suspendarea nu fac obiectul coordonării în temeiul prezentului capitol secțiunea 2;
- (c) să solicite deschiderea unei proceduri de coordonare a grupului în conformitate cu articolul 61.

(2) Instanța care a deschis procedura menționată la alineatul (1) litera (a) suspendă orice măsură legată de valorificarea activelor în cadrul procedurii, total sau parțial, dacă consideră că sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (1) litera (b).

Înainte de a pronunța suspendarea, instanța audiază practicianul în insolvență desemnat în cadrul procedurii pentru care se solicită suspendarea. O astfel de suspendare poate fi pronunțată pentru orice perioadă, care să nu depășească trei luni, pe care instanța o consideră oportună și care este compatibilă cu normele aplicabile procedurii.

Instanța care pronunță suspendarea poate solicita practicianului în insolvență menționat la alineatul (1) să ia orice măsură adecvată disponibilă în temeiul dreptului intern pentru a garanta interesele creditorilor din cadrul procedurii.

Instanța poate prelungi durata suspendării pe perioada sau perioadele pe care le consideră oportune și care sunt compatibile cu normele aplicabile procedurilor, cu condiția îndeplinirii în continuare a condițiilor menționate la alineatul (1) litera (b) punctele (ii) – (iv) și ca durata totală a suspendării (perioada inițială împreună cu oricare astfel de prelungiri) să nu depășească șase luni.

*SECȚIUNEA 2***Coordonare***Subsecțiunea 1***Procedura***Articolul 61***Solicitarea deschiderii procedurii de coordonare a grupului**

(1) Se poate solicita procedura de coordonare a grupului înaintea oricărei instanțe care are competență în procedura de insolvență a unui membru al grupului de către un practician în insolvență desemnat în procedura de insolvență deschisă în legătură cu un membru al grupului.

- (2) Solicitarea menționată la alineatul (1) se face în conformitate cu condițiile prevăzute în dreptul aplicabil procedurii în care a fost numit practicianul în insolvență.
- (3) Solicitarea menționată la alineatul (1) este însoțită de:
- (a) o propunere cu privire la persoana care urmează să fie nominalizată drept coordonator al grupului (denumită în continuare „coordonator”), detalii privind eligibilitatea acesteia în temeiul articolului 71, detalii privind calificarea acesteia și acordul scris al acesteia de a acționa în calitate de coordonator;
 - (b) o schiță a propunerii de coordonare a grupului și, în mod special, a motivelor pentru care se îndeplinesc condițiile care figurează la articolul 63 alineatul (1);
 - (c) o listă a practicienilor în insolvență numiți în legătură cu societățile din cadrul grupului și, după caz, instanțele și autoritățile competente implicate în procedura de insolvență referitoare la societățile din cadrul grupului;
 - (d) o schiță a costurilor estimate ale propunerii de coordonare a grupului și estimarea părții din respectivele costuri pe care urmează să o plătească fiecare dintre societățile din cadrul grupului.

Articolul 62

Regula de prioritate

Fără a aduce atingere articolului 66, în cazul în care deschiderea de proceduri de coordonare a grupului se solicită înaintea instanțelor din state membre diferite, orice instanță în afara instanței sesizate prima dată își declină competența în favoarea instanței respective.

Articolul 63

Notificarea din partea instanței sesizate

- (1) Instanța sesizată cu privire la o solicitare de deschidere a procedurii de coordonare a grupului notifică, cât mai curând posibil, practicienilor în insolvență numiți în legătură cu societățile din cadrul grupului solicitarea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului și coordonatorul propus, astfel cum se indică în solicitarea menționată la articolul 61 alineatul (3) litera (c), cu condiția să fie convinsă că:
- (a) deschiderea unei astfel de proceduri este oportună pentru facilitarea administrării efective a procedurilor de insolvență referitoare la diferiții membri ai grupului;
 - (b) niciun creditor al niciunui membru al grupului a cărui participare la procedură este așteptată nu este probabil să fie dezavantajat din punct de vedere financiar prin includerea membrului respectiv într-o astfel de procedură; și
 - (c) coordonatorul propus îndeplinește cerințele de la articolul 71.
- (2) Notificarea menționată la alineatul (1) de la prezentul articol enumeră elementele menționate la articolul 61 alineatul (3) literele (a)-(d).
- (3) Notificarea menționată la alineatul (1) se trimite prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.
- (4) Instanța sesizată acordă practicienilor în insolvență posibilitatea de a fi audiați.

Articolul 64

Obiecții din partea practicienilor în insolvență

- (1) Practicienii în insolvență numiți în legătură cu orice societate din cadrul grupului pot aduce obiecții față de:
- (a) includerea în cadrul procedurii coordonate a grupului a procedurii de insolvență în legătură cu care au fost numiți; sau
 - (b) persoana propusă drept coordonator.
- (2) Obiecțiile în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol se adresează instanței menționate la articolul 63 în termen de 30 de zile de la primirea avizului privind solicitarea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului de către practicianul în insolvență menționat la alineatul (1) de la prezentul articol.

Obiecțiile se pot adresa prin intermediul formularului-tip instituit în conformitate cu articolul 88.

(3) Anterior adoptării deciziei de a participa sau de a nu participa la coordonare, în conformitate cu alineatul (1) litera (a), un practician în insolvență obține toate aprobările care pot fi impuse în temeiul dreptului statului în care a fost deschisă procedura în legătură cu care a fost numit.

Articolul 65

Consecințe ale obiecției la includerea în coordonarea grupului

(1) În cazul în care un practician în insolvență a adus obiecții față de includerea procedurii în legătură cu care a fost numit în procedura de coordonare a grupului, procedura respectivă nu se include în procedura de coordonare a grupului.

(2) Competența instanței menționate la articolul 68 sau a coordonatorului care reiese din procedura respectivă nu produce efecte în privința societății respective și nu implică niciun fel de costuri pentru societatea respectivă.

Articolul 66

Alegerea instanței pentru procedura de coordonare a grupului

(1) În cazul în care cel puțin două treimi din numărul total al practicienilor în insolvență numiți în procedurile de insolvență ale societăților din cadrul grupului sunt de acord că instanța dintr-un alt stat membru care are jurisdicția este cea mai adecvată instanță pentru deschiderea procedurii de coordonare a grupului, instanța respectivă are competență exclusivă.

(2) Alegerea instanței se face prin acord comun în scris sau verbal cu confirmare scrisă. Aceasta se poate face până la deschiderea procedurii de coordonare a grupului în conformitate cu articolul 68.

(3) Orice instanță în afara celei sesizate în temeiul alineatului (1) își declină competența în favoarea instanței respective.

(4) Solicitarea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului se transmite instanței convenite în conformitate cu articolul 61.

Articolul 67

Consecințe ale obiecțiilor la propunerea de coordonator

În cazul în care un practician în insolvență obiectează față de persoana propusă în calitate de coordonator fără să obiecteze și față de includerea în procedura de coordonare a grupului a societății în legătură cu care a fost numit, instanța se poate abține de la numirea persoanei respective și poate invita practicianul în insolvență care a adus obiecția să prezinte o nouă solicitare în conformitate cu articolul 61 alineatul (3).

Articolul 68

Hotărârea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului

(1) După expirarea perioadei menționate la articolul 64 alineatul (2), instanța poate deschide procedura de coordonare a grupului în cazul în care este convinsă de îndeplinirea condițiilor de la articolul 63 alineatul (1). În acest caz, instanța:

- (a) numește un coordonator;
- (b) hotărăște cu privire la cadrul coordonării; și
- (c) hotărăște cu privire la estimarea costurilor și la partea pe care trebuie să o plătească fiecare societate din cadrul grupului.

(2) Hotărârea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului se notifică practicienilor în insolvență participanți și coordonatorului.

*Articolul 69***Opțiunea de participare ulterioară a practicienilor în insolvență**

- (1) În conformitate cu dreptul său intern, orice practician în insolvență poate solicita, după hotărârea instanței menționate la articolul 68, includerea procedurii în legătură cu care a fost numit în cazul în care:
- (a) a existat o obiecție la includerea procedurii de insolvență în cadrul procedurii de coordonare a grupului; sau
 - (b) procedura de insolvență în legătură cu un membru al grupului a fost deschisă după ce instanța a deschis procedura de coordonare a grupului.
- (2) Fără a aduce atingere alineatului (4), coordonatorul poate răspunde favorabil unei astfel de solicitări după consultarea practicienilor în insolvență implicați dacă
- (a) este convins că, ținând cont de stadiul la care a ajuns procedura de coordonare a grupului la momentul solicitării, criteriile care figurează la articolul 63 alineatul (1) literele (a) și (b) sunt satisfăcute; sau
 - (b) toți practicienii în insolvență implicați sunt de acord, în condițiile prevăzute în dreptul lor intern.
- (3) Coordonatorul informează instanța și practicienii în insolvență participanți cu privire la decizia sa, în conformitate cu alineatul (2), precum și cu privire la motivele pe care se bazează aceasta.
- (4) Orice practician în insolvență participant sau orice practician în insolvență a cărui cerere de includere în procedura de coordonare a grupului a fost respinsă poate contesta hotărârea menționată la alineatul (2) în conformitate cu procedura stabilită în temeiul dreptului statului membru în care s-a deschis procedura de coordonare a grupului.

*Articolul 70***Recomandări și planul de coordonare a grupului**

- (1) Pe durata desfășurării procedurii de insolvență pentru care sunt responsabili, practicienii în insolvență țin seama de recomandările coordonatorului și de conținutul planului de coordonare a grupului menționat la articolul 72 alineatul (1).
- (2) Un practician în insolvență nu este obligat să urmeze în întregime sau parțial recomandările coordonatorului sau planul de coordonare a grupului.

În cazul în care nu urmează recomandările coordonatorului sau planul de coordonare a grupului, acesta își motivează decizia în fața persoanelor sau organismelor cărora trebuie să le raporteze în temeiul dreptului său intern, precum și a coordonatorului.

*Subsecțiunea 2***Dispoziții generale***Articolul 71***Coordonatorul**

- (1) Coordonatorul grupului este o persoană eligibilă în temeiul dreptului unui stat membru să acționeze ca practician în insolvență.
- (2) Coordonatorul nu poate fi unul dintre practicienii în insolvență numiți să acționeze în legătură cu vreunul dintre membrii grupului și nu are niciun conflict de interese în ceea ce privește membrii grupului, creditorii acestora și practicienii în insolvență numiți în legătură cu vreunul dintre membrii grupului.

*Articolul 72***Sarcinile și drepturile coordonatorului**

- (1) Coordonatorul
- (a) identifică și formulează recomandări pentru desfășurarea coordonată a procedurii de insolvență;
 - (b) propune un plan de coordonare a grupului care evidențiază, ilustrează și recomandă o serie completă de măsuri corespunzătoare unei abordări integrate a rezolvării situațiilor de insolvență ale societăților din grup. Planul poate cuprinde, în special, propuneri privind:

- (i) măsurile care trebuie luate pentru a restabili performanța economică și viabilitatea financiară a grupului sau a oricărei părți a acestuia;
 - (ii) soluționarea litigiilor din cadrul grupului în ceea ce privește operațiunile din cadrul grupului și acțiunile revocatorii;
 - (iii) acordurile între administratorii de insolvență ai societăților insolvente din cadrul grupului.
- (2) De asemenea, coordonatorul poate:
- (a) să fie audiat și participe, în special prin prezența la reuniunile creditorilor, în cadrul oricărei proceduri deschise care vizează o altă societate a aceluiași grup;
 - (b) să medieze orice litigiu apărut între doi sau mai mulți practicieni în insolvență ai membrilor grupului;
 - (c) să prezinte și să explice planul său de coordonare a grupului persoanelor sau organismelor cărora trebuie să le raporteze în temeiul dreptului său intern;
 - (d) să solicite oricărui practician în insolvență în legătură cu oricare dintre membrii grupului informații care sunt sau ar putea fi utile cu ocazia identificării și formulării unor strategii și măsuri pentru coordonarea procedurii; și
 - (e) să solicite o suspendare pentru o perioadă de până la șase luni a procedurii deschise cu privire la orice membru al grupului, cu condiția ca o astfel de suspendare să fie necesară pentru a asigura punerea corectă în practică a planului și să fie în avantajul creditorilor în cadrul procedurii pentru care se solicită suspendarea, sau să solicite revocarea oricărei asemenea suspendări. O astfel de solicitare se adresează instanței care a deschis procedura pentru care se solicită suspendarea.
- (3) Planul menționat la alineatul (1) litera (b) nu poate să cuprindă recomandări referitoare la nicio consolidare a procedurilor sau a patrimoniilor insolvenței.
- (4) Sarcinile și drepturile coordonatorului, astfel cum sunt definite la prezentul articol, nu se extind la niciun membru al grupului care nu participă la procedura de coordonare a grupului.
- (5) Coordonatorul își îndeplinește atribuțiile imparțial și cu grija cuvenită.
- (6) Atunci când coordonatorul consideră că îndeplinirea sarcinilor sale necesită o creștere semnificativă a costurilor în comparație cu estimarea costurilor menționată la articolul 61 alineatul (3) litera (d) și în orice caz atunci când costurile depășesc 10 % din costurile estimate, coordonatorul:
- (a) informează fără întârziere practicienii în insolvență participanți; și
 - (b) cere aprobarea prealabilă a instanței care a deschis procedura de coordonare a grupului.

Articolul 73

Limbi

- (1) Comunicarea dintre coordonator și practicianul în insolvență al unui membru participant al grupului se desfășoară în limba convenită cu practicianul în insolvență sau, în absența unui acord, în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii și ale instanței care a deschis procedura în legătură cu membrul respectiv al grupului.
- (2) Comunicarea dintre coordonator și instanță se desfășoară în limba oficială a instanței respective.

Articolul 74

Cooperarea dintre practicienii în insolvență și coordonator

- (1) Practicienii în insolvență numiți în legătură cu membri unui grup și coordonatorul cooperează unii cu alții în măsura în care această cooperare nu este incompatibilă cu normele aplicabile procedurii respective.
- (2) În special, practicienii în insolvență comunică orice informație relevantă pentru coordonator în îndeplinirea sarcinilor acestuia.

*Articolul 75***Revocarea numirii coordonatorului**

Revocarea numirii coordonatorului de către instanță se face din oficiu sau la solicitarea practicianului în insolvență al unui membru participant al grupului în cazul în care:

- (a) coordonatorul acționează în detrimentul creditorilor unui membru participant al grupului; sau
- (b) coordonatorul nu își respectă obligațiile în temeiul prezentului capitol.

*Articolul 76***Debitor în posesie**

Dispozițiile aplicabile, în temeiul prezentului capitol, practicianului în insolvență se aplică, după caz, și debitorului în posesie.

*Articolul 77***Costurile și distribuția**

- (1) Remunerația coordonatorului este adecvată, proporțională cu sarcinile îndeplinite și reflectă cheltuieli rezonabile.
- (2) După îndeplinirea sarcinilor sale, coordonatorul stabilește declarația finală a costurilor și cota care trebuie plătită de fiecare membru și transmite această declarație fiecărui practician în insolvență participant, precum și instanței care a deschis procedura de coordonare.
- (3) În absența obiecțiilor din partea practicienilor în insolvență în termen de 30 de zile de la primirea declarației menționate la alineatul (2), costurile și cota care trebuie plătită de fiecare membru se consideră a fi aprobate. Declarația se transmite spre confirmare instanței care a deschis procedura de coordonare.
- (4) În cazul unei obiecții, instanța care a deschis procedura de coordonare a grupului hotărăște, la cererea coordonatorului sau a oricărui practician în insolvență participant, costurile și cota pe care trebuie să o plătească fiecare membru, în conformitate cu criteriile care figurează la alineatul (1) de la prezentul articol și ținând cont de estimarea costurilor menționată la articolul 68 alineatul (1) și, după caz, la articolul 72 alineatul (6).
- (5) Orice practician în insolvență participant poate contesta hotărârea menționată la alineatul (4) în conformitate cu procedura stabilită în temeiul dreptului statului membru în care s-a deschis procedura de coordonare a grupului.

CAPITOLUL VI

PROTECȚIA DATELOR*Articolul 78***Protecția datelor**

- (1) Normele naționale prin care este pusă în aplicare Directiva 95/46/CE se aplică prelucrării datelor cu caracter personal pe teritoriul statelor membre, în temeiul prezentului regulament, cu condiția ca operațiunile de prelucrare menționate la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 95/46/CE să nu fie vizate.
- (2) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 se aplică în cazul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de Comisie în temeiul prezentului regulament.

*Articolul 79***Responsabilitățile statelor membre cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal în registrele naționale de insolvență**

- (1) Fiecare stat membru comunică Comisiei numele persoanei fizice sau juridice, al autorității publice, al agenției sau al oricărui alt organism desemnat prin dreptul intern să îndeplinească funcțiile de control în conformitate cu articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE, în vederea publicării sale pe portalul european e-justiție.

- (2) Statele membre se asigură că măsurile tehnice de asigurare a securității datelor cu caracter personal prelucrate în registrele lor naționale de insolvență menționate la articolul 24 sunt puse în aplicare.
- (3) Statele membre răspund de verificarea faptului că controlorul desemnat prin dreptul intern în conformitate cu articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE asigură conformitatea cu principiile privind calitatea datelor, în special acuratețea și actualizarea datelor stocate în registrele naționale de insolvență.
- (4) Statele membre răspund, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, de colectarea și stocarea datelor în bazele de date naționale, precum și de deciziile luate cu privire la punerea acestor date la dispoziție în registrul interconectat care poate fi consultat prin intermediul portalului european e-justiție.
- (5) Ca parte a informațiilor care ar trebui furnizate persoanelor vizate astfel încât să li se permită să își exercite drepturile, în special dreptul la ștergerea datelor, statele membre informează persoanele vizate în legătură cu perioada de accesibilitate stabilită pentru datele cu caracter personal stocate în registrele de insolvență.

Articolul 80

Responsabilitățile Comisiei în legătură cu prelucrarea datelor cu caracter personal

- (1) Comisia exercită responsabilitățile de controlor în temeiul articolului 2 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 în conformitate cu responsabilitățile sale aferente, definite la acest articol.
- (2) Comisia definește politicile necesare și aplică soluțiile tehnice necesare pentru a-și îndeplini responsabilitățile în cadrul funcției de controlor.
- (3) Comisia pune în aplicare măsurile tehnice impuse pentru a asigura securitatea datelor cu caracter personal aflate în tranzit, în special confidențialitatea și integritatea oricărei transmiteri către și dinspre portalul european e-justiție.
- (4) Obligațiile Comisiei nu afectează responsabilitățile statelor membre și nici ale altor organisme în ceea ce privește conținutul și funcționarea bazelor de date naționale interconectate pe care acestea le exploatează.

Articolul 81

Obligații cu privire la informare

Fără a aduce atingere informațiilor care urmează să fie oferite persoanelor vizate în conformitate cu articolele 11 și 12 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001, Comisia informează persoanele vizate, prin intermediul publicării pe portalul european e-justiție, despre rolul său în prelucrarea datelor și despre scopurile în care vor fi prelucrate datele respective.

Articolul 82

Stocarea datelor cu caracter personal

În ceea ce privește informațiile din bazele de date naționale interconectate, pe portalul european e-justiție nu vor fi stocate niciun fel de date cu caracter personal referitoare la persoanele vizate. Toate datele de acest fel se stocchează în bazele de date naționale gestionate de statele membre sau de alte organisme.

Articolul 83

Accesul la datele cu caracter personal prin intermediul portalului european e-justiție

Datele cu caracter personal stocate în registrele naționale de insolvență menționate la articolul 24 sunt accesibile prin intermediul portalului european e-justiție atâta timp cât rămân accesibile în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 84

Aplicabilitatea în timp

(1) Dispozițiile prezentului regulament se aplică numai procedurilor de insolvență care sunt deschise după 26 iunie 2017. Actele îndeplinite de un debitor înainte de data menționată continuă să fie reglementate de legea aplicabilă acestora la data la care au fost îndeplinite.

(2) În pofida articolului 91 din prezentul regulament, Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 continuă să se aplice procedurilor de insolvență care intră în domeniul de aplicare al respectivului regulament și care au fost deschise înainte de 26 iunie 2017.

Articolul 85

Raportul cu convențiile

(1) Prezentul regulament înlocuiește, în relațiile dintre statele membre, în materia reglementată, convențiile încheiate între două sau mai multe state membre, în special:

- (a) Convenția între Belgia și Franța privind competența, valabilitatea și executarea hotărârilor, sentințelor arbitrale și actelor autentice, semnată la Paris la 8 iulie 1899;
- (b) Convenția între Belgia și Austria privind falimentul, concordatul și moratoriul (cu protocolul adițional din 13 iunie 1973), semnată la Bruxelles la 16 iulie 1969;
- (c) Convenția între Belgia și Țările de Jos privind competența teritorială, falimentul și valabilitatea și executarea hotărârilor, sentințelor arbitrale și actelor autentice, semnată la Bruxelles la 28 martie 1925;
- (d) Tratatul între Germania și Austria privind falimentul și concordatul, semnat la Viena la 25 mai 1979;
- (e) Convenția între Franța și Austria privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie de faliment, semnată la Viena la 27 februarie 1979;
- (f) Convenția între Franța și Italia privind executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Roma la 3 iunie 1930;
- (g) Convenția între Italia și Austria în materie de faliment și concordat, semnată la Roma la 12 iulie 1977;
- (h) Convenția între Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania privind recunoașterea și executarea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii în materie civilă și comercială, semnată la Haga la 30 august 1962;
- (i) Convenția între Regatul Unit al Marii Britanii și Regatul Belgiei pentru executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă și comercială, împreună cu Protocolul, semnată la Bruxelles la 2 mai 1934;
- (j) Convenția între Danemarca, Finlanda, Norvegia, Suedia și Islanda în materie de faliment, semnată la Copenhaga la 7 noiembrie 1933;
- (k) Convenția europeană privind anumite aspecte internaționale în materie de faliment, semnată la Istanbul la 5 iunie 1990;
- (l) Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Regatul Greciei privind recunoașterea reciprocă și aplicarea hotărârilor judecătorești, semnată la Atena, la 18 iunie 1959;
- (m) Acordul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Austria privind recunoașterea reciprocă și aplicarea deciziilor și sentințelor arbitrale în materie de drept comercial, semnat la Belgrad, la 18 martie 1960;

- (n) Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Italia privind cooperarea juridică reciprocă în materie de drept civil și administrativ, semnată la Roma, la 3 decembrie 1960;
 - (o) Acordul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și Regatul Belgiei privind cooperarea juridică în materie de drept civil și comercial, semnat la Belgrad, la 24 septembrie 1971;
 - (p) Convenția dintre guvernele Iugoslaviei și Franței privind recunoașterea și aplicarea hotărârilor judecătorești în materie de drept civil și comercial, semnată la Paris, la 18 mai 1971;
 - (q) Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacia și Republica Elenă privind asistența juridică în materie de drept civil și penal, semnat la Atena, la 22 octombrie 1980, încă în vigoare între Republica Cehă și Grecia;
 - (r) Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Cipru privind asistența juridică în materie de drept civil și penal, semnat la Nicosia, la 23 aprilie 1982, încă în vigoare între Republica Cehă și Cipru;
 - (s) Tratatul dintre guvernul Republicii Socialiste Cehoslovace și guvernul Republicii Franceze privind asistența juridică și recunoașterea și aplicarea hotărârilor judecătorești în materie de drept civil, dreptul familiei și drept comercial, semnat la Paris, la 10 mai 1984, încă în vigoare între Republica Cehă și Franța;
 - (t) Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Italiană privind asistența juridică în materie de drept civil și penal, semnat la Praga, la 6 decembrie 1985, încă în vigoare între Republica Cehă și Italia;
 - (u) Acordul dintre Republica Letonia, Republica Estonia și Republica Lituania privind asistența juridică și relațiile juridice, semnat la Tallinn, la 11 noiembrie 1992;
 - (v) Acordul dintre Estonia și Polonia privind acordarea asistenței juridice și relațiile juridice în materie de drept civil, dreptul muncii și drept penal, semnat la Tallinn, la 27 noiembrie 1998;
 - (w) Acordul dintre Republica Lituania și Republica Polonia privind asistența juridică și relațiile juridice în materie de drept civil, dreptul familiei, dreptul muncii și drept penal, semnat la Varșovia, la 26 ianuarie 1993;
 - (x) Convenția dintre Republica Socialistă România și Regatul Greciei de asistență juridică în materie civilă și penală și protocolul la aceasta, semnate la București la 19 octombrie 1972;
 - (y) Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Franceză privind asistența judiciară în materie civilă și comercială, semnată la Paris la 5 noiembrie 1974;
 - (z) Acordul între Republica Populară Bulgaria și Republica Elenă privind asistența judiciară în materie civilă și penală, semnat la Atena la 10 aprilie 1976;
 - (aa) Acordul între Republica Populară Bulgaria și Republica Cipru privind asistența judiciară în materie civilă și penală, semnat la Nicosia la 29 aprilie 1983;
 - (ab) Acordul între guvernul Republicii Populare Bulgaria și Guvernul Republicii Franceze privind asistență judiciară în materie civilă, semnat la Sofia la 18 ianuarie 1989;
 - (ac) Tratatul între România și Republica Cehă privind asistența judiciară în materie civilă, semnat la București la 11 iulie 1994;
 - (ad) Tratatul între România și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în cauzele civile, semnat la București la 15 mai 1999.
- (2) Convențiile prevăzute la alineatul (1) continuă să producă efecte cu privire la procedurile deschise înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000.
- (3) Prezentul regulament nu se aplică:
- (a) în niciun stat membru, în măsura în care este incompatibil cu obligațiile în materie de faliment care decurg dintr-o convenție încheiată de statul membru respectiv cu una sau mai multe țări terțe înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000;
 - (b) în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în măsura în care este incompatibil cu obligațiile în materie de faliment și lichidare a societăților insolvente care decurg din acordurile cu Commonwealth-ul existente la data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000.

*Articolul 86***Informații privind dreptul intern și al Uniunii în materie de insolvență**

- (1) Statele membre furnizează, în cadrul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială instituită prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului ⁽¹⁾, cu scopul de a pune informațiile la dispoziția publicului, o scurtă descriere a legislației și a procedurilor naționale referitoare la insolvență, în special cu privire la aspectele menționate la articolul 7 alineatul (2).
- (2) Statele membre actualizează informațiile menționate la alineatul (1) în mod regulat.
- (3) Comisia pune la dispoziția publicului informațiile privind prezentul regulament.

*Articolul 87***Instituirea interconectării registrelor**

Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care se instituie interconectarea registrelor de insolvență, după cum se menționează la articolul 25. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 89 alineatul (3).

*Articolul 88***Stabilirea formularelor-tip și modificările ulterioare ale acestora**

Comisia adoptă acte de punere în aplicare privind stabilirea și modificarea, dacă este necesară, a formularelor menționate la articolul 27 alineatul (4), articolele 54 și 55 și articolul 64 alineatul (2). Actele respective de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 89 alineatul (2).

*Articolul 89***Procedura comitetului**

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
- (3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

*Articolul 90***Clauza de revizuire**

- (1) Până cel târziu la 27 iunie 2027 și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament. Raportul se însoțește, dacă este necesar, de propuneri pentru adaptarea prezentului regulament.
- (2) Până cel târziu la 27 iunie 2022, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea procedurii de coordonare a grupului. Raportul se însoțește, dacă este necesar, de propuneri pentru adaptarea prezentului regulament.
- (3) Până cel târziu la 1 ianuarie 2016, Comisia înaintează Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un studiu privind chestiunile transfrontaliere din domeniul răspunderii și descalificărilor directorilor.
- (4) Până cel târziu la 27 iunie 2020, Comisia înaintează Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un studiu privind chestiunea utilizării abuzive a practicii de căutare a instanței celei mai favorabile.

⁽¹⁾ Decizia 2001/470/CE a Consiliului din 28 mai 2001 de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială (JO L 174, 27.6.2001, p. 25).

*Articolul 91***Abrogare**

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa D la prezentul regulament.

*Articolul 92***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la 26 iunie 2017, cu excepția:

- (a) articolului 86, care se aplică de la 26 iunie 2016;
- (b) articolului 24 alineatul (1), care se aplică de la 26 iunie 2018; și
- (c) articolului 25, care se aplică de la 26 iunie 2019.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 20 mai 2015.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

ANEXA A

Procedurile de insolvență menționate la articolul 2 punctul 4

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite;
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif;
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable;
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice;
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes;
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire;
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire;
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites;

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност;

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs;
- Reorganizace;
- Oddlužení;

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren;
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren;
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren;
- Das Insolvenzverfahren;

EESTI

- Pankrotimenetus;
- Võlgade ümberkujundamise menetlus;

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court;
- Bankruptcy;
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent;
- Winding-up in bankruptcy of partnerships;
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court);
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution;
- Examinership;
- Debt Relief Notice;
- Debt Settlement Arrangement;
- Personal Insolvency Arrangement;

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση;
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία;
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης;
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου;
- Διαδικασία Εξυγίανσης;

ESPAÑA

- Concurso;
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación;
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago;
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio;

FRANCE

- Sauvegarde;
- Sauvegarde accélérée;
- Sauvegarde financière accélérée;
- Redressement judiciaire;
- Liquidation judiciaire;

HRVATSKA

- Stečajni postupak;

ITALIA

- Fallimento;
- Concordato preventivo;
- Liquidazione coatta amministrativa;
- Amministrazione straordinaria;
- Accordi di ristrutturazione;
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano);
- Liquidazione dei beni;

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο;
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη;
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές;
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου;
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος;
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα;

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process;
- Juridiskās personas maksātnespējas process;
- Fiziskās personas maksātnespējas process;

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla;
- Įmonės bankroto byla;
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka;
- Fizinio asmens bankroto procesas;

LUXEMBOURG

- Faillite;
- Gestion contrôlée;
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif);
- Régime spécial de liquidation du notariat;
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement;

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás;
- Felszámolási eljárás;

MALTA

- Xoljiment;
- Amministrazzjoni;
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri;
- Stralċ mill-Qorti;
- Falliment f'każ ta' kummerċjant;
- Proċedura biex kumpanija tirkupra;

NEDERLAND

- Het faillissement;
- De surséance van betaling;
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen;

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren);
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren);
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren);
- Das Schuldenregulierungsverfahren;
- Das Abschöpfungsverfahren;
- Das Ausgleichsverfahren;

POLSKA

- Postępowanie naprawcze;
- Upadłość obejmująca likwidację;
- Upadłość z możliwością zawarcia układu;

PORTUGAL

- Processo de insolvência;
- Processo especial de revitalização;

ROMÂNIA

- Procedura insolvenței;
- Reorganizarea judiciară;
- Procedura falimentului;
- Concordatul preventiv;

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja;
- Postopek prisilne poravnave;
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave;
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine;

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie;
- Reštrukturalizačné konanie;
- Oddĺženie;

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs;
- Yrityssaneeraus/företagssanering;
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner;

SVERIGE

- Konkurs;
- Företagsrekonstruktion;
- Skuldsanering;

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court;
 - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court);
 - Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court;
 - Voluntary arrangements under insolvency legislation;
 - Bankruptcy or sequestration.
-

ANEXA B

Practicienii în insolvență menționați la articolul 2 punctul 5

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur;
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué;
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice;
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes;
- De vereffenaar/Le liquidateur;
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire;

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик;
- Временен синдик;
- (Постоянен) синдик;
- Служебен синдик;

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce;
- Předběžný insolvenční správce;
- Oddělený insolvenční správce;
- Zvláštní insolvenční správce;
- Zástupce insolvenčního správce;

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter;
- Vergleichsverwalter;
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung);
- Verwalter;
- Insolvenzverwalter;
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung);
- Treuhänder;
- Vorläufiger Insolvenzverwalter;
- Vorläufiger Sachwalter;

EESTI

- Pankrotihaldur;
- Ajutine pankrotihaldur;
- Usaldusisik;

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator;
- Official Assignee;
- Trustee in bankruptcy;

- Provisional Liquidator;
- Examiner;
- Personal Insolvency Practitioner;
- Insolvency Service;

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος;
- Ο εισηγητής;
- Η επιτροπή των πιστωτών;
- Ο ειδικός εκκαθαριστής;

ESPAÑA

- Administrador concursal;
- Mediador concursal;

FRANCE

- Mandataire judiciaire;
- Liquidateur;
- Administrateur judiciaire;
- Commissaire à l'exécution du plan;

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj;
- Privremeni stečajni upravitelj;
- Stečajni povjerenik;
- Povjerenik;

ITALIA

- Curatore;
- Commissario giudiziale;
- Commissario straordinario;
- Commissario liquidatore;
- Liquidatore giudiziale;
- Professionista nominato dal Tribunale;
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore;
- Liquidatore;

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής;
- Επίσημος Παραλήπτης;
- Διαχειριστής της Πτώχευσης;

LATVIJA

- Maksātnespējas procesa administrators;

LIETUVA

- Bankroto administratorius;
- Restruktūrizavimo administratorius;

LUXEMBOURG

- Le curateur;
- Le commissaire;
- Le liquidateur;
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat;
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement;

MAGYARORSZÁG

- Vagyongfelügyelő;
- Felszámoló;

MALTA

- Amministratur Proviżorju;
- Riċevitur Uffiċjali;
- Stralċjarju;
- Manager Speċjali;
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment;
- Kontrollur Speċjali;

NEDERLAND

- De curator in het faillissement;
- De bewindvoerder in de surséance van betaling;
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen;

ÖSTERREICH

- Masseverwalter;
- Sanierungsverwalter;
- Ausgleichsverwalter;
- Besonderer Verwalter;
- Einstweiliger Verwalter;
- Sachwalter;
- Treuhänder;
- Insolvenzgericht;
- Konkursgericht;

POLSKA

- Syndyk;
- Nadzorca sądowy;
- Zarządca;

PORTUGAL

- Administrador da insolvência;
- Administrador judicial provisório;

ROMÂNIA

- Practician în insolvență;
- Administrator concordatar;
- Administrator judiciar;
- Lichidator judiciar;

SLOVENIJA

- Upravitelj;

SLOVENSKO

- Predbežný správca;
- Správca;

SUOMI/FINLAND

- Pesäinhoitaja/boförvaltare;
- Selvittäjä/utredare;

SVERIGE

- Förvaltare;
- Rekonstruktör;

UNITED KINGDOM

- Liquidator;
 - Supervisor of a voluntary arrangement;
 - Administrator;
 - Official Receiver;
 - Trustee;
 - Provisional Liquidator;
 - Interim Receiver;
 - Judicial factor.
-

ANEXA C

Regulamentul abrogat și lista modificărilor ulterioare aduse acestuia

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului

(JO L 160, 30.6.2000, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 603/2005 al Consiliului

(JO L 100, 20.4.2005, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 694/2006 al Consiliului

(JO L 121, 6.5.2006, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului

(JO L 363, 20.12.2006, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 681/2007 al Consiliului

(JO L 159, 20.6.2007, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 788/2008 al Consiliului

(JO L 213, 8.8.2008, p. 1).

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 210/2010 al Consiliului

(JO L 65, 13.3.2010, p. 1).

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 583/2011 al Consiliului

(JO L 160, 18.6.2011, p. 52).

Regulamentul (UE) nr. 517/2013 al Consiliului

(JO L 158, 10.6.2013, p. 1).

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 663/2014 al Consiliului

(JO L 179, 19.6.2014, p. 4).

Act privind condițiile de aderare pentru Republica Cehă, Republica Estonia, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Ungaria, Republica Malta, Republica Polonă, Republica Slovenia și Republica Slovacă și adaptările tratatelor care stau la baza creării Uniunii Europene

(JO L 236, 23.9.2003, p. 33).

ANEXA D

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 teza introductivă	Articolul 2 teza introductivă
Articolul 2 litera (a)	Articolul 2 punctul 4
Articolul 2 litera (b)	Articolul 2 punctul 5
Articolul 2 litera (c)	—
Articolul 2 litera (d)	Articolul 2 punctul 6
Articolul 2 litera (e)	Articolul 2 punctul 7
Articolul 2 litera (f)	Articolul 2 punctul 8
Articolul 2 litera (b) teza introductivă	Articolul 2 punctul 9 teza introductivă
Articolul 2 litera (c) prima liniuță	Articolul 2 punctul 9 subpunctul (vii)
Articolul 2 litera (g) a doua liniuță	Articolul 2 punctul 9 subpunctul (iv)
Articolul 2 litera (g) a treia liniuță	Articolul 2 punctul 9 subpunctul (viii)
Articolul 2 litera (h)	Articolul 2 punctul 10
—	Articolul 2, punctele 1-3 și 11-13
—	Articolul 2, punctul 9 literele (i)-(iii), (v), (vi)
Articolul 3	Articolul 3
—	Articolul 4
—	Articolul 5
—	Articolul 6
Articolul 4	Articolul 7
Articolul 5	Articolul 8
Articolul 6	Articolul 9
Articolul 7	Articolul 10
Articolul 8	Articolul 11 alineatul (1)
—	Articolul 11 alineatul (2)
Articolul 9	Articolul 12
Articolul 10	Articolul 13 alineatul (1)
—	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 11	Articolul 14
Articolul 12	Articolul 15
Articolul 13 prima liniuță	Articolul 16 litera (a)
Articolul 13 a doua liniuță	Articolul 16 litera (b)
Articolul 14 prima liniuță	Articolul 17 litera (a)
Articolul 14 a doua liniuță	Articolul 17 litera (b)

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
Articolul 14 a treia liniuță	Articolul 17 litera (c)
Articolul 15	Articolul 18
Articolul 16	Articolul 19
Articolul 17	Articolul 20
Articolul 18	Articolul 21
Articolul 19	Articolul 22
Articolul 20	Articolul 23
—	Articolul 24
—	Articolul 25
—	Articolul 26
—	Articolul 27
Articolul 21 alineatul (1)	Articolul 28 alineatul (2)
Articolul 21 alineatul (2)	Articolul 28 alineatul (1)
Articolul 22	Articolul 29
Articolul 23	Articolul 30
Articolul 24	Articolul 31
Articolul 25	Articolul 32
Articolul 26	Articolul 33
Articolul 27	Articolul 34
Articolul 28	Articolul 35
—	Articolul 36
Articolul 29	Articolul 37 alineatul (1)
—	Articolul 37 alineatul (2)
—	Articolul 38
—	Articolul 39
Articolul 30	Articolul 40
Articolul 31	Articolul 41
—	Articolul 42
—	Articolul 43
—	Articolul 44
Articolul 32	Articolul 45
Articolul 33	Articolul 46
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 47 alineatul (1)
Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 47 alineatul (2)
Articolul 34 alineatul (3)	—
—	Articolul 48
Articolul 35	Articolul 49
Articolul 36	Articolul 50
Articolul 37	Articolul 51

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
Articolul 38	Articolul 52
Articolul 39	Articolul 53
Articolul 40	Articolul 54
Articolul 41	Articolul 55
Articolul 42	—
—	Articolul 56
—	Articolul 57
—	Articolul 58
—	Articolul 59
—	Articolul 60
—	Articolul 61
—	Articolul 62
—	Articolul 63
—	Articolul 64
—	Articolul 65
—	Articolul 66
—	Articolul 67
—	Articolul 68
—	Articolul 69
—	Articolul 70
—	Articolul 71
—	Articolul 72
—	Articolul 73
—	Articolul 74
—	Articolul 75
—	Articolul 76
—	Articolul 77
—	Articolul 78
—	Articolul 79
—	Articolul 80
—	Articolul 81
—	Articolul 82
—	Articolul 83
Articolul 43	Articolul 84 alineatul (1)
—	Articolul 84 alineatul (2)
Articolul 44	Articolul 85
—	Articolul 86
Articolul 45	—
—	Articolul 87
—	Articolul 88

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
—	Articolul 89
Articolul 46	Articolul 90 alineatul (1)
—	Articolul 90 alineatele (2)-(4)
—	Articolul 91
Articolul 47	Articolul 92
Anexa A	Anexa A
Anexa B	—
Anexa C	Anexa B
—	Anexa C
—	Anexa D

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2015/849 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 mai 2015

privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Fluxurile de bani iliciți pot deteriora integritatea, stabilitatea și reputația sectorului financiar și pot amenința piața internă a Uniunii, precum și dezvoltarea internațională. Spălarea de bani, finanțarea terorismului și criminalitatea organizată rămân probleme semnificative care ar trebui abordate la nivelul Uniunii. Pe lângă o mai mare dezvoltare a abordării bazate pe dreptul penal la nivelul Uniunii, prevenirea ținută și proporționată a utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului este indispensabilă și poate aduce rezultate complementare.
- (2) Soliditatea, integritatea și stabilitatea instituțiilor de credit și instituțiilor financiare și încrederea în sistemul financiar în ansamblu ar putea fi puse grav în pericol de eforturile infractorilor și ale complicilor acestora fie de a disimula originea produselor infracțiunii, fie de a canaliza fonduri legale sau ilegale în scopuri teroriste. Cei care spală bani și cei care finanțează terorismul ar putea încerca să profite, pentru a-și facilita activitățile infracționale, de libera circulație a capitalurilor și de libertatea de a presta servicii financiare pe care le implică spațiul financiar integrat al Uniunii. În consecință, sunt necesare anumite măsuri de coordonare la nivelul Uniunii. În același timp, obiectivele de protecție a societății împotriva criminalității și de protecție a stabilității și integrității sistemului financiar al Uniunii ar trebui puse în balanță cu necesitatea de a crea un mediu de reglementare care să permită societăților să își dezvolte propriile afaceri fără cheltuieli disproporționate legate de conformitate.
- (3) Prezenta directivă este a patra directivă care abordează amenințarea reprezentată de spălarea banilor. Directiva 91/308/CEE a Consiliului ⁽⁴⁾ a definit spălarea banilor în funcție de infracțiunile legate de droguri și a impus

⁽¹⁾ JO C 166, 12.6.2013, p. 2.

⁽²⁾ JO C 271, 19.9.2013, p. 31.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 11 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 20 aprilie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 20 mai 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽⁴⁾ Directiva 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor (JO L 166, 28.6.1991, p. 77).

obligatii exclusiv asupra sectorului financiar. Directiva 2001/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ a extins domeniul de aplicare al Directivei 91/308/CEE atât în ceea ce privește infracțiunile cât și în ceea ce privește gama de profesii și activități vizate. În iunie 2003, Grupul de Acțiune Financiară Internațională (GAFI) a revizuit recomandările sale pentru a include și finanțarea terorismului și a formulat cerințe mai detaliate în ceea ce privește identificarea și verificarea clientelei, situațiile în care un risc mărit de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului poate justifica măsuri sporite și, de asemenea, situațiile în care un risc redus poate justifica controale mai puțin riguroase. Respectivile modificări s-au reflectat în Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ și în Directiva 2006/70/CE a Comisiei ⁽³⁾.

- (4) Spălarea banilor și finanțarea terorismului se produc deseori în context internațional. Măsurile adoptate numai la nivel național sau chiar la nivelul Uniunii, fără coordonarea și cooperarea internațională, ar avea efecte foarte limitate. Prin urmare, măsurile adoptate de Uniune în domeniul respectiv ar trebui să fie compatibile cu alte acțiuni întreprinse în forurile internaționale și cel puțin la fel de stricte ca acestea. Acțiunea Uniunii ar trebui să țină seama în continuare în mod special de recomandările GAFI și de instrumentele altor organisme internaționale active în lupta împotriva spălării banilor și finanțării terorismului. Cu scopul de a consolida eficacitatea luptei împotriva spălării banilor și finanțării terorismului, actele legislative relevante ale Uniunii ar trebui, după caz, să fie aliniate cu standardele internaționale în materie de combatere a spălării de bani și a finanțării terorismului și proliferării adoptate de GAFI în februarie 2012 (denumite în continuare „recomandările GAFI revizuite”).
- (5) De asemenea, utilizarea abuzivă a sistemului financiar pentru canalizarea fondurilor de origine ilegală sau chiar legală în scopuri teroriste reprezintă un risc clar pentru integritatea, buna funcționare, reputația și stabilitatea sistemului financiar. În consecință, măsurile preventive prevăzute de prezenta directivă ar trebui să vizeze manipularea banilor obținuți în urma unor infracțiuni grave și colectarea de bani sau de bunuri în scopuri teroriste.
- (6) Utilizarea plăților mari în numerar este extrem de vulnerabilă la fenomenul spălării banilor și al finanțării terorismului. În scopul de a spori vigilența și de a atenua riscurile generate de plățile în numerar, persoanele care comercializează bunuri ar trebui să facă obiectul prezentei directive în măsura în care efectuează sau primesc plăți în numerar în valoare de cel puțin 10 000 EUR. Statele membre ar trebui să fie în măsură să adopte praguri inferioare, limitări generale suplimentare ale utilizării numerarului și alte dispoziții mai stricte.
- (7) Utilizarea monedei electronice este considerată din ce în ce mai mult un substitut pentru conturile bancare care, în plus față de măsurile prevăzute de Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾, justifică supunerea respectivelor instrumente obligatiilor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Cu toate acestea, în anumite circumstanțe cu risc scăzut dovedit și în condiții stricte de diminuare a riscului, ar trebui să se permită statelor membre să excepteze moneda electronică de la anumite măsuri de precauție privind clientela, cum ar fi identificarea și verificarea clientului și a beneficiarului real, dar nu și de la monitorizarea tranzacțiilor sau a relației de afaceri. Condițiile de diminuare a riscului ar trebui să includă cerința ca moneda electronică exceptată să fie utilizată exclusiv pentru achiziționarea de bunuri sau servicii și ca suma depozitată electronic să fie suficient de redusă pentru a împiedica eludarea normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. O astfel de exceptare nu ar trebui să aducă atingere puterii de apreciere acordate statelor membre de a permite entităților obligate să aplice măsuri de precauție simplificată privind clientela altor tipuri de monedă electronică ce prezintă riscuri reduse, în conformitate cu articolul 15.
- (8) În ceea ce privește entitățile obligate care fac obiectul prezentei directive, termenul „agenți imobiliari” ar putea fi înțeles în sensul că include agenți de închiriere, după caz.

⁽¹⁾ Directiva 2001/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 decembrie 2001 de modificare a Directivei 91/308/CEE a Consiliului pentru prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor (JO L 344, 28.12.2001, p. 76).

⁽²⁾ Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

⁽³⁾ Directiva 2006/70/CE a Comisiei din 1 august 2006 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește definiția „persoanelor expuse politic” și criteriile tehnice de aplicare a procedurilor simplificate de precauție privind clientela, precum și de exonerare pe motivul unei activități financiare desfășurate în mod ocazional sau la scară foarte limitată (JO L 214, 4.8.2006, p. 29).

⁽⁴⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitoare de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

- (9) Membrii profesiilor juridice independente, astfel cum sunt definiți de statele membre, ar trebui să se supună prezentei directive atunci când participă la tranzacții financiare sau la tranzacții între societăți comerciale, inclusiv prin furnizarea de consultanță fiscală, întrucât aceasta prezintă riscul cel mai ridicat ca serviciile respectivelor membri ai profesiilor juridice libere să fie folosite în mod abuziv, în scopul spălării produselor activității infracționale sau în scopul finanțării terorismului. Cu toate acestea, ar trebui să existe scutiri de la orice obligație de raportare a informațiilor obținute fie înainte de o procedură judiciară, în timpul acesteia sau după aceasta, fie în cursul evaluării situației juridice a unui client. Prin urmare, consilierea juridică ar trebui în continuare să facă obiectul obligației de păstrare a secretului profesional, cu excepția cazurilor în care juristul participă la spălarea banilor sau la finanțarea terorismului, consilierea juridică este furnizată în scopul spălării banilor sau al finanțării terorismului sau juristul știe că un client dorește consiliere juridică în scopul spălării banilor sau al finanțării terorismului.
- (10) Serviciile direct comparabile ar trebui tratate în același mod, atunci când sunt prestate de oricare dintre membrii profesiilor care fac obiectul prezentei directive. Pentru a asigura respectarea drepturilor prevăzute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), în cazul auditorilor, al experților contabili externi și al consilierilor fiscali care, în unele state membre, pot apăra sau reprezenta un client în contextul unei proceduri judiciare sau pot evalua situația juridică a unui client, informațiile pe care le obțin în exercitarea acestor funcții nu ar trebui să se supună obligațiilor de raportare prevăzute în prezenta directivă.
- (11) Este important să se evidențieze în mod expres faptul că „infracțiunile fiscale” legate de impozitele directe și indirecte sunt incluse în definiția amplă a „activității infracționale” cuprinsă în prezenta directivă, în conformitate cu recomandările revizuite ale GAFI. Întrucât fiecare stat membru poate desemna diferite infracțiuni fiscale ca fiind „activități infracționale”, sancționabile prin sancțiunile prevăzute în articolul 3 punctul 4 litera (f) din prezenta directivă, definițiile din dreptul intern ale infracțiunilor fiscale pot diferi. Deși nu se urmărește nicio armonizare a definițiilor infracțiunilor fiscale în dreptul intern al statelor membre, statele membre ar trebui să permită într-o măsură cât mai mare, în conformitate cu dreptul lor intern, schimbul de informații sau acordarea de asistență între unitățile de informații financiare ale UE.
- (12) Este necesar să se identifice orice persoană fizică ce își exercită dreptul de proprietate sau de control asupra unei entități juridice. Pentru a asigura o transparență reală, statele membre ar trebui să se asigure că este acoperită o gamă cât mai largă posibil de entități juridice înregistrate sau constituite prin orice alt mecanism pe teritoriul lor. Deși identificarea unei anumite participații procentuale sau participații în capitalurile proprii nu conduce în mod automat la identificarea beneficiarului real, aceasta ar trebui să reprezinte unul dintre factorii probatorii care să fie luați în considerare. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată decide că un procent mai mic poate constitui o indicație a dreptului de proprietate sau de control.
- (13) Identificarea și verificarea beneficiarilor reali ar trebui extinsă, acolo unde este cazul, la entitățile juridice care dețin alte entități juridice, iar entitățile obligate ar trebui să identifice persoana fizică (persoanele fizice) care exercită în ultimă instanță, prin dreptul său (lor) de proprietate sau prin alte mijloace, controlul asupra entității juridice care este client. Controlul prin alte mijloace poate include, printre altele, criteriile de control utilizate în scopul pregătirii situațiilor financiare consolidate, cum ar fi prin intermediul acordului acționarilor, exercitarea unei influențe dominante sau competența de a numi conducerea de rang superior. Pot exista cazuri în care nu poate fi identificată nicio persoană fizică ce deține, în ultimă instanță, o entitate juridică sau exercită controlul asupra acesteia. În astfel de cazuri excepționale, entitățile obligate, după ce au epuizat toate celelalte mijloace de identificare și cu condiția să nu existe motive de suspiciune, pot considera conducerea de rang superior ca fiind beneficiarul real.
- (14) Deținerea unor informații corecte și actualizate privind beneficiarul real este un factor-cheie în depistarea infractorilor care, altfel, și-ar putea ascunde identitatea în spatele unei structuri de societate. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că entitățile înregistrate pe teritoriul lor în conformitate cu dreptul intern aplicabil obțin și dețin informații adecvate, corecte și actuale cu privire la beneficiarul lor real, pe lângă informațiile de bază, cum ar fi denumirea și adresa societății și dovada înregistrării și proprietarul legal. În vederea consolidării transparenței, pentru combaterea utilizării abuzive a entităților juridice, statele membre ar trebui să se asigure că informațiile cu privire la beneficiarii reali sunt stocate într-un registru central situat în afara societății, în deplină conformitate cu dreptul Uniunii. Statele membre pot utiliza în acest scop o bază de date centrală care colectează informații privind beneficiarii reali, sau registrul comerțului sau orice alt registru central. Statele membre pot decide ca entitățile obligate să fie responsabile pentru completarea registrului. Statele membre ar trebui să se asigure că informațiile respective sunt puse la dispoziția autorităților competente și a unităților de informații financiare în toate cazurile și sunt furnizate entităților obligate atunci când acestea din urmă iau măsuri de precauție privind clientela. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că altor persoane care pot demonstra un interes legitim în ceea ce privește spălarea banilor, finanțarea terorismului și infracțiunile premergătoare conexe, cum ar fi corupția, infracțiunile fiscale și fraudă, li se acordă acces la informații privind

beneficiarii reali, în conformitate cu normele privind protecția datelor. Persoanele care pot demonstra un interes legitim ar trebui să aibă acces la informații privind natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut constând în ponderea sa aproximativă.

- (15) În acest scop, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea, în temeiul dreptului intern, să permită un acces care să fie mai amplu decât cel prevăzut în temeiul prezentei directive.
- (16) Accesul în timp util la informații privind beneficiarii reali ar trebui asigurat prin modalități care să evite orice risc ca societatea în cauză să fie avertizată.
- (17) Pentru a asigura condiții de concurență echitabile între diferitele tipuri de forme juridice, fiduciarii ar trebui, de asemenea, să aibă obligația de a obține, de a deține și de a furniza informații privind beneficiarul real entităților obligate care iau măsuri de precauție privind clientela, precum și de a comunica aceste informații unui registru central sau unei baze de date centrale și, totodată, ar trebui să divulge entităților obligate statutul pe care îl au. Entitățile juridice precum fundațiile și construcțiile juridice asemănătoare fiduciarilor ar trebui să facă obiectul unor cerințe echivalente.
- (18) Prezenta directivă ar trebui să se aplice, de asemenea, activităților entităților obligate care sunt efectuate pe internet.
- (19) Tehnologiile noi oferă soluții eficiente din punctul de vedere al timpului și al costurilor pentru întreprinderi și clienți și, prin urmare, ar trebui să fie luate în considerare în evaluarea de risc. Autoritățile competente și entitățile obligate ar trebui să fie proactive în combaterea modalităților noi și inovatoare de spălare a banilor.
- (20) Reprezentanții Uniunii în organele de conducere ale Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare sunt încurajați să pună în aplicare prezenta directivă și să publice pe site-ul lor internet politici de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului care să conțină proceduri detaliate de transpunere în practică a prezentei directive.
- (21) Utilizarea serviciilor din domeniul jocurilor de noroc pentru a spăla produsele activității infracționale constituie un motiv de preocupare. În scopul de a atenua riscurile legate de serviciile de jocuri de noroc, prezenta directivă ar trebui să prevadă, pentru furnizorii de servicii de jocuri de noroc care prezintă riscuri mărite, obligația de a aplica măsuri de precauție privind clientela în cazul tranzacțiilor individuale de cel puțin 2 000 EUR. Statele membre ar trebui să se asigure că entitățile obligate aplică acest prag câștigurilor sau mizelor, inclusiv cumpărării sau schimbului de jetoane, sau ambelor. Furnizorii de servicii de jocuri de noroc cu sediu fizic, precum cazinourile și sălile de jocuri de noroc, ar trebui să se asigure că se poate face legătura între măsurile de precauție privind clientela, în cazul în care se aplică la punctul de intrare în sediu, și tranzacțiile efectuate de client în sediul respectiv. Cu toate acestea, în situații cu risc scăzut dovedit, ar trebui să se permită statelor membre să excepteze anumite servicii de jocuri de noroc de la unele sau de la toate cerințele stabilite prin prezenta directivă. Utilizarea unei exceptări de către un stat membru ar trebui să fie luată în considerare numai în condiții strict limitate și justificate și în cazul în care riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului este scăzut. Astfel de exceptări ar trebui să facă obiectul unei evaluări specifice a riscurilor care să țină seama, de asemenea, de gradul de vulnerabilitate al tranzacțiilor aplicabile. Comisiei ar trebui să i se notifice aceste scutiri. În evaluarea riscurilor, statele membre ar trebui să indice modul în care au ținut seama de eventualele constatări relevante din rapoartele elaborate de Comisie în cadrul evaluării riscului efectuate la nivel supranațional.
- (22) Riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului nu este același în toate cazurile. În consecință, ar trebui utilizată o abordare holistică bazată pe risc. Abordarea bazată pe risc nu este o opțiune în mod nejustificat de permisivă pentru statele membre și entitățile obligate. Aceasta implică utilizarea unui proces de luare a deciziilor bazat pe dovezi pentru a combate mai eficient riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului cu care se confruntă Uniunea și entitățile care funcționează în cadrul acesteia.
- (23) Abordarea bazată pe risc are ca punct de plecare necesitatea ca statele membre și Uniunea să identifice, să înțeleagă și să atenueze riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului cu care se confruntă. Importanța unei abordări supranaționale cu privire la identificarea riscurilor a fost recunoscută la nivel internațional, astfel că autoritățile europene de supraveghere Autoritatea Bancară Europeană (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, precum și Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA), instituită

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, ar trebui să fie însărcinate cu emiterea unui avis, prin intermediul comitetului mixt al acestora, privind riscurile care afectează sectorul financiar al Uniunii.

- (24) Comisia are competențele necesare pentru a analiza amenințările transfrontaliere specifice, care ar putea afecta piața internă și care nu pot fi identificate și combătute în mod eficient de statele membre în mod individual. Prin urmare, ar trebui să i se încredințeze responsabilitatea de a coordona evaluarea riscurilor legate de activitățile transfrontaliere. Implicarea experților relevanți, cum ar fi Grupul de experți privind spălarea banilor și finanțarea terorismului, reprezentanții unităților de informații financiare și, după caz, ai altor organisme de la nivelul Uniunii, este esențială pentru eficacitatea acestui proces. Evaluările riscurilor și experiențele de la nivel național sunt, de asemenea, o sursă importantă de informații pentru acest proces. Astfel de evaluări a riscurilor transfrontaliere de către Comisie nu ar trebui să implice prelucrarea de date cu caracter personal. În orice caz, datele ar trebui să fie complet anonimizate. Autoritățile naționale de supraveghere a protecției datelor și cea a Uniunii ar trebui să fie implicate doar în cazul în care evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului are un impact asupra vieții private și protecției datelor persoanelor.
- (25) Rezultatele evaluărilor riscurilor ar trebui, dacă este cazul, să fie puse în timp util la dispoziția entităților obligate pentru a le permite să identifice, să înțeleagă, să gestioneze și să atenueze riscurile proprii.
- (26) În plus, pentru a identifica, a înțelege, a gestiona și a atenua și mai bine riscurile la nivelul Uniunii, statele membre ar trebui să pună la dispoziție rezultatele propriilor evaluări ale riscurilor atât reciproc, cât și Comisiei și ABE, EIOPA și ESMA (denumite în continuare împreună „AES”).
- (27) În aplicarea prezentei directive, este necesar să se țină seama de caracteristicile și nevoile entităților obligate mici care se încadrează în domeniul său de aplicare și să se asigure un tratament adaptat nevoilor specifice ale acestora și naturii afacerii.
- (28) Pentru a proteja funcționarea corespunzătoare a sistemului financiar al Uniunii și a pieței interne împotriva spălării banilor și finanțării terorismului, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să fie delegată Comisiei în scopul de a identifica jurisdicțiile din țări terțe care au deficiențe strategice în regimurile lor naționale privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului (denumite în continuare „țări terțe cu grad înalt de risc”). Natura schimbătoare a amenințărilor reprezentate de spălarea banilor și finanțarea terorismului, favorizată de evoluția constantă a tehnologiei și a mijloacelor aflate la dispoziția infractorilor, necesită adaptări rapide și permanente ale cadrului juridic referitor la țările terțe cu grad înalt de risc, în scopul de a adresa în mod eficient riscurile existente și de a preveni apariția unor noi. Comisia ar trebui să țină seama de informațiile furnizate de organizații internaționale și de organisme de standardizare în domeniul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului, cum ar fi declarații publice ale GAFI, rapoarte de evaluare reciprocă, rapoarte de evaluare detaliate sau rapoarte de monitorizare publicate, precum și să adapteze evaluările sale în funcție de schimbările prezentate în acestea, după caz.
- (29) Statele membre ar trebui să prevadă cel puțin măsuri de precauție sporită privind clientela, care să fie aplicate de entitățile obligate în relațiile lor cu persoanele fizice sau entitățile juridice stabilite în țări terțe cu grad înalt de risc identificate de Comisie. Recurgerea la terți stabiliți în astfel de țări terțe cu grad înalt de risc ar trebui interzisă. Țările care nu sunt incluse în listă nu ar trebui considerate în mod automat ca având sisteme eficiente de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, iar persoanele fizice sau entitățile juridice stabilite în astfel de țări ar trebui evaluate în funcție de riscul asociat.
- (30) Riscul în sine are un caracter variabil, iar variabilele, fie prin ele însele, fie în combinație cu altele, pot mări sau diminua riscul potențial prezentat, influențând astfel nivelul de măsuri preventive care este considerat adecvat, cum ar fi măsurile de precauție privind clientela. Prin urmare, există situații în care ar trebui să fie aplicată precauția sporită și altele în care poate fi adecvată precauția simplificată.
- (31) Ar trebui să se recunoască faptul că anumite situații prezintă un risc mai mare de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Deși ar trebui stabilite identitatea și profilul comercial al tuturor clienților, există cazuri în care sunt necesare proceduri deosebite de riguroase de identificare și verificare a clientelei.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

- (32) Acest lucru este valabil, în special, în cazul relațiilor cu persoane fizice care dețin sau au deținut funcții publice importante în Uniune și la nivel internațional, și în special persoane din țări în care corupția este larg răspândită. Astfel de relații pot expune sectorul financiar în special la riscuri de reputație și riscuri juridice semnificative. Efortul internațional de combatere a corupției justifică, de asemenea, necesitatea de a acorda o atenție deosebită acestor persoane și de a aplica măsuri adecvate de precauție sporită privind clientela în ceea ce privește persoanele care dețin sau au deținut funcții publice importante la nivel intern sau în străinătate și în ceea ce privește persoanele de rang înalt din cadrul organizațiilor internaționale.
- (33) Cerințele referitoare la persoanele expuse politic au un caracter preventiv și nu sunt de natură penală și nu ar trebui să fie interpretate ca o stigmatizare a persoanelor expuse politic în sine ca fiind implicate în activități criminale. Refuzarea unei relații de afaceri cu o persoană expusă politic doar pe baza stabilirii faptului că clientul este o persoană expusă politic este în contrară literiei și spiritului recomandărilor GAFI revizuite și ale prezentei directive.
- (34) Obținerea aprobării conducerii de rang superior pentru stabilirea unor relații de afaceri nu presupune în toate cazurile obținerea aprobării din partea consiliului de administrație. O astfel de aprobare ar trebui să poată fi acordată de către o persoană care deține cunoștințe suficiente privind expunerea instituției la riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și care ocupă o funcție suficient de înaltă pentru a lua decizii cu efect asupra acestei expunerii.
- (35) Pentru a evita repetarea procedurilor de identificare a clientelei, care conduce la întârzierea și ineficiența activităților, este oportun, sub rezerva unor garanții adecvate, să se permită clienților a căror identificare s-a realizat în altă parte să fie prezentați entităților obligate. În cazul în care o entitate obligată apelează la un terț, responsabilitatea finală pentru precauția privind clientela îi revine în continuare entității obligate căreia i-a fost prezentat clientul. De asemenea, terțul sau persoana care a prezentat clientul ar trebui să rămână responsabilă pentru respectarea prezentei directive, inclusiv a cerinței de a raporta tranzacțiile suspecte și de a păstra evidențele, în măsura în care relația sa cu clientul este reglementată de prezenta directivă.
- (36) În cazul unei relații de reprezentare sau de externalizare pe bază contractuală între entități obligate și persoane externe care nu sunt vizate de prezenta directivă, orice obligații privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului ale agenților sau furnizorilor de servicii de externalizare respectivi, ca parte a entităților obligate, pot decurge numai din contractul între părți, și nu din prezenta directivă. Prin urmare, responsabilitatea pentru respectarea prezentei directive ar trebui să revină în continuare în primul rând entității obligate.
- (37) Toate statele membre au înființat sau ar trebui să înființeze unități de informații financiare autonome și independente din punct de vedere operațional, pentru a colecta și a analiza informațiile primite în scopul stabilirii legăturilor dintre tranzacțiile suspecte și activitățile infracționale subiacente, în vederea prevenirii și a combaterii spălării banilor și finanțării terorismului. O unitate de informații financiare autonomă și independentă din punct de vedere operațional ar trebui să însemne că aceasta are autoritatea și capacitatea de a-și exercita funcțiile în mod liber, inclusiv de a lua decizia autonomă de a analiza, solicita și comunica informații specifice. Tranzacțiile suspecte și alte informații relevante pentru cazurile de spălare a banilor, infracțiunile principale asociate acestora și finanțarea terorismului ar trebui raportate unității de informații financiare, care ar trebui să servească drept unitate centrală națională de primire, analiză și comunicare către autoritățile competente a rezultatelor analizelor lor. Toate tranzacțiile suspecte, inclusiv tentativele de tranzacții, ar trebui raportate indiferent de valoarea lor. Informațiile raportate pot include, de asemenea, informații bazate pe pragul stabilit.
- (38) Prin derogare de la interdicția generală de a efectua tranzacții suspecte, entitățile obligate ar trebui să poată efectua tranzacții suspecte înainte de a informa autoritățile competente, atunci când abținerea de la executarea tranzacțiilor respective este imposibilă sau poate zădărnici eforturile de urmărire a beneficiarilor unei operațiuni suspecte de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor internaționale acceptate de statele membre de a îngheța fără întârziere fondurile și alte active ale teroriștilor, ale organizațiilor teroriste sau ale persoanelor care finanțează terorismul, în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.
- (39) În cazul anumitor entități obligate, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a desemna un organism corespunzător de autoreglementare în calitate de autoritate care este informată în primă instanță în locul unității de informații financiare. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, un sistem în care raportarea se face în primul rând către un organism de autoreglementare constituie o garanție importantă pentru a menține protecția drepturilor fundamentale în ceea ce privește obligațiile de raportare aplicabile avocaților. Statele membre ar trebui să furnizeze mijloacele și modalitatea de păstrare a secretului profesional și a confidențialității și de respectare a vieții private.
- (40) Atunci când un stat membru decide să desemneze un astfel de organism de autoreglementare, statul membru poate permite sau impune ca organismul respectiv să nu transmită unității de informații financiare informațiile

obținute de la persoanele reprezentate de acel organism, în cazul în care informațiile au fost primite de la unul dintre clienții lor sau obținute cu privire la acesta în cursul evaluării situației juridice a clientului respectiv sau al îndeplinirii sarcinii de apărare sau de reprezentare a clientului în proceduri judiciare sau referitor la acestea, inclusiv de consiliere privind inițierea sau evitarea procedurilor, atunci când informațiile sunt primite sau obținute înaintea procedurilor, în timpul acestora sau după acestea.

- (41) Au existat cazuri de angajați care au raportat suspiciuni de spălare a banilor și care au fost supuși amenințărilor sau acțiunilor ostile. Deși prezenta directivă nu poate interveni în procedurile judiciare ale statelor membre, acest aspect este crucial pentru a asigura eficacitatea sistemului de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Statele membre ar trebui să fie conștiente de această problemă și ar trebui să facă tot ce le stă în putință pentru a proteja persoanele, inclusiv angajații și reprezentanții entității obligate împotriva unor astfel de amenințări sau acțiuni ostile și a furniza, în conformitate cu dreptul intern, o protecție adecvată acestor persoane, în special în ceea ce privește dreptul acestora la protecția datelor lor cu caracter personal și drepturile lor la o protecție jurisdicțională efectivă și reprezentare efectivă.
- (42) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern, se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive. Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele Uniunii în sensul prezentei directive. Combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului este recunoscută ca o rațiune importantă de interes public de către toate statele membre. Prezenta directivă nu aduce atingere protecției datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, inclusiv Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului ⁽³⁾, astfel cum a fost pusă în aplicare în dreptul intern.
- (43) Este esențial ca alinierea prezentei directive la recomandările GAFI revizuite să se desfășoare cu respectarea deplină a dreptului Uniunii, în special în ceea ce privește dreptul Uniunii în materie de protecție a datelor și protecția drepturilor fundamentale consacrate în cartă. Anumite aspecte ale punerii în aplicare a prezentei directive presupun colectarea, analizarea, stocarea și schimbul de date. O astfel de prelucrare a datelor cu caracter personal ar trebui permisă cu deplina respectare a drepturilor fundamentale și numai în scopurile prevăzute în prezenta directivă, precum și pentru activitățile cerute în temeiul prezentei directive, cum ar fi aplicarea măsurilor de precauție privind clientela, monitorizarea permanentă, investigarea și raportarea tranzacțiilor neobișnuite și suspecte, identificarea beneficiarului real al unei persoane juridice sau al unei construcții juridice, identificarea unei persoane expuse politic, precum și schimbul de informații de către autoritățile competente și de către instituțiile de credit și financiare și alte entități obligate. Colectarea și prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal de către entitățile obligate ar trebui limitate la ceea ce este necesar pentru respectarea cerințelor prezentei directive, iar datele cu caracter personal nu ar trebui să facă obiectul unor prelucrări ulterioare într-un mod incompatibil cu scopurile respective. În mod special, ar trebui ca prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri comerciale să fie strict interzisă.
- (44) Recomandările GAFI revizuite demonstrează că, pentru a fi în măsură să coopereze pe deplin și să dea un răspuns rapid solicitărilor de informații din partea autorităților competente în scopul prevenirii, al depistării sau al investigării activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, entitățile obligate ar trebui să păstreze, timp de cel puțin cinci ani, informațiile necesare obținute prin măsuri de precauție privind clientela, precum și înregistrările privind tranzacțiile. Pentru a evita abordări diferite și pentru a îndeplini cerințele în materie de protecție a datelor cu caracter personal și de securitate juridică, perioada de păstrare ar trebui să fie fixată la cinci ani de la încetarea unei relații de afaceri sau a unei tranzacții ocazionale. Cu toate acestea, dacă este necesar pentru prevenirea, depistarea sau investigarea activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și după efectuarea unei evaluări a necesității și a proporționalității, statele membre ar trebui să poată permite sau impune păstrarea în continuare a datelor, fără a se depăși o perioadă suplimentară de cinci ani și fără a aduce atingere dispozițiilor din dreptul penal intern privind mijlocele de probă aplicabile anchetelor penale și procedurilor judiciare în curs. Statele membre ar trebui să ceară instituirea unor garanții specifice pentru a asigura securitatea datelor și ar trebui să determine care persoane sau categorii de persoane sau autorități ar trebui să aibă acces exclusiv la datele păstrate.
- (45) În scopul de a asigura administrarea eficientă și corespunzătoare a justiției în cursul perioadei de transpunere a prezentei directive în ordinile juridice naționale ale statelor membre, precum și pentru a permite buna sa interacțiune cu dreptul procedural intern, informațiile și documentele relevante pentru procedurile judiciare în

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽³⁾ Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală (JO L 350, 30.12.2008, p. 60).

curs în scopul prevenirii, al depistării și al investigării unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, care sunt în curs de examinare în statele membre la data intrării în vigoare a prezentei directive, ar trebui să fie păstrate pentru o perioadă de cinci ani de la acea dată, iar această perioadă ar trebui să poată fi prelungită cu încă cinci ani.

- (46) Dreptul de acces la date al persoanelor vizate este aplicabil în cazul datelor cu caracter personal prelucrate în sensul prezentei directive. Cu toate acestea, accesarea de către persoanele vizate a oricăror informații legate de un raport privind tranzacții suspecte ar afecta considerabil eficacitatea luptei împotriva spălării banilor și a finanțării terorismului. Prin urmare, ar putea fi justificate excepții și restricționări ale acestui drept în conformitate cu articolul 13 din Directiva 95/46/CE și, acolo unde este cazul, articolul 20 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001. Persoana vizată are dreptul de a solicita ca o autoritate de supraveghere menționată la articolul 28 din Directiva 95/46/CE sau, după caz, Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor să verifice legalitatea prelucrării datelor, precum și dreptul la o cale de atac judiciară menționată la articolul 22 din directiva respectivă. Autoritatea de supraveghere menționată la articolul 28 din Directiva 95/46/CE poate, de asemenea, să acționeze din oficiu. Fără a aduce atingere restricțiilor dreptului de acces, autoritatea de supraveghere ar trebui să poată informa persoana vizată că autoritatea de supraveghere a efectuat toate verificările necesare, precum și cu privire la rezultat în ceea ce privește legalitatea prelucrării respective.
- (47) În domeniul de aplicare a prezentei directive nu intră persoanele a căror activitate se limitează la transformarea documentelor pe suport de hârtie în date în format electronic și care acționează în temeiul unui contract încheiat cu o instituție de credit sau o instituție financiară și nici persoanele fizice sau juridice care furnizează instituțiilor de credit sau instituțiilor financiare doar sisteme de mesagerie sau alte sisteme de sprijin pentru transmiterea de fonduri sau sisteme de compensare și decontare.
- (48) Spălarea banilor și finanțarea terorismului sunt probleme internaționale, iar efortul de combatere a acestora ar trebui să fie unul global. În cazul în care instituțiile de credit și instituțiile financiare din cadrul Uniunii au sucursale și filiale situate în țări terțe în care cerințele în acest domeniu sunt mai puțin stricte decât cele ale statului membru, pentru a evita aplicarea unor standarde foarte diferite în cadrul instituției sau grupului de instituții, acestea ar trebui să aplice standardele Uniunii respectivele sucursale și filiale sau, în cazul în care aplicarea unor astfel de standarde este imposibilă, să notifice acest lucru autorităților competente din statul membru de origine.
- (49) În cazul în care este posibil, entitățile obligate ar trebui să primească feedback referitor la utilitatea rapoartelor pe care le prezintă privind tranzacții suspecte și la acțiunile întreprinse pe baza acestor rapoarte. În acest scop și pentru a putea revizui eficacitatea sistemelor lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, statele membre ar trebui să păstreze și să îmbunătățească statisticile relevante. Pentru a îmbunătăți și mai mult calitatea și coerența datelor statistice colectate la nivelul Uniunii, Comisia ar trebui să urmărească situația la nivelul Uniunii în ceea ce privește lupta împotriva spălării banilor și finanțării terorismului și să publice rezumate periodice.
- (50) În cazul în care statele membre impun emitenților de monedă electronică și furnizorilor de servicii de plată care sunt stabiliți pe teritoriul lor sub alte forme decât sucursala și al căror sediu social este situat într-un alt stat membru, să desemneze un punct de contact central pe teritoriul lor, statele membre ar trebui să poată impune ca un astfel de punct de contact central, acționând în numele instituției care l-a desemnat, să asigure respectarea de către unitățile respective a normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că această cerință este proporțională și nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul de asigurare a conformității cu normele privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv prin facilitarea supravegherii respective.
- (51) În ceea ce privește casele de schimb valutar, casele de încasare a cecurilor de călătorie, furnizorii de servicii pentru fiducii sau societăți sau furnizorii de servicii de jocuri de noroc, autoritățile competente ar trebui să se asigure că persoanele care conduc efectiv activitatea entităților respective și beneficiarii reali ai acestor entități sunt persoane competente și potrivite. Criteriile pentru a determina dacă o persoană este sau nu competentă și potrivită ar trebui, ca o condiție minimă, să reflecte necesitatea de a proteja entitățile respective împotriva utilizării lor abuzive de către directorii sau beneficiarii lor reali în scopuri infracționale.
- (52) În cazul în care o entitate obligată operează unități într-un alt stat membru, inclusiv prin intermediul unei rețele de agenți, autoritatea competentă din statul membru de origine ar trebui să fie responsabilă de supravegherea aplicării de către entitatea obligată a politicilor și procedurilor grupului referitoare la combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Acest lucru ar putea implica vizite *in situ* în unitățile situate într-un alt stat membru. Autoritatea competentă din statul membru de origine ar trebui să coopereze îndeaproape cu autoritatea competentă din statul membru gazdă și ar trebui să o informeze pe aceasta cu privire la orice aspecte care ar putea afecta evaluarea de către cele două autorități a respectării de către unitatea în cauză a obligațiilor impuse de țara gazdă în ceea ce privește combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului.

- (53) În cazul în care o entitate obligată operează unități într-un alt stat membru, inclusiv prin intermediul unei rețele de agenți sau persoane care distribuie monedă electronică în conformitate cu articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2009/110/CE, autoritatea competentă din statul membru gazdă își păstrează responsabilitatea de a asigura respectarea de către unitatea în cauză a cerințelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv, după caz, prin efectuarea de inspecții *in situ*, monitorizare *ex situ* și adoptarea de măsuri adecvate și proporționale pentru a trata încălcările grave ale acestor cerințe. Autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să coopereze îndeaproape cu autoritatea competentă din statul membru de origine și să o informeze pe aceasta din urmă cu privire la orice aspecte care ar putea afecta evaluarea de către aceasta a aplicării de către entitatea obligată a politicilor și procedurilor grupului referitoare la combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului. Pentru a elimina încălcările grave ale normelor privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului care necesită soluții imediate, autoritatea competentă din statul membru gazdă ar trebui să poată să aplice măsuri corective temporare adecvate și proporționale, aplicabile în circumstanțe similare entităților obligate aflate în sfera sa de competență, în vederea remedierii deficiențelor grave respective, cu sprijinul sau în cooperare cu autoritatea competentă din statul membru de origine, dacă este cazul.
- (54) Având în vedere caracterul transnațional al spălării banilor și al finanțării terorismului, coordonarea și cooperarea între unitățile de informații financiare sunt extrem de importante. Pentru a îmbunătăți această coordonare și cooperare și, în special, pentru a asigura faptul că rapoartele privind tranzacțiile suspecte ajung la unitatea de informații financiare din statul membru pentru care raportul ar avea cea mai mare utilitate, prezenta directivă prevede norme detaliate.
- (55) Platforma unităților de informații financiare din UE, un grup informal alcătuit din reprezentanți ai unităților de informații financiare din statele membre, activ din 2006, este utilizată pentru a facilita cooperarea între unitățile de informații financiare și a face schimb de opinii cu privire la chestiuni legate de cooperare, cum ar fi cooperarea eficace între unitățile de informații financiare și între acestea și unitățile din țările terțe, analiza comună a cazurilor transfrontaliere, precum și tendințele și factorii relevanți pentru evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, atât la nivel național, cât și la nivel supranațional.
- (56) Pentru a face față caracterului transnațional al spălării banilor și al finanțării terorismului, este deosebit de important ca schimbul de informații între unitățile de informații financiare din cadrul Uniunii să fie îmbunătățit. Statele membre ar trebui să încurajeze utilizarea de mijloace sigure pentru schimbul de informații, în special rețeaua informatică descentralizată FIU.net (denumită în continuare „FIU.net”) sau succesoarea acesteia și tehnicile oferite de FIU.net. Schimbul inițial între unitățile de informații financiare de informații referitoare la spălarea banilor sau la finanțarea terorismului care sunt destinate unor scopuri analitice și care nu sunt comunicate sau prelucrate suplimentar ar trebui să fie permis numai dacă nu ar fi contrar principiilor fundamentale ale dreptului intern. Schimburile de informații cu privire la cazurile identificate de către unitățile de informații financiare ca fiind suspecte de infracțiuni fiscale nu ar trebui să aducă atingere schimburilor de informații din domeniul fiscal în conformitate cu Directiva 2011/16/UE a Consiliului⁽¹⁾ sau în conformitate cu standardele internaționale privind schimbul de informații și cooperarea administrativă în materie fiscală.
- (57) Pentru a putea răspunde în mod complet și rapid la cererile de informații din partea unităților de informații financiare, este nevoie ca entitățile obligate să instituie sisteme eficace care să le permită să aibă acces deplin și în timp util, prin canale securizate și confidențiale, la informații privind relațiile de afaceri pe care le au sau le-au avut cu anumite persoane. În conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern, statele membre ar putea, de exemplu, să ia în considerare posibilitatea de a instala sisteme de registre bancare sau sisteme electronice de extragere a datelor, care ar asigura accesul unităților de informații financiare la informațiile privind conturile bancare, fără a aduce atingere autorizării judiciare, acolo unde este cazul. De asemenea, statele membre ar putea să ia în considerare posibilitatea de a institui mecanisme pentru asigurarea faptului că autoritățile competente instituie proceduri pentru a identifica activele fără notificarea prealabilă a proprietarului.
- (58) Statele membre ar trebui să încurajeze autoritățile lor competente să pună la dispoziție în mod rapid, constructiv și eficace o gamă cât mai largă de posibilități de cooperare transfrontalieră în scopul prezentei directive, fără a aduce atingere niciunei norme sau proceduri aplicabile cooperării judiciare în materie penală. Statele membre ar trebui, în special, să se asigure că unitățile lor de informații financiare fac schimb de informații în mod liber, din proprie inițiativă sau la cerere, cu unitățile de informații financiare din țări terțe, cu respectarea dreptului Uniunii și a principiilor privind schimbul de informații elaborate de Grupul Egmont al unităților de informații financiare.
- (59) Importanța combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului ar trebui să determine statele membre să prevadă în dreptul intern sancțiuni și măsuri administrative eficace, proporționale și disuasive pentru nerespectarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive. În prezent, statele membre dispun de o gamă diversificată de măsuri și sancțiuni administrative pentru încălcarea principalelor dispoziții preventive. Această diversitate ar putea fi în detrimentul eforturilor depuse pentru combaterea spălării banilor și a finanțării

⁽¹⁾ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

terorismului, iar răspunsul Uniunii este în pericol de a fi fragmentat. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să includă o serie de măsuri și sancțiuni administrative pe care statele membre să le aibă la dispoziție cel puțin pentru încălcări grave, repetate sau sistematice ale cerințelor referitoare la măsurile de precauție privind clientela, păstrarea evidențelor, raportarea tranzacțiilor suspecte și controalele interne ale entităților obligate. Gama acestora ar trebui să fie suficient de largă pentru a permite statelor membre și autorităților competente să ia în considerare diferențele dintre entitățile obligate, în special dintre instituțiile de credit și instituțiile financiare și alte entități obligate, în ceea ce privește dimensiunea, caracteristicile și natura activității acestora. În transpunerea prezentei directive, statele membre ar trebui să se asigure că impunerea de măsuri și sancțiuni administrative în conformitate cu prezenta directivă și de sancțiuni penale în conformitate cu dreptul intern nu încalcă principiul *ne bis in idem*.

- (60) Pentru a evalua dacă persoanele care dețin o funcție de conducere în entitățile obligate sau care le controlează pe acestea într-un alt mod sunt potrivite pentru rolul respectiv, orice schimb de informații privind condamnările penale ar trebui să se facă în conformitate cu Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului ⁽¹⁾ și cu Decizia 2009/316/JAI a Consiliului ⁽²⁾, astfel cum au fost transpuse în dreptul intern, precum și cu alte dispoziții relevante din dreptul intern.
- (61) Standardele tehnice de reglementare în materie de servicii financiare ar trebui să asigure o armonizare coerentă și o protecție adecvată a depunătorilor, a investitorilor și a consumatorilor din întreaga Uniune. Ar fi eficient și oportun ca sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu implică alegeri strategice și de a înainta proiectele respective Comisiei să fie încredințată AES, ca organisme cu înaltă specializare.
- (62) Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de AES în temeiul prezentei directive prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.
- (63) Având în vedere modificările substanțiale care ar trebui aduse Directivelor 2005/60/CE și 2006/70/CE în temeiul prezentei directive, acestea ar trebui să fuzioneze și să fie înlocuite din motive de claritate și coerență.
- (64) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume protecția sistemului financiar prin mijloace de prevenire, depistare și investigare a spălării banilor și a finanțării terorismului, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dat fiind că măsurile individuale adoptate de statele membre pentru a-și proteja sistemele financiare ar putea fi incompatibile cu funcționarea pieței interne, cu principiile statului de drept și cu politica Uniunii, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat.
- (65) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de cartă, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, interzicerea discriminării, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, precum și dreptul la apărare.
- (66) În conformitate cu articolul 21 din cartă, care interzice orice discriminare pe baza oricărui motiv, statele membre trebuie să se asigure că prezenta directivă este pusă în aplicare, în ceea ce privește evaluările riscurilor în contextul precauției privind clientela, fără discriminări.
- (67) Conform declarației politice comune a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative ⁽³⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, notificările privind propriile măsuri de transpunere să fie însoțite de unul sau mai multe documente care să explice raportul dintre elementele unei directive și părțile corespunzătoare ale instrumentelor naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (68) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și a emis un avis la 4 iulie 2013 ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierile judiciare între statele membre (JO L 93, 7.4.2009, p. 23).

⁽²⁾ Decizia 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS) în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315/JAI (JO L 93, 7.4.2009, p. 33).

⁽³⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

⁽⁴⁾ JO C 32, 4.2.2014, p. 9.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

SECȚIUNEA 1

Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Articolul 1

- (1) Prezenta directivă urmărește să prevină utilizarea sistemului financiar al Uniunii în scopul spălării banilor și finanțării terorismului.
- (2) Statele membre se asigură că spălarea banilor și finanțarea terorismului sunt interzise.
- (3) În sensul prezentei directive, următoarele fapte, atunci când sunt comise cu intenție, sunt considerate spălare a banilor:
- (a) schimbul sau transferul de bunuri, cunoscând că bunurile provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate, în scopul ascunderii sau disimulării originii ilicite a bunurilor sau al sprijinirii oricărei persoane implicate în comiterea activității respective pentru a se sustrage consecințelor legale ale acțiunii persoanei respective;
 - (b) ascunderea sau disimularea adevăratei naturi, a sursei, a localizării, a amplasării, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestor bunuri, cunoscând că bunurile provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate;
 - (c) dobândirea, deținerea sau utilizarea de bunuri, cunoscând, la data primirii lor, că acestea provin dintr-o activitate infracțională sau dintr-un act de participare la o astfel de activitate;
 - (d) participarea la oricare dintre acțiunile menționate la literele (a), (b) și (c), asocierea în vederea comiterii acestora, tentativa de comitere și asistența, instigarea, facilitarea și consilierea în vederea comiterii acțiunilor menționate.
- (4) Se consideră spălare a banilor inclusiv situația în care activitățile care au generat bunurile care urmează a fi spălate au fost derulate pe teritoriul unui alt stat membru sau al unei țări terțe.
- (5) În sensul prezentei directive, „finanțarea terorismului” înseamnă furnizarea sau colectarea de fonduri prin orice mijloace, în mod direct sau indirect, cu intenția folosirii acestora, sau cunoscând faptul că urmează să fie folosite, în totalitate sau parțial, pentru a comite oricare dintre infracțiunile în înțelesul articolelor 1-4 din Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului ⁽¹⁾.
- (6) Cunoașterea, intenția sau scopul, necesare ca elemente ale activităților menționate la alineatele (3) și (5), pot fi deduse din împrejurări de fapt obiective.

Articolul 2

- (1) Prezenta directivă se aplică următoarelor entități obligate:
- 1. instituții de credit;
 - 2. instituții financiare;
 - 3. următoarele persoane fizice sau juridice, în exercitarea activităților lor profesionale:
 - (a) auditori, experți contabili externi și consilieri fiscali;
 - (b) notari și alte persoane care exercită profesii juridice liberale, atunci când participă, în numele și pe seama clientului, la orice tranzacție financiară sau imobiliară, sau când acordă asistență pentru planificarea sau efectuarea tranzacțiilor pentru client referitoare la:
 - (i) cumpărarea și vânzarea de bunuri imobile sau entități comerciale;
 - (ii) gestionarea banilor, a valorilor mobiliare sau a altor active ale clientului;
 - (iii) deschiderea sau gestionarea de conturi bancare, conturi de economii sau conturi de valori mobiliare;

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului (JO L 164, 22.6.2002, p. 3).

- (iv) organizarea contribuțiilor necesare pentru crearea, funcționarea sau administrarea societăților;
- (v) crearea, funcționarea sau administrarea de fiducii, societăți, fundații sau structuri similare;
- (c) furnizori de servicii pentru fiducii sau societăți care nu fac obiectul literei (a) sau (b);
- (d) agenți imobiliari;
- (e) alte persoane care comercializează bunuri, numai în măsura în care plățile sunt efectuate sau încasate în numerar și au o valoare de cel puțin 10 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele;
- (f) furnizorii de servicii de jocuri de noroc.

(2) Cu excepția cazinourilor și pe baza unei evaluări adecvate a riscurilor, statele membre pot decide să excepteze, total sau parțial, furnizorii anumitor servicii de jocuri de noroc de la dispozițiile de drept intern de transpunere a prezentei directive, pe baza riscului scăzut dovedit reprezentat de natura și, după caz, de amploarea operațiunilor aferente acestor servicii.

Printre factorii luați în considerare în evaluarea riscurilor, statele membre evaluează gradul de vulnerabilitate al tranzacțiilor aplicabile, inclusiv în ceea ce privește metodele de plată utilizate.

În evaluarea riscurilor, statele membre indică modul în care au luat în considerare orice constatări relevante din rapoartele elaborate de Comisie în temeiul articolului 6.

Orice decizie luată de un stat membru în temeiul primului paragraf este notificată Comisiei, împreună cu o justificare întemeiată pe o evaluare specifică a riscurilor. Comisia comunică respectiva decizie celorlalte state membre.

(3) Statele membre pot decide ca persoanele care desfășoară o activitate financiară în mod ocazional sau foarte limitat și în cazul cărora există un risc scăzut de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului să nu intre în domeniul de aplicare al prezentei directive, cu condiția îndeplinii tuturor criteriilor următoare:

- (a) activitatea financiară este limitată în termeni absoluți;
- (b) activitatea financiară este limitată la nivel de tranzacții;
- (c) activitatea financiară nu constituie activitatea principală a persoanelor respective;
- (d) activitatea financiară este auxiliară și direct legată de activitatea principală a persoanelor respective;
- (e) activitatea principală a persoanelor respective nu este o activitate menționată la alineatul (1) punctul 3 literele (a)-(d) și (f);
- (f) activitatea financiară este prestată numai pentru clienții activității principale a persoanelor respective și nu este oferită publicului în general.

Primul paragraf nu se aplică persoanelor implicate în activitatea de remitere de bani astfel cum este definită la articolul 4 punctul 13 din Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(4) În sensul alineatului (3) litera (a), statele membre impun ca cifra de afaceri totală a activității financiare să nu depășească un prag care trebuie să fie suficient de scăzut. Pragul se stabilește la nivel național, în funcție de tipul de activitate financiară.

(5) În sensul alineatului (3) litera (b), statele membre aplică un prag maxim pe client și pe tranzacție unică, indiferent dacă tranzacția este efectuată într-o singură operațiune sau în mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele. Pragul maxim respectiv se stabilește la nivel național, în funcție de tipul de activitate financiară. Pragul maxim trebuie să fie suficient de scăzut, pentru a se asigura faptul că tipurile de tranzacții în cauză constituie o metodă dificil de aplicat și ineficientă de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, și nu depășește 1 000 EUR.

(6) În sensul alineatului (3) litera (c), statele membre impun ca cifra de afaceri a activității financiare să nu depășească 5 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei fizice sau juridice în cauză.

⁽¹⁾ Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE (JO L 319, 5.12.2007, p. 1).

(7) Atunci când evaluează riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului în sensul prezentului articol, statele membre acordă o atenție specială oricărei activități financiare care este considerată, prin natura sa, făcând în mod deosebit obiectul unei utilizări sau al unui abuz în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului.

(8) Deciziile luate de statele membre în temeiul alineatului (3) menționează motivele pe care se bazează. Statele membre pot decide să retragă decizia respectivă în cazul în care circumstanțele se schimbă. Statele membre notifică astfel de decizii Comisiei. Comisia comunică deciziile celorlalte state membre.

(9) Statele membre stabilesc activități de monitorizare bazată pe risc sau adoptă orice alte măsuri adecvate pentru a se asigura că nu se face abuz de exceptarea acordată prin deciziile luate în temeiul prezentului articol.

Articolul 3

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, inclusiv sucursalele acesteia, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din regulamentul respectiv, situată în Uniune, indiferent dacă sediul central este situat în Uniune sau într-o țară terță;
2. „instituție financiară” înseamnă:
 - (a) o întreprindere, alta decât o instituție de credit, care efectuează una sau mai multe dintre activitățile enumerate la punctele 2-12, 14 și 15 din anexa I la Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, inclusiv activitățile specifice caselor de schimb valutar;
 - (b) o întreprindere de asigurare astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, în măsura în care desfășoară activități de asigurare de viață reglementate de directiva menționată;
 - (c) o întreprindere de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾;
 - (d) un organism de plasament colectiv care își comercializează unitățile sau acțiunile;
 - (e) un intermediar de asigurări astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 din Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ atunci când acționează în legătură cu asigurările de viață și alte servicii de investiții conexe, cu excepția intermediarilor de asigurări legați, astfel cum sunt menționați la punctul 7 din articolul respectiv;
 - (f) sucursale situate în Uniune ale instituțiilor financiare menționate la literele (a) – (e), indiferent dacă sediile lor sociale sunt situate într-un stat membru sau într-o țară terță;
3. „bunuri” înseamnă activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și documentele juridice sau instrumentele sub orice formă, inclusiv cele electronice sau digitale, care atestă dreptul de proprietate sau interese în astfel de active;
4. „activitate infracțională” înseamnă orice fel de implicare infracțională în comiterea următoarelor infracțiuni grave:
 - (a) actele prevăzute la articolele 1-4 din Decizia-cadru 2002/475/JAI;
 - (b) oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope din 1988;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

⁽³⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (JO L 9, 15.1.2003, p. 3).

- (c) activitățile organizațiilor criminale astfel cum sunt definite la articolul 1 din Acțiunea comună 98/733/JAI a Consiliului ⁽¹⁾;
 - (d) fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, cel puțin fraudă gravă, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 alineatul (1) din Convenția privind protejerea intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽²⁾;
 - (e) corupția;
 - (f) toate infracțiunile, inclusiv infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și impozitele indirecte astfel cum sunt definite în dreptul intern al statelor membre, care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură privativă de libertate cu durata maximă de peste un an sau, în statele membre al căror sistem juridic prevede un prag minim pentru infracțiuni, toate infracțiunile care se pedepsesc cu privarea de libertate sau cu o măsură privativă de libertate cu durata minimă de peste șase luni;
5. „organism de autoreglementare” înseamnă un organism care reprezintă membrii unei profesii și care joacă un rol în reglementarea acestora, în realizarea anumitor funcții de supraveghere sau de monitorizare și în asigurarea punerii în aplicare a normelor referitoare la aceștia;
6. „beneficiar real” înseamnă orice persoană (persoane) fizică (fizice) care dețin(e) sau controlează în ultimă instanță clientul și/sau persoana fizică (persoanele fizice) în numele căreia (căroră) se realizează o tranzacție sau o activitate și care includ(e) cel puțin:
- (a) în cazul entităților corporative:
 - (i) persoana fizică (persoanele fizice) care dețin(e) sau controlează în ultimă instanță o entitate juridică prin exercitarea directă sau indirectă a dreptului de proprietate asupra unui procent suficient din acțiuni ori din drepturile de vot ori prin participația în capitalurile proprii ale entității respective, inclusiv prin deținerea de acțiuni la purtător, sau prin exercitarea controlului prin alte mijloace, alta decât o societate cotate pe o piață reglementată care face obiectul cerințelor de divulgare a informațiilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau al unor standarde internaționale echivalente care asigură transparența corespunzătoare a informațiilor privind exercitarea dreptului de proprietate.

Deținerea a 25 % plus unu acțiuni sau participația în capitalurile proprii ale unui client într-un procent de peste 25 % de către o persoană fizică este un indiciu al exercitării directe a dreptului de proprietate. Deținerea a 25 % plus unu acțiuni sau participația în capitalurile proprii ale unui client într-un procent de peste 25 % de către o entitate corporativă, care se află sub controlul unei (unor) persoane fizice, sau de către mai multe entități corporative, care se află sub controlul aceleiași (acelorași) persoane fizice este un indiciu al exercitării indirecte a dreptului de proprietate. Aceasta se aplică fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a decide ca un procent mai mic să poată constitui un indiciu al proprietății sau al controlului. Controlul prin alte mijloace poate fi definit, printre altele, în conformitate cu criteriile din articolul 22 alineatele (1)-(5) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾;
 - (ii) în cazul în care, după epuizarea tuturor mijloacelor posibile și cu condiția să nu existe motive de suspiciune, nu se identifică nicio persoană în conformitate cu punctul (i) sau în cazul în care există orice îndoială că persoana identificată (persoanele identificate) este (sunt) beneficiarul real (beneficiarii reali), persoana fizică (persoanele fizice) care ocupă o funcție (funcții) de conducere de rang superior, entitățile obligate țin evidența măsurilor luate în vederea identificării beneficiarilor reali în conformitate cu punctul (i) și cu prezentul punct;
 - (b) în cazul fiduciilor:
 - (i) constituitorul;
 - (ii) fiduciarul (fiduciarii);
 - (iii) protectorul, dacă există;
 - (iv) beneficiarii sau, în cazul în care persoanele care beneficiază de construcția juridică sau entitatea juridică nu au fost încă identificate, categoria de persoane în al căror interes principal se constituie sau funcționează construcția juridică sau entitatea juridică;
 - (v) oricare altă persoană fizică ce exercită controlul în ultimă instanță asupra fiduciei prin exercitarea directă sau indirectă a dreptului de proprietate sau prin alte mijloace;

⁽¹⁾ Acțiunea comună 98/733/JAI din 21 decembrie 1998, adoptată de Consiliu pe baza articolului K. 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind incriminarea participării la o organizație criminală în statele membre ale Uniunii Europene (JO L 351, 29.12.1998, p. 1).

⁽²⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 49.

⁽³⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

- (c) în cazul entităților juridice precum fundațiile și al construcțiilor juridice similare fiduciilor, persoana fizică (persoanele fizice) care ocupă poziții echivalente sau similare celor menționate la litera (b);
7. „furnizor de servicii pentru fiducii sau societăți” înseamnă orice persoană care prestează unor terți, cu titlu profesional, oricare dintre următoarele servicii:
- (a) constituirea de societăți sau alte persoane juridice;
 - (b) exercitarea funcției de director sau secretar al unei societăți, de partener în cadrul unei asocieri sau a unei funcții similare legate de alte persoane juridice sau organizarea ca o altă persoană să exercite astfel de funcții;
 - (c) furnizarea unui sediu social, a unei adrese comerciale, poștale sau administrative și a oricăror altor servicii conexe pentru o societate, o asocierie sau orice altă persoană juridică sau construcție juridică;
 - (d) exercitarea funcției de fiduciar în cadrul unei fiducii exprese sau al unei construcții juridice similare sau organizarea ca o altă persoană să exercite o astfel de funcție;
 - (e) exercitarea funcției de acționar pe seama unei persoane alta decât o societate cotate pe o piață reglementată care face obiectul cerințelor de divulgare a informațiilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau al unor standarde internaționale echivalente, sau organizarea ca o altă persoană să exercite o astfel de funcție;
8. „relație de corespondență” înseamnă:
- (a) furnizarea de servicii bancare de către o bancă în calitate de corespondent către o altă bancă în calitate de respondent, inclusiv furnizarea unui cont curent sau a unui alt cont de pasiv și a serviciilor conexe, precum gestionarea numerarului, transferuri internaționale de fonduri, compensarea cecurilor, conturi corespondente de transfer și servicii de schimb valutar;
 - (b) relațiile între și dintre instituțiile de credit și instituțiile financiare, inclusiv atunci când se prestează servicii similare de către o instituție corespondentă către o instituție respondentă, și inclusiv relațiile stabilite pentru tranzacțiile cu titluri de valoare sau transferurile de fonduri;
9. „persoană expusă politic” înseamnă o persoană fizică căreia i se încredințează sau i s-au încredințat funcții publice importante și include:
- (a) șefi de stat, șefi de guvern, miniștri și miniștri adjuncți sau secretari de stat;
 - (b) membri ai parlamentului sau ai unor organe legislative similare;
 - (c) membri ai organelor de conducere ale partidelor politice;
 - (d) membri ai curților supreme, ai curților constituționale sau ai altor instanțe judecătorești de nivel înalt ale căror hotărâri nu fac obiectul altor căi de atac decât în circumstanțe excepționale;
 - (e) membri ai curților de conturi sau ai consiliilor băncilor centrale;
 - (f) ambasadori, însărcinați cu afaceri și ofițeri superiori în forțele armate;
 - (g) membri ai organelor de administrare, de conducere sau de supraveghere ale întreprinderilor publice;
 - (h) directori, directori adjuncți și membri ai consiliului de administrație sau membri cu funcții echivalente în cadrul unei organizații internaționale.
- Nicio funcție publică menționată la literele (a)-(h) nu include persoane care ocupă funcții de rang mijlociu sau inferior;
10. „membri ai familiei” includ:
- (a) soțul/soția unei persoane expuse politic sau o persoană considerată ca fiind echivalent al soțului/soției unei persoane expuse politic;
 - (b) copiii și soții/soțiile lor sau persoanele considerate ca fiind echivalente ale soților/soțiilor, ale unei persoane expuse politic;
 - (c) părinții unei persoane expuse politic;

11. „persoane cunoscute ca asociați apropiați” înseamnă:
 - (a) persoanele fizice cunoscute ca fiind beneficiarii reali, împreună cu o persoană expusă politic, ai unei entități juridice sau ai unei construcții juridice sau ca având orice altă relație strânsă de afaceri cu o astfel de persoană;
 - (b) persoanele fizice care sunt singurii beneficiari reali ai unei entități juridice sau ai unei construcții juridice cunoscute ca fiind înființate în beneficiul *de facto* al unei persoane expuse politic;
12. „conducere de rang superior” înseamnă un responsabil sau un angajat care deține cunoștințe suficiente privind expunerea instituției la riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului și care ocupă o funcție suficient de înaltă pentru a lua decizii cu efect asupra acestei expuneri și care nu este necesar să fie întotdeauna un membru al consiliului de administrație;
13. „relație de afaceri” înseamnă o relație de afaceri, profesională sau comercială legată de activitățile profesionale ale entităților obligate și despre care, la momentul stabilirii contactului, se consideră că va fi de durată;
14. „servicii de jocuri de noroc” înseamnă orice serviciu care presupune o miză cu valoare monetară în jocuri de noroc, inclusiv în cele cu un element de abilitate, cum ar fi loteriile, jocurile de cazinou, jocurile de poker și pariurile, furnizate într-un sediu fizic sau prin orice fel de mijloace la distanță, pe cale electronică sau cu ajutorul oricărui alt tip de tehnologii care facilitează comunicarea, și la solicitarea individuală a destinatarului serviciilor;
15. „grup” înseamnă un grup de întreprinderi format dintr-o societate-mamă, filialele acesteia și entități în cadrul cărora societatea-mamă sau filialele acesteia dețin o participație, precum și întreprinderile legate între ele printr-o relație în înțelesul articolului 22 din Directiva 2013/34/UE;
16. „monedă electronică” înseamnă moneda electronică astfel cum este definită în articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE;
17. „bancă fictivă” înseamnă o instituție de credit sau financiară sau o instituție care desfășoară activități echivalente celor desfășurate de o instituție de credit sau financiară, înregistrată într-o jurisdicție în care nu are prezență fizică prin care să se exercite o conducere și o gestiune veritabile și care nu este afiliată unui grup financiar reglementat.

Articolul 4

(1) În conformitate cu abordarea bazată pe risc, statele membre se asigură că domeniul de aplicare al prezentei directive este extins în întregime sau parțial la profesii și categorii de întreprinderi, altele decât entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1), care desfășoară activități care sunt în mod deosebit susceptibile a fi folosite în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului.

(2) Atunci când un stat membru extinde domeniul de aplicare al prezentei directive la profesii și categorii de întreprinderi altele decât cele prevăzute la articolul 2 alineatul (1), acesta informează Comisia în această privință.

Articolul 5

Statele membre pot adopta sau menține în vigoare dispoziții mai stricte în domeniul reglementat de prezenta directivă pentru a preveni spălarea banilor și finanțarea terorismului, în limitele dreptului Uniunii.

SECȚIUNEA 2

Evaluarea riscurilor

Articolul 6

(1) Comisia realizează o evaluare privind riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului care afectează piața internă și în legătură cu activitățile transfrontaliere.

În acest scop, până la 26 iunie 2017, Comisia întocmește un raport care să identifice, să analizeze și să evalueze aceste riscuri la nivelul Uniunii. Ulterior, Comisia își actualizează raportul la fiecare doi ani sau mai frecvent, după caz.

(2) Raportul menționat la alineatul (1) ia în calcul cel puțin următoarele aspecte:

- (a) domeniile pieței interne care sunt expuse cel mai mult riscului;

- (b) riscurile asociate fiecărui sector relevant;
 - (c) cele mai răspândite mijloace utilizate de infractori pentru a spăla produse ilicite.
- (3) Comisia pune raportul menționat la alineatul (1) la dispoziția statelor membre și a entităților obligate pentru a le ajuta să identifice, să înțeleagă, să gestioneze și să atenueze riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, precum și pentru a permite altor părți interesate, inclusiv legiuitorilor naționali, Parlamentului European, AES și reprezentanților unităților de informații financiare, să înțeleagă mai bine riscurile.
- (4) Comisia emite recomandări statelor membre privind măsurile adecvate pentru abordarea riscurilor identificate. În cazul în care statele membre decid să nu aplice niciuna dintre recomandări în cadrul regimurilor lor naționale de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, acestea notifică acest lucru Comisiei și furnizează o justificare pentru decizia respectivă.
- (5) Până la 26 decembrie 2016, AES, prin comitetul mixt, emite un aviz privind riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului care afectează sectorul financiar al Uniunii (denumit în continuare „avizul comun”). Ulterior, AES prin comitetul mixt emite un aviz la fiecare doi ani.
- (6) În realizarea evaluării menționate la alineatul (1), Comisia organizează activitatea la nivelul Uniunii, ține cont de avizul comun menționat la alineatul (5) și implică experții în combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului din statele membre, reprezentanții unităților de informații financiare și alte organisme de la nivelul Uniunii, acolo unde este cazul. Comisia pune avizele comune la dispoziția statelor membre și a entităților obligate pentru a le ajuta să identifice, să gestioneze și să atenueze riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.
- (7) La fiecare doi ani, sau mai des dacă este cazul, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la constatările rezultate în urma evaluărilor periodice ale riscurilor și la măsurile luate pe baza acestor constatări.

Articolul 7

- (1) Fiecare stat membru ia măsurile corespunzătoare pentru identificarea, evaluarea, înțelegerea și atenuarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului la care se expune, precum și a oricăror preocupări legate de protecția datelor în acest context. Statul membru actualizează respectiva evaluare a riscului.
- (2) Fiecare stat membru desemnează o autoritate sau instituie un mecanism pentru a coordona răspunsul național la riscurile menționate la alineatul (1). Identitatea autorității respective sau descrierea mecanismului este notificată Comisiei, AES, precum și celorlalte state membre.
- (3) Atunci când efectuează evaluările menționate la alineatul (1) din prezentul articol, statele membre utilizează concluziile raportului menționat la articolul 6 alineatul (1).
- (4) În ceea ce privește evaluarea riscului menționat la alineatul (1), fiecare stat membru:
- (a) o utilizează în scopul îmbunătățirii regimului său de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, în special prin identificarea domeniilor în care entitățile obligate trebuie să aplice măsuri sporite și, după caz, prin specificarea măsurilor care trebuie luate;
 - (b) identifică, după caz, sectoarele sau domeniile cu risc mai scăzut sau mai ridicat de spălare a banilor și de finanțare a terorismului;
 - (c) o utilizează pentru a-l ajuta la alocarea și ierarhizarea resurselor pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului;
 - (d) o utilizează pentru a asigura că pentru fiecare sector sau domeniu se elaborează reglementări corespunzătoare, în funcție de riscul de spălare a banilor și de finanțare a terorismului;
 - (e) pune de îndată la dispoziția entităților obligate informațiile corespunzătoare pentru facilitarea desfășurării propriilor evaluări ale riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

(5) Statele membre pun la dispoziția Comisiei, AES și celorlalte state membre rezultatele propriilor evaluări ale riscurilor.

Articolul 8

(1) Statele membre se asigură că entitățile obligate iau măsurile corespunzătoare pentru identificarea și evaluarea riscurilor referitoare la spălarea banilor și finanțarea terorismului, luând în considerare factorii de risc, inclusiv cei referitori la clienți, țări sau zone geografice, produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție. Măsurile respective sunt proporționale cu natura și dimensiunea entităților obligate.

(2) Evaluările riscurilor menționate la alineatul (1) sunt documentate, actualizate și se pun la dispoziția autorităților competente relevante și a organismelor de autoreglementare vizate. Autoritățile competente pot decide că nu sunt necesare evaluări individuale documentate ale riscurilor în cazul în care riscurile specifice inerente unui sector sunt clare și bine înțelese.

(3) Statele membre se asigură că entitățile obligate instituie politici, controale și proceduri pentru a atenua și a gestiona cu eficacitate riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului identificate la nivelul Uniunii, al statelor membre, și al entităților obligate. Politicile, controalele și procedurile respective trebuie să fie proporționale cu natura și dimensiunea entităților obligate respective.

(4) Politicile, controalele și procedurile menționate la alineatul (3) cuprind:

- (a) elaborarea de politici, controale și proceduri interne, inclusiv practici model de gestionare a riscurilor, precauția privind clientela, raportarea, păstrarea evidențelor, controlul intern, managementul conformității inclusiv, atunci când este cazul având în vedere dimensiunea și natura activității, numirea în funcție a unui responsabil de conformitate la nivelul conducerii și procesul de verificare a angajaților;
 - (b) atunci când este cazul având în vedere dimensiunea și natura activității, o funcție de audit independent în scopul testării politicilor, controalelor și procedurilor interne menționate la litera (a).
- (5) Statele membre impun entităților obligate să obțină aprobarea conducerii de rang superior pentru politicile, controalele și procedurile instituite și să monitorizeze și să consolideze măsurile adoptate, după caz.

SECȚIUNEA 3

Politica privind țările terțe

Articolul 9

(1) Jurisdicțiile țărilor terțe care au deficiențe strategice în regimurile lor naționale privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, care prezintă pericole semnificative pentru sistemul financiar al Uniunii (denumite în continuare „țări terțe cu grad înalt de risc”), sunt identificate în scopul de a proteja buna funcționare a pieței interne.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 64 pentru a identifica țările terțe cu grad înalt de risc, ținând seama de deficiențele strategice, legate în special de:

- (a) cadrul juridic și instituțional al țării terțe respective în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, în special:
 - (i) incriminarea spălării banilor și a finanțării terorismului;
 - (ii) măsurile de precauție privind clientela;
 - (iii) cerințele de păstrare a evidențelor; și
 - (iv) raportarea tranzacțiilor suspecte;
- (b) competențele și procedurile de care dispun autoritățile competente din țara terță pentru combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului;
- (c) eficacitatea sistemului de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în ceea ce privește abordarea riscurilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului în țara terță respectivă.

(3) Actele delegate menționate la alineatul (2) se adoptă în termen de o lună de la identificarea deficiențelor strategice menționate la respectivul alineat.

(4) Atunci când elaborează actele delegate menționate la alineatul (2), Comisia ia în considerare, după caz, evaluări relevante sau rapoarte elaborate de organizații internaționale și de organisme de standardizare cu competențe în domeniul prevenirii spălării banilor și al combaterii finanțării terorismului, în ceea ce privește riscurile prezentate de anumite țări terțe.

CAPITOLUL II

PRECAUȚIA PRIVIND CLIENTELA

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 10

(1) Statele membre interzic instituțiilor lor de credit și financiare deținerea de conturi anonime sau de carnete de economii anonime. Statele membre impun în toate cazurile ca titularii și beneficiarii conturilor anonime sau ai carnetelor de economii anonime existente să fie supuși măsurilor de precauție privind clientela cât mai curând posibil și în orice caz înainte ca respectivele conturi sau carnete să fie folosite în vreun fel.

(2) Statele membre iau măsuri de prevenire a utilizării abuzive a acțiunilor la purtător și a warantelor pe acțiuni la purtător.

Articolul 11

Statele membre se asigură că entitățile obligate aplică măsuri de precauție privind clientela în următoarele cazuri:

- (a) la stabilirea unei relații de afaceri;
- (b) atunci când efectuează o tranzacție ocazională:
 - (i) în valoare de cel puțin 15 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele; sau
 - (ii) care constituie un transfer de fonduri astfel cum este definit în articolul 3 punctul 9 din Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ în valoare de peste 1 000 EUR;
- (c) în cazul persoanelor care comercializează bunuri, atunci când efectuează tranzacții ocazionale în numerar în valoare de cel puțin 10 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele;
- (d) în cazul furnizorilor de servicii de jocuri de noroc, în momentul colectării câștigurilor, în momentul punerii unei mize ori în ambele cazuri atunci când efectuează tranzacții în valoare de cel puțin 2 000 EUR, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care par a avea o legătură între ele;
- (e) atunci când există o suspiciune de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, independent de orice derogare, exceptare sau prag;
- (f) atunci când există îndoieli privind veridicitatea sau suficiența datelor de identificare a clientului obținute anterior.

Articolul 12

(1) Prin derogare de la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c) și de la articolul 14, pe baza unei evaluări corespunzătoare a riscurilor care să demonstreze existența unui risc scăzut, statele membre pot permite entităților obligate să nu aplice anumite măsuri de precauție privind clientela cu privire la moneda electronică în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare de atenuare a riscurilor:

- (a) instrumentul de plată nu este reîncărcabil sau are o limită maximă de 250 EUR pentru tranzacțiile de plăți lunare, care poate fi utilizată numai în statul membru respectiv;
- (b) suma maximă depozitată electronic nu depășește 250 EUR;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

- (c) instrumentul de plată este utilizat exclusiv pentru a achiziționa bunuri sau servicii;
- (d) instrumentul de plată nu poate fi finanțat cu monedă electronică anonimă;
- (e) emitentul efectuează o monitorizare suficientă a tranzacțiilor sau a relației de afaceri pentru a permite depistarea tranzacțiilor neobișnuite sau suspecte.

În sensul literei (b) din primul paragraf, un stat membru poate mări această limită până la 500 EUR pentru instrumentele de plată care pot fi utilizate numai în statul membru respectiv.

(2) Statele membre se asigură că derogarea prevăzută la alineatul (1) nu este aplicabilă în cazul răscumpărării în numerar sau al retragerii în numerar a valorii monetare a monedei electronice în cazul în care suma răscumpărată depășește 100 EUR.

Articolul 13

(1) Măsurile de precauție privind clientela cuprind:

- (a) identificarea clientului și verificarea identității clientului pe baza documentelor, datelor sau informațiilor obținute dintr-o sursă credibilă și independentă;
- (b) identificarea beneficiarului real și adoptarea unor măsuri rezonabile pentru a verifica identitatea acestuia, astfel încât entitatea obligată să aibă certitudinea că știe cine este beneficiarul real, inclusiv, în ceea ce privește persoanele juridice, fiduciile, societățile, fundațiile și construcțiile juridice similare, adoptarea unor măsuri rezonabile pentru a înțelege structura de proprietate și de control a clientului;
- (c) evaluarea și, după caz, obținerea de informații privind scopul și natura dorită a relației de afaceri;
- (d) realizarea unei monitorizări continue a relației de afaceri, inclusiv examinarea tranzacțiilor încheiate pe toată durata relației respective, pentru a asigura că tranzacțiile realizate sunt conforme cu informațiile entității obligate referitoare la client, la profilul activității și la profilul riscului, inclusiv, după caz, la sursa fondurilor, precum și că documentele, datele sau informațiile deținute sunt actualizate.

La aplicarea măsurilor menționate la literele (a) și (b) din primul paragraf, entitățile obligate verifică, de asemenea, dacă o persoană care pretinde că acționează în numele clientului este autorizată în acest sens și identifică și verifică identitatea persoanei respective.

(2) Statele membre se asigură că entitățile obligate aplică fiecare dintre cerințele de precauție privind clientela prevăzute la alineatul (1). Cu toate acestea, entitățile obligate pot stabili amplitudinea măsurilor respective în funcție de risc.

(3) Statele membre impun entităților obligate să ia în considerare cel puțin variabilele prevăzute în anexa I atunci când evaluează riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

(4) Statele membre se asigură că entitățile obligate pot demonstra autorităților competente sau organismelor de autoreglementare că măsurile sunt corespunzătoare din punctul de vedere al riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului care au fost identificate.

(5) În cazul asigurărilor de viață sau al altor tipuri de asigurări legate de investiții, statele membre se asigură că, în plus față de măsurile de precauție privind clientela impuse în ceea ce privește clientul și beneficiarul real, instituțiile de credit și instituțiile financiare aplică următoarele măsuri de precauție privind clientela în cazul beneficiarilor de polițe de asigurare de viață și de alte polițe de asigurare legate de investiții, de îndată ce beneficiarii sunt identificați sau desemnați:

- (a) în cazul beneficiarilor care sunt persoane sau construcții juridice identificate după nume, consemnarea numelui persoanei;
- (b) în cazul beneficiarilor desemnați după caracteristici sau categorie ori prin alte mijloace, obținerea unor informații suficiente privind beneficiarii respectivi, astfel încât instituția de credit sau instituția financiară să fie sigură că, la momentul plății, va fi în măsură să stabilească identitatea beneficiarului.

În cazurile menționate la literele (a) și (b) din primul paragraf, verificarea identității beneficiarilor are loc la momentul plății. În caz de atribuire, totală sau parțială, a unei asigurări de viață sau a unui alt tip de asigurare legată de investiții către un terț, instituțiile de credit și instituțiile financiare care au cunoștință de atribuirea respectivă identifică beneficiarul real la momentul atribuirii către persoana fizică sau juridică sau către construcția juridică care primește, pentru beneficiul propriu, valoarea poliței cedate.

(6) În cazul beneficiarilor de fiducii sau de construcții juridice similare care sunt desemnați în funcție de caracteristici particulare sau de categorie, o entitate obligată obține informații suficiente cu privire la beneficiar, astfel încât să se asigure că va fi în măsură să stabilească identitatea beneficiarului la momentul plății sau al exercitării de către beneficiar a drepturilor sale dobândite.

Articolul 14

(1) Statele membre impun ca verificarea identității clientului și a beneficiarului real să aibă loc înainte de stabilirea unei relații de afaceri sau de desfășurarea tranzacției.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot permite ca verificarea identității clientului și a beneficiarului real să se realizeze în timpul constituirii unei relații de afaceri, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a nu întrerupe practicile comerciale normale și în cazul în care riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului este redus. În astfel de situații, procedurile respective se realizează cât mai curând posibil după contactul inițial.

(3) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot permite deschiderea unui cont la o instituție de credit sau o instituție financiară, inclusiv conturi care permit tranzacții cu valori mobiliare, cu condiția să fie aplicate garanții corespunzătoare care să asigure realizarea tranzacțiilor de către client sau în numele clientului numai după respectarea în totalitate a cerințelor de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b).

(4) Statele membre impun ca, în cazul în care nu este în măsură să respecte cerințele de precauție privind clientela stabilite la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) sau (c), entitatea obligată să nu realizeze nicio tranzacție printr-un cont bancar, să nu stabilească nicio relație de afaceri și să nu realizeze nicio tranzacție, precum și să înceteze relația de afaceri și să aibă în vedere transmiterea către unitatea de informații financiare a unui raport privind tranzacții suspecte în legătură cu clientul, în conformitate cu articolul 33.

Statele membre nu aplică primul paragraf notarilor, altor persoane care exercită profesii juridice liberale, auditorilor, experților contabili externi și consilierilor fiscali numai în măsura în care aceștia evaluează situația juridică a clientului sau îndeplinesc sarcina de apărare sau de reprezentare a clientului în proceduri judiciare sau referitor la acestea, inclusiv de consiliere privind inițierea sau evitarea acestor proceduri.

(5) Statele membre impun ca entitățile obligate să aplice măsurile de precauție privind clientela nu numai tuturor clienților noi, ci și clienților existenți, în funcție de risc, la momentele oportune, inclusiv atunci când circumstanțele relevante privind clientul se schimbă.

SECȚIUNEA 2

Precauția simplificată privind clientela

Articolul 15

(1) În cazul în care un stat membru sau o entitate obligată identifică domenii cu risc redus, statul membru respectiv poate permite entităților obligate să aplice măsuri de precauție simplificată privind clientela.

(2) Înainte de a aplica măsuri de precauție simplificată privind clientela, entitățile obligate se asigură că relația de afaceri sau tranzacția prezintă un grad de risc redus.

(3) Statele membre se asigură că entitățile obligate efectuează o monitorizare suficientă a tranzacțiilor și a relațiilor de afaceri, pentru a permite depistarea tranzacțiilor neobișnuite sau suspecte.

Articolul 16

La evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului legate de tipuri de clienți, zone geografice, precum și de anumite produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție, statele membre și entitățile obligate iau în considerare cel puțin factorii caracteristici situațiilor cu un risc potențial redus prevăzuți în anexa II.

Articolul 17

Până la 26 iunie 2017, AES emit orientări adresate autorităților competente și instituțiilor de credit și instituțiilor financiare, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010 cu privire la factorii de risc care trebuie luați în considerare sau măsurile care trebuie adoptate în situațiile în care sunt adecvate măsuri de precauție simplificate privind clientela. Se ține cont în special de natura și dimensiunea activității și, în măsura în care este adecvat și proporțional, se prevăd măsuri specifice.

SECȚIUNEA 3

Precauția sporită privind clientela

Articolul 18

(1) În cazurile menționate la articolele 19-24 și în cazurile care implică persoane fizice sau entități juridice stabilite în țări terțe identificate de Comisie drept țări terțe cu grad înalt de risc, precum și în alte cazuri de risc crescut identificate de statele membre sau de entitățile obligate, statele membre impun entităților obligate să aplice măsuri de precauție sporită privind clientela pentru a gestiona și a atenua riscurile respective în mod corespunzător.

Măsurile de precauție sporită privind clientela nu trebuie să fie aplicate automat în ceea ce privește sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară ale entităților obligate stabilite în Uniune care sunt situate în țări terțe cu grad înalt de risc, în cazul în care aceste sucursale și filiale deținute în proporție majoritară respectă integral politicile și procedurile aplicabile la nivelul grupului, în conformitate cu articolul 45. Statele membre se asigură că entitățile obligate tratează respectivele cazuri utilizând o abordare bazată pe risc.

(2) Statele membre impun entităților obligate să examineze, în măsura în care este posibil în mod rezonabil, contextul și scopul tuturor tranzacțiilor complexe și având valori neobișnuit de mari și al tuturor tipurilor neobișnuite de tranzacții care nu au un scop economic sau legal evident. În special, entitățile obligate măresc gradul și natura monitorizării relației de afaceri în scopul de a stabili dacă respectivele tranzacții sau activități par suspecte.

(3) La evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, statele membre și entitățile obligate iau în considerare cel puțin factorii caracteristici situațiilor cu risc potențial mărit, prevăzuți în anexa III.

(4) Până la 26 iunie 2017, AES emit orientări adresate autorităților competente și instituțiilor de credit și instituțiilor financiare, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, cu privire la factorii de risc care trebuie luați în considerare sau măsurile care trebuie adoptate în situațiile în care sunt adecvate măsuri de precauție sporită privind clientela. Se ține cont în special de natura și dimensiunea activității și, în măsura în care este adecvat și proporțional, se prevăd măsuri specifice.

Articolul 19

În ceea ce privește relațiile transfrontaliere de corespondență cu instituții respondente din țări terțe, statele membre impun instituțiilor lor de credit și instituțiilor financiare, în plus față de măsurile de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13:

- (a) să culeagă informații suficiente despre o instituție respondentă pentru a înțelege pe deplin natura activității acesteia și pentru a stabili, din informațiile disponibile public, reputația instituției și calitatea supravegherii;
- (b) să evalueze controalele efectuate de instituția respondentă cu privire la spălarea banilor și finanțarea terorismului;
- (c) să obțină aprobarea conducerii de rang superior înainte de stabilirea unor noi relații de corespondență;
- (d) să stabilească în scris responsabilitățile fiecărei instituții;
- (e) în ceea ce privește conturile corespondente de transfer, să se asigure că instituția respondentă a verificat identitatea clienților care au acces direct la conturile instituției corespondente, a aplicat continuu măsuri de precauție privind clientela cu privire la acești clienți și este în măsură să furnizeze instituției corespondente, la cerere, date relevante referitoare la precauția privind clientela.

Articolul 20

În ceea ce privește tranzacțiile sau relațiile de afaceri cu persoane expuse politic, statele membre impun entităților obligate, în plus față de măsurile de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13:

- (a) să dispună de sisteme adecvate de gestionare a riscurilor, inclusiv de proceduri bazate pe evaluarea riscurilor, pentru a stabili dacă un client sau beneficiarul real al unui client este o persoană expusă politic;
- (b) să aplice următoarele măsuri în cazul relațiilor de afaceri cu persoane expuse politic:
 - (i) să obțină aprobarea conducerii de rang superior pentru stabilirea sau continuarea relațiilor de afaceri cu astfel de persoane;
 - (ii) să adopte măsuri adecvate pentru a stabili sursa patrimoniului și sursa fondurilor implicate în relații de afaceri sau în tranzacții cu astfel de persoane;
 - (iii) să efectueze în mod permanent o monitorizare sporită a respectivelor relații de afaceri.

Articolul 21

Statele membre impun entităților obligate să ia măsuri rezonabile pentru a stabili dacă beneficiarii unei polițe de asigurare de viață sau ai unei alte polițe de asigurare legate de investiții și/sau, după caz, beneficiarul real al beneficiarului sunt persoane expuse politic. Măsurile respective se adoptă cel mai târziu la momentul plății sau la momentul atribuirii, totale sau parțiale, a poliței. În cazul în care s-au identificat riscuri mărite, statele membre impun entităților obligate, în plus față de aplicarea măsurilor de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13:

- (a) să informeze conducerea de rang superior înainte de plata veniturilor corespunzătoare poliței de asigurare;
- (b) să efectueze o examinare sporită a întregii relații de afaceri cu asiguratul.

Articolul 22

În cazul în care o persoană expusă politic a încetat să fie însărcinată cu o funcție publică importantă de către un stat membru sau o țară terță sau cu o funcție publică importantă de către o organizație internațională, entităților obligate li se impune cel puțin pentru 12 luni să ia în considerare riscul pe care persoana respectivă îl prezintă în continuare și să aplice măsuri corespunzătoare, în funcție de risc, până în momentul în care se consideră că persoana nu mai prezintă niciun risc specific persoanelor expuse politic.

Articolul 23

Măsurile prevăzute la articolele 20 și 21 se aplică, de asemenea, membrilor de familie sau persoanelor cunoscute ca fiind asociați apropiați ai unor astfel de persoane expuse politic.

Articolul 24

Statele membre interzic instituțiilor de credit și instituțiilor financiare să stabilească sau să continue o relație de corespondență cu o bancă fictivă. Statele membre impun instituțiilor respective să ia măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că nu inițiază sau nu continuă relații de corespondență cu o instituție de credit sau o instituție financiară despre care se știe că permite unei bănci fictive să îi utilizeze conturile.

*SECȚIUNEA 4****Execuția de către terți****Articolul 25*

Statele membre pot permite entităților obligate să recurgă la terți pentru a îndeplini cerințele de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c). Cu toate acestea, responsabilitatea finală pentru îndeplinirea cerințelor respective revine în continuare entităților obligate care apelează la terț.

Articolul 26

(1) În sensul prezentei secțiuni, „terți” înseamnă entități obligate enumerate la articolul 2, organizațiile membre sau federațiile entităților obligate respective sau alte instituții sau persoane situate într-un stat membru sau într-o țară terță care:

- (a) aplică cerințe de precauție privind clientela și cerințe de păstrare a evidențelor care sunt conforme cu cele prevăzute în prezenta directivă; și
- (b) le este supravegheată conformitatea cu cerințele prezentei directive într-un mod conform cu secțiunea 2 din capitolul VI.

(2) Statele membre interzic entităților obligate să recurgă la terți stabiliți în țări terțe cu grad înalt de risc. Statele membre pot excepta sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară ale entităților obligate stabilite în Uniune de la interdicția respectivă în cazul în care aceste sucursale și filiale deținute în proporție majoritară respectă integral politicile și procedurile aplicabile la nivelul grupului, în conformitate cu articolul 45.

Articolul 27

(1) Statele membre se asigură că entitățile obligate obțin de la terțul la care au recurs informațiile necesare privind cerințele de precauție privind clientela prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf literele (a), (b) și (c).

(2) Statele membre se asigură că entitățile obligate cărora li se adresează clientul adoptă măsurile adecvate pentru a garanta că terțul furnizează de îndată, la cerere, copiile relevante ale datelor de identificare și verificare și orice alt document relevant privind identitatea clientului sau a beneficiarului real.

Articolul 28

Statele membre se asigură că autoritatea competentă din statul membru de origine (în cazul politicilor și procedurilor la nivel de grup) și autoritatea competentă din statul membru gazdă (în cazul sucursalelor și filialelor) pot considera că o entitate obligată respectă dispozițiile adoptate în temeiul articolelor 26 și 27 prin programul său de grup, în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) entitatea obligată se bazează pe informațiile furnizate de către un terț care face parte din același grup;
- (b) grupul aplică măsuri de precauție privind clientela, norme privind păstrarea evidențelor și programe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului conforme cu prezenta directivă, sau norme echivalente;
- (c) punerea în aplicare efectivă a cerințelor menționate la litera (b) este supravegheată la nivel de grup de către o autoritate competentă din statul membru de origine sau din țara terță.

Articolul 29

Prezenta secțiune nu se aplică în relațiile de externalizare sau de reprezentare în care, pe baza unei dispoziții contractuale, furnizorul serviciilor de externalizare sau agentul trebuie considerat parte a entității obligate.

CAPITOLUL III**INFORMAȚII PRIVIND BENEFICIARUL REAL***Articolul 30*

(1) Statele membre se asigură că entităților corporative și altor entități juridice înregistrate pe teritoriul lor li se solicită să obțină și să dețină informații adecvate, corecte și actualizate cu privire la beneficiarul lor real, inclusiv detaliile intereselor generatoare de beneficii deținute.

Statele membre se asigură că aceste entități au obligația de a furniza entităților obligate, pe lângă informațiile privind proprietarul lor de drept, informații privind beneficiarul real, atunci când entitățile obligate iau măsuri de precauție privind clientela în conformitate cu capitolul II.

(2) Statele membre solicită ca informațiile menționate la alineatul (1) să poată fi accesate în timp util de către autoritățile competente și de către unitățile de informații financiare.

(3) Statele membre se asigură că informațiile menționate la alineatul (1) sunt păstrate într-un registru central în fiecare stat membru, de exemplu un registru comercial, un registru al societăților, astfel cum sunt menționate la articolul 3 din Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, sau un registru public. Statele membre informează Comisia cu privire la caracteristicile respectivelor mecanisme naționale. Informațiile privind beneficiarii reali conținute în această bază de date pot fi colectate în conformitate cu sistemele naționale.

(4) Statele membre solicită ca informațiile păstrate în registrul central menționat la alineatul (3) să fie adecvate, corecte și actualizate.

(5) Statele membre se asigură că informațiile privind beneficiarul real sunt accesibile în toate cazurile:

- (a) autorităților competente și unităților de informații financiare, fără nicio restricție;
- (b) entităților obligate, în cadrul aplicării măsurilor de precauție privind clientela, în conformitate cu capitolul II;
- (c) oricăror persoane sau organizații care pot demonstra un interes legitim.

Persoanele sau organizațiile menționate la litera (c) au acces cel puțin la numele, luna și anul nașterii, naționalitatea și țara de reședință ale beneficiarului real, precum și la natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut.

În sensul prezentului alineat, accesul la informațiile referitoare la beneficiarii reali se realizează în conformitate cu normele privind protecția datelor cu caracter personal și poate fi condiționat de înregistrarea online și de plata unei taxe. Taxele percepute pentru obținerea informațiilor nu depășesc costurile administrative ale acestora.

(6) Registrul central menționat la alineatul (3) asigură accesul prompt și nelimitat al autorităților competente și al unităților de informații financiare, fără a alerta entitatea în cauză. Registrul central permite, de asemenea, accesul prompt al entităților obligate atunci când aplică măsuri de precauție privind clientela.

(7) Statele membre se asigură că autoritățile competente și unitățile de informații financiare sunt în măsură să furnizeze informațiile menționate la alineatele (1) și (3) autorităților competente și unităților de informații financiare din alte state membre în timp util.

(8) Statele membre solicită ca entitățile obligate să nu se bazeze exclusiv pe registrul central menționat la alineatul (3) pentru a-și îndeplini cerințele referitoare la precauția privind clientela în conformitate cu capitolul II. Aceste cerințe sunt îndeplinite prin utilizarea unei abordări bazate pe riscuri.

(9) Statele membre pot prevedea o excepție în ceea ce privește accesul menționat la alineatul (5) literele (b) și (c) în ceea ce privește toate sau o parte din informațiile privind beneficiarul real, de la caz la caz, în împrejurări excepționale, dacă accesul ar expune beneficiarul real riscului de fraudă, răpire, șantaj, violență sau intimidare sau dacă beneficiarul real este un minor sau prezintă o altă formă de incapacitate. Excepțiile acordate în temeiul prezentului alineat nu se aplică instituțiilor de credit și instituțiilor financiare și nici entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 litera (b) care sunt funcționari publici.

(10) Până la 26 iunie 2019, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează condițiile și procedurile și specificațiile tehnice pentru asigurarea unor condiții sigure și eficiente de interconectare a registrelor centrale menționate la alineatul (3) prin intermediul platformei centrale europene instituite prin articolul 4a alineatul (1) din Directiva 2009/101/CE. Acolo unde este cazul, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

Articolul 31

(1) Statele membre impun ca fiduciarii oricărei fiducii exprese reglementate de dreptul intern să obțină și să dețină informații adecvate, corecte și actualizate privind beneficiarul real al fiduciei. Aceste informații includ identitatea:

- (a) constituitorului;
- (b) a fiduciarului (fiduciarilor);
- (c) a protectorului (dacă acesta există);

⁽¹⁾ Directiva 2009/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților în statele membre, în înțelesul articolului 48 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților (JO L 258, 1.10.2009, p. 11).

(d) a beneficiarilor sau a categoriei de beneficiari; și

(e) a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv asupra fiduciei.

(2) Statele membre se asigură că fiduciarii dezvăluie statutul pe care îl au și furnizează în timp util entităților obligate informațiile menționate la alineatul (1) atunci când, în calitatea lor de fiduciar, aceștia stabilesc o relație de afaceri sau efectuează o tranzacție ocazională cu o valoare care depășește pragul prevăzut la articolul 11 literele (b), (c) și (d).

(3) Statele membre solicită ca informațiile menționate la alineatul (1) să poată fi accesate în timp util de către autoritățile competente și de către unitățile de informații financiare.

(4) Statele membre solicită ca informațiile menționate la alineatul (1) să fie păstrate într-un registru central atunci când fiducia generează consecințe fiscale. Registrul central asigură accesul prompt și nelimitat al autorităților competente și al unităților de informații financiare, fără a alerta părțile la fiducia în cauză. Acesta poate, de asemenea, să permită accesul prompt al entităților obligate în cadrul aplicării măsurilor de precauție privind clientela în conformitate cu capitolul II. Statele membre informează Comisia cu privire la caracteristicile acestor mecanisme naționale.

(5) Statele membre solicită ca informațiile păstrate în registrul central menționat la alineatul (4) să fie adecvate, corecte și actualizate.

(6) Statele membre se asigură că entitățile obligate nu se bazează exclusiv pe registrul central menționat la alineatul (4) pentru a-și îndeplini cerințele referitoare la precauția privind clientela astfel cum sunt prevăzute în capitolul II. Cerințele respective se îndeplinesc prin utilizarea unei abordări bazate pe riscuri.

(7) Statele membre se asigură că autoritățile competente și unitățile de informații financiare sunt în măsură să furnizeze informațiile menționate la alineatele (1) și (4) autorităților competente și unităților de informații financiare din alte state membre în timp util.

(8) Statele membre se asigură că măsurile prevăzute în prezentul articol se aplică altor tipuri de construcții juridice cu o structură sau funcții similare fiduciilor.

(9) Până la 26 iunie 2019, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează condițiile și procedurile și specificațiile tehnice pentru asigurarea unor condiții sigure și eficiente centrale de interconectare a registrelor centrale. Acolo unde este cazul, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

CAPITOLUL IV

OBLIGAȚII DE RAPORTARE

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 32

(1) Fiecare stat membru instituie o unitate de informații financiare în scopul de a preveni, detecta și combate în mod eficace spălarea banilor și finanțarea terorismului.

(2) Statele membre comunică în scris Comisiei denumirea și adresa respectivei unități de informații financiare.

(3) Fiecare unitatea de informații financiare este independentă și autonomă, ceea ce înseamnă că aceasta are autoritatea și capacitatea de a-și exercita funcțiile în mod liber, inclusiv abilitatea de a lua decizii autonome de a analiza, solicita și comunica informații specifice. Unitatea de informații financiare, în calitatea sa de unitate centrală națională, este responsabilă de primirea și analizarea rapoartelor privind tranzacții suspecte și a altor informații relevante pentru spălarea banilor, infracțiuni principale asociate sau finanțarea terorismului. Unitatea de informații financiare este responsabilă de comunicarea către autoritățile competente a rezultatelor analizei sale și a oricăror informații suplimentare relevante, în cazul în care există motive de a suspecta spălarea banilor, infracțiuni principale asociate sau finanțări ale terorismului. Aceasta este în măsură să obțină informații suplimentare de la entitățile obligate.

Statele membre furnizează unității de informații financiare resurse financiare, umane și tehnice adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile.

(4) Statele membre se asigură că unitățile de informații financiare ale acestora au acces, în mod direct sau indirect, în timp util, la informațiile financiare, administrative și de aplicare a legii de care au nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile în mod corespunzător. Unitățile de informații financiare sunt în măsură să răspundă cererilor de informații din partea autorităților competente din statul membru respectiv, atunci când aceste cereri de informații sunt motivate de suspiciuni privind spălarea banilor, infracțiuni principale asociate sau finanțarea terorismului. Decizia privind efectuarea analizei sau comunicarea informațiilor rămâne în sarcina unității de informații financiare.

(5) În cazul în care există motive de fapt pentru a presupune că furnizarea unor astfel de informații ar avea un impact negativ asupra investigațiilor sau analizelor în curs de desfășurare sau, în circumstanțe excepționale, în cazul în care divulgarea informațiilor ar fi în mod clar disproporționată față de interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ar fi irelevantă în ceea ce privește scopurile pentru care a fost solicitată, unitatea de informații financiare nu are obligația de a da curs cererii de informații.

(6) Statele membre impun autorităților competente să prezinte unității de informații financiare feedback cu privire la utilizarea informațiilor furnizate în conformitate cu prezentul articol și la rezultatul investigațiilor sau inspecțiilor efectuate pe baza respectivelor informații.

(7) Statele membre se asigură că unitatea de informații financiare are competența de a lua măsuri urgente, direct sau indirect, atunci când există o suspiciune că o tranzacție are legătură cu spălarea banilor sau finanțarea terorismului, precum și de a suspenda sau de a refuza tranzacția aflată în derulare, în scopul analizării acesteia, al confirmării suspiciunii și al comunicării rezultatelor analizei către autoritățile competente. Unitatea de informații financiare este împuternicită să întreprindă astfel de măsuri, direct sau indirect, la cererea unei unități de informații financiare dintr-un alt stat membru, pentru perioadele și în condițiile prevăzute în dreptul intern al unității de informații financiare care primește cererea.

(8) Funcția de analiză a unității de informații financiare constă în următoarele:

- (a) o analiză operațională care se axează pe cazuri individuale și obiective specifice sau pe informații selectate adecvate, în funcție de tipul și volumul informațiilor primite și de utilizarea preconizată a informațiilor după comunicarea acestora; și
- (b) o analiză strategică pentru abordarea tendințelor și a practicilor recurente de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

Articolul 33

(1) Statele membre solicită entităților obligate și, după caz, directorilor și angajaților acestora să coopereze pe deplin, procedând cu promptitudine la următoarele acțiuni:

- (a) informarea unității de informații financiare, din proprie inițiativă, inclusiv prin transmiterea unui raport, în cazul în care entitatea obligată are cunoștință, suspectează sau are motive întemeiate să suspecteze că fondurile, indiferent de suma în cauză, sunt obținute din activități infracționale sau au legătură cu finanțarea terorismului, precum și prin transmiterea promptă a unui răspuns la cererile de informații suplimentare formulate de unitatea de informații financiare în astfel de cazuri; și
- (b) furnizarea către unitatea de informații financiare, în mod direct sau indirect, la cererea acesteia, a tuturor informațiilor necesare, în conformitate cu procedurile stabilite prin dreptul aplicabil.

Toate tranzacțiile suspecte, inclusiv tentativele de tranzacții, sunt raportate.

(2) Persoana desemnată în conformitate cu articolul 8 alineatul (4) litera (a) transmite informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol către unitatea de informații financiare a statului membru pe al cărui teritoriu este stabilită entitatea obligată care transmite informațiile.

Articolul 34

(1) Prin derogare de la articolul 33 alineatul (1), statele membre pot desemna, în cazul entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a), (b) și (d), un organism adecvat de autoreglementare pentru profesia în cauză drept autoritate de primire a informațiilor menționate la articolul 33 alineatul (1).

Fără a aduce atingere alineatului (2), în cazurile menționate la primul paragraf din prezentul alineat, organismul de autoreglementare desemnat transmite informațiile către unitatea de informații financiare cu promptitudine și sub formă nefiltrată.

(2) Statele membre nu aplică obligațiile prevăzute la articolul 33 alineatul (1) notarilor, altor persoane care exercită profesii juridice liberale, auditorilor, experților contabili externi și consilierilor fiscali, numai în măsura în care această derogare se referă la informațiile pe care aceștia le primesc de la unul dintre clienții lor sau le obțin în legătură cu acesta în cursul evaluării situației juridice a clientului respectiv sau al îndeplinirii sarcinii de apărare sau de reprezentare a clientului în proceduri judiciare sau referitor la acestea, inclusiv de consiliere privind inițierea sau evitarea procedurilor, indiferent dacă aceste informații sunt primite sau obținute înaintea procedurilor, în timpul acestora sau după acestea.

Articolul 35

(1) Statele membre interzic entităților obligate să efectueze tranzacții despre care cunosc sau bănuiesc că sunt legate de activități infracționale sau de finanțarea terorismului, până când finalizează acțiunile necesare în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și până când duc la îndeplinire orice instrucțiuni specifice suplimentare primite de la unitatea de informații financiare sau de la autoritățile competente în conformitate cu dreptul statului membru relevant.

(2) În cazul în care abținerea de la realizarea tranzacțiilor menționate la alineatul (1) este imposibilă sau este de natură să împiedice eforturile de urmărire a beneficiarilor unei operațiuni suspecte, entitățile obligate în cauză informează unitatea de informații financiare imediat după aceasta.

Articolul 36

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente menționate la articolul 48 informează cu promptitudine unitatea de informații financiare în cazul în care acestea, pe parcursul inspecțiilor pe care le efectuează la entitățile obligate sau în oricare alt mod, descoperă fapte care ar putea avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului.

(2) Statele membre se asigură că organismele de supraveghere împuternicite prin acte cu putere de lege sau norme administrative să supravegheze piețele bursiere, valutare și de produse financiare derivate informează unitatea de informații financiare în cazul în care descoperă fapte care ar putea avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului.

Articolul 37

Divulgarea de informații cu bună credință de către o entitate obligată sau de un angajat sau director al unei astfel de entități obligate în conformitate cu articolele 33 și 34 nu constituie încălcare a niciunei restricții de divulgare a informațiilor impuse prin contract sau printr-un act cu putere de lege sau act administrativ, și nu atrage niciun fel de răspundere pentru entitatea obligată sau pentru directorii sau angajații acesteia, chiar și în împrejurarea în care aceștia nu au cunoscut cu precizie tipul de activitate infracțională subiacentă și indiferent dacă activitatea ilegală respectivă a avut loc cu adevărat sau nu.

Articolul 38

Statele membre se asigură că persoanele, inclusiv angajații și reprezentanții entităților obligate care raportează, fie la nivel intern, fie către unitatea de informații financiare, suspiciuni de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului sunt protejate față de expunerea la amenințări sau la acțiuni ostile, în special la acțiuni nefavorabile sau discriminatorii la locul de muncă.

SECȚIUNEA 2

Interzicerea divulgării

Articolul 39

(1) Entitățile obligate, precum și directorii și angajații acestora nu divulgă clientului vizat și nici altor terți faptul că informațiile sunt în curs de transmitere, au fost sau vor fi transmise în conformitate cu articolele 33 sau 34 sau că este în curs sau ar putea fi efectuată o analiză privind spălarea banilor sau finanțarea terorismului.

(2) Interdicția prevăzută la alineatul (1) nu include divulgarea către autoritățile competente, inclusiv către organismele de autoreglementare, și nici divulgarea în scopul aplicării legii.

(3) Interdicția prevăzută la alineatul (1) nu împiedică divulgarea între instituțiile de credit și instituțiile financiare sau între respectivele instituții și sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară situate în țări terțe, cu condiția ca respectivele sucursale și filiale deținute în proporție majoritară să respecte pe deplin politicile și procedurile la nivel de grup, inclusiv procedurile privind schimbul de informații în cadrul grupului, în conformitate cu articolul 45, și ca politicile și procedurile la nivel de grup să fie conforme cu cerințele stabilite în prezenta directivă.

(4) Interdicția prevăzută la alineatul (1) nu împiedică divulgarea între entitățile obligate, astfel cum este menționat la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a) și (b), sau între entitățile din țări terțe care impun cerințe echivalente celor prevăzute în prezenta directivă, care își desfășoară activitățile profesionale, ca angajați sau nu, în cadrul aceleiași persoane juridice sau al unei structuri mai largi de care aparține persoana și care are proprietari, conducere sau control de conformitate în comun.

(5) În ceea ce privește entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctele 1 și 2 și punctul 3 literele (a) și (b), în cazurile privind același client și aceeași tranzacție care implică două sau mai multe entități obligate, interdicția prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol nu împiedică divulgarea între entitățile obligate relevante, cu condiția ca acestea să fie dintr-un stat membru, sau între entitățile dintr-o țară terță care impune cerințe echivalente celor prevăzute în prezenta directivă și cu condiția să aparțină aceleiași categorii profesionale și să se supună unor obligații în ceea ce privește secretul profesional și protecția datelor cu caracter personal.

(6) În cazul în care entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a) și (b) încearcă să descurajeze un client de la a participa la activități ilegale, aceasta nu reprezintă o divulgare în înțelesul alineatului (1) din prezentul articol.

CAPITOLUL V

PROTECȚIA DATELOR, PĂSTRAREA EVIDENȚELOR ȘI DATELE STATISTICE

Articolul 40

(1) Statele membre solicită entităților obligate să păstreze următoarele documente și informații, în conformitate cu dreptul intern, în scopul prevenirii, depistării și investigării de către unitatea de informații financiare sau de către alte autorități competente a posibilelor cazuri de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului:

- (a) în cazul precauției privind clientela, o copie a documentelor și a informațiilor necesare pentru respectarea cerințelor de precauție privind clientela stabilite în capitoul II, pe o perioadă de cinci ani de la încetarea relației de afaceri cu clientul sau de la data tranzacției ocazionale;
- (b) documente justificative și evidențe ale tranzacțiilor, constând în documente originale sau copii admise în procedurile judiciare în temeiul dreptului intern aplicabil, necesare pentru identificarea tranzacțiilor, pentru o perioadă de cinci ani de la la încetarea relației de afaceri cu clientul sau de la data tranzacției ocazionale.

La expirarea perioadei de păstrare menționate în primul paragraf, statele membre se asigură că entitățile obligate șterg datele cu caracter personal, cu excepția circumstanțelor prevăzute în dreptul intern în care entitățile obligate pot sau trebuie să păstreze în continuare datele. Statele membre pot permite sau impune păstrarea în continuare a datelor după ce au efectuat o evaluare cuprinzătoare a necesității și proporționalității unei astfel de păstrări suplimentare și consideră că aceasta este justificată de necesitatea de a preveni, depista sau investiga activitățile de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului. Respectiva perioadă de păstrare suplimentară nu depășește cinci ani suplimentari.

(2) În cazul în care, la 25 iunie 2015, într-un stat membru sunt în desfășurare proceduri judiciare care vizează prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului și o entitate obligată deține informații sau documente referitoare la respectivele proceduri, entitatea obligată poate păstra informațiile sau documentele respective în conformitate cu dreptul intern pentru o perioadă de cinci ani de la 25 iunie 2015. Fără a aduce atingere dispozițiilor din dreptul penal intern privind mijloacele de probă aplicabile anchetelor penale și procedurilor judiciare în curs, statele membre pot permite sau solicita păstrarea unor astfel de informații sau documente pentru o perioadă suplimentară de cinci ani, în cazul în care a fost stabilită necesitatea și proporționalitatea unei astfel de păstrări suplimentare pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a unor cazuri presupuse de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

Articolul 41

(1) Prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul prezentei directive face obiectul Directivei 95/46/CE, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern. Datele cu caracter personal care sunt prelucrate de către Comisie sau de către AES în temeiul prezentei directive fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 45/2001.

(2) Datele cu caracter personal sunt prelucrate de entitățile obligate pe baza prezentei directive doar în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului, astfel cum se menționează la articolul 1, și nu sunt prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu acest scop. Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal pe baza prezentei directive în alte scopuri, cum ar fi cele comerciale.

(3) Entitățile obligate furnizează clienților noi informațiile solicitate în temeiul articolului 10 din Directiva 95/46/CE înainte de a stabili o relație de afaceri sau de a efectua o tranzacție ocazională. Respectivele informații includ în special o informare generală cu privire la obligațiile legale care le revin entităților obligate în temeiul prezentei directive atunci când prelucreză date cu caracter personal în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului, astfel cum se menționează la articolul 1 din prezenta directivă.

(4) În aplicarea interdicției de divulgare prevăzute la articolul 39 alineatul (1), statele membre adoptă măsuri legislative care limitează, integral sau parțial, dreptul de acces al persoanei vizate la datele cu caracter personal care o privesc, în măsura în care o astfel de limitare parțială sau totală constituie o măsură necesară și proporționată într-o societate democratică, ținându-se seama de interesele legitime ale persoanei în cauză:

- (a) pentru a permite entității obligate sau autorității naționale competente să își îndeplinească sarcinile în sensul prezentei directive în mod corespunzător; sau
- (b) pentru a se evita obstrucționarea anchetelor, analizelor, investigațiilor sau procedurilor în sensul prezentei directive și pentru a asigura faptul că nu este pusă în pericol prevenirea, investigarea și depistarea activităților de spălare a banilor și de finanțare a terorismului.

Articolul 42

Statele membre impun ca entitățile lor obligate să instituie sisteme care să le permită să răspundă în mod complet și rapid la solicitările de informații transmise de unitatea de informații financiare sau de alte autorități, în conformitate cu dreptul lor intern, prin care se verifică dacă entitățile obligate respective au sau au avut în cursul unei perioade precedente de cinci ani o relație de afaceri cu anumite persoane și care este natura relației respective, prin canale sigure și într-un mod care să garanteze confidențialitatea deplină a cererilor de informații.

Articolul 43

Prelucrarea datelor cu caracter personal pe baza prezentei directive în scopul prevenirii spălării banilor și a finanțării terorismului astfel cum este menționat la articolul 1 este considerată a constitui o chestiune de interes public în conformitate cu Directiva 95/46/CE.

Articolul 44

(1) Statele membre se asigură că, în scopul de a contribui la pregătirea evaluării riscurilor în temeiul articolului 7, sunt în măsură să revizuiască eficacitatea sistemelor lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului prin menținerea unor statistici complete în chestiuni relevante pentru eficacitatea sistemelor respective.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) includ:

- (a) date de măsurare a dimensiunii și a importanței diferitelor sectoare care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, inclusiv numărul de entități și persoane, precum și importanța economică a fiecărui sector;
- (b) date de măsurare a fazelor de raportare, de investigare și judiciare ale regimului național de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv numărul de rapoarte privind tranzacții suspecte înaintate către unitatea de informații financiare, acțiunile întreprinse ca urmare a rapoartelor respective și, anual, numărul de cazuri investigate, numărul de persoane urmărite penal, numărul de persoane condamnate pentru infracțiuni de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, tipul de infracțiuni principale, în cazul în care aceste informații sunt disponibile, precum și valoarea în euro a bunurilor care au fost înghețate, sechestrate sau confiscate;
- (c) dacă sunt disponibile, date care indică numărul și procentajul de rapoarte care au ca urmare o investigație suplimentară, împreună cu raportul anual către entitățile obligate în care sunt detaliate utilitatea și urmările rapoartelor pe care le-au prezentat;
- (d) date privind numărul de cereri transfrontaliere de informații care au fost efectuate, primite, respinse sau parțial sau complet soluționate de către unitatea de informații financiare.

(3) Statele membre asigură publicarea unei versiuni consolidate a statisticilor.

(4) Statele membre transmit Comisiei statisticile menționate la alineatul (2).

CAPITOLUL VI

POLITICI, PROCEDURI ȘI SUPRAVEGHERE

SECȚIUNEA 1

Proceduri interne, formare și feedback

Articolul 45

(1) Statele membre solicită entităților obligate care fac parte dintr-un grup să pună în aplicare politici și proceduri la nivel de grup, inclusiv politici de protecție a datelor și politici și proceduri privind schimbul de informații în cadrul grupului în scopul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului. Politicile și procedurile respective se pun în aplicare în mod eficace la nivelul sucursalelor și al filialelor deținute în proporție majoritară din statele membre și din țările terțe.

(2) Statele membre impun ca entitățile obligate care operează unități într-un alt stat membru să se asigure că aceste unități respectă dispozițiile de drept intern ale statului membru respectiv care transpun prezenta directivă.

(3) Statele membre se asigură că, în cazul în care entitățile obligate au sucursale sau filiale deținute în proporție majoritară situate în țări terțe în care cerințele minime privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului sunt mai puțin stricte decât cele ale statului membru, sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară situate în țara terță respectivă pun în aplicare cerințele statului membru, inclusiv pe cele privind protecția datelor, în măsura în care dreptul țării terțe permite acest lucru.

(4) Statele membre și AES se informează reciproc cu privire la cazurile în care dreptul țării terțe nu permite punerea în aplicare a politicilor și procedurilor cerute de alineatul (1). În astfel de cazuri, pot fi întreprinse acțiuni coordonate în vederea identificării unei soluții.

(5) Statele membre impun ca, în cazul în care dreptul țării terțe nu permite punerea în aplicare a politicilor și procedurilor cerute de alineatul (1), entitățile obligate se asigură că sucursalele și filialele deținute în proporție majoritară din țara terță respectivă aplică măsuri suplimentare pentru a face față în mod eficace riscului de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului și informează autoritățile competente din statul membru de origine. Dacă măsurile suplimentare nu sunt suficiente, autoritățile competente din statul membru de origine aplică măsuri suplimentare de supraveghere, inclusiv măsuri prin care impun grupului să nu stabilească relații de afaceri sau să înceteze relațiile de afaceri respective, să nu efectueze tranzacții și, dacă este necesar, să își încheie operațiunile în țara terță.

(6) AES elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare prin care precizează tipul de măsuri suplimentare menționate la alineatul (5) și măsurile minime care trebuie luate de instituțiile de credit și instituțiile financiare în cazul în care dreptul țării terțe nu permite punerea în aplicare a măsurilor cerute de alineatele (1) și (3).

AES înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 26 decembrie 2016.

(7) Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (6) din prezentul articol, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.

(8) Statele membre se asigură că schimbul de informații în cadrul grupului este permis. Informațiile raportate către unitatea de informații financiare, referitoare la suspiciunea că fondurile provin din activități infracționale sau au legătură cu finanțarea terorismului, sunt distribuite în cadrul grupului, cu excepția cazului în care instrucțiunile din partea unității de informații financiare prevăd altfel.

(9) Statele membre pot impune emitenților de monedă electronică, astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 3 din Directiva 2009/110/CE, și furnizorilor de servicii de plată, astfel cum sunt definiți în articolul 4 punctul 9 din Directiva 2007/64/CE, care sunt stabiliți pe teritoriul lor sub alte forme decât sucursala și al căror sediu social se află într-un alt stat membru, să numească un punct de contact central pe teritoriul lor pentru a asigura, în numele instituției care l-a numit, respectarea normelor în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului și facilitarea supravegherii de către autoritățile competente, inclusiv prin furnizarea de documente și informații, la cerere, către aceste autorități.

(10) AES elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare privind criteriile de stabilire a circumstanțelor în care este adecvată numirea unui punct de contact central în conformitate cu alineatul (9), precum și funcțiile punctelor de contact centrale.

AES înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 26 iunie 2017.

(11) Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (10) din prezentul articol, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 46

(1) Statele membre impun ca entitățile obligate să adopte măsuri proporționale cu riscurile, natura și dimensiunea lor pentru ca angajații acestora să cunoască dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive, inclusiv cerințele relevante privind protecția datelor.

Măsurile respective includ participarea angajaților în cauză la programe speciale de formare permanentă, menite să îi ajute să recunoască operațiunile care pot avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului și să îi învețe cum să procedeze în astfel de cazuri.

În cazul în care o persoană fizică care se încadrează în oricare dintre categoriile enumerate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 desfășoară activități profesionale ca angajat al unei persoane juridice, obligațiile prevăzute în prezenta secțiune se aplică persoanei juridice, și nu persoanei fizice.

(2) Statele membre se asigură că entitățile obligate au acces la informații actualizate privind practicile celor care spală bani și a celor care finanțează terorismul și privind indiciile care conduc la recunoașterea tranzacțiilor suspecte.

(3) Statele membre se asigură că, ori de câte ori este posibil, este furnizat în timp util un feedback privind eficacitatea și acțiunile întreprinse ca urmare a rapoartelor privind suspiciunile de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

(4) Atunci când este cazul, statele membre solicită entităților obligate să identifice membrul consiliului de conducere care este responsabil cu punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru respectarea prezentei directive.

SECȚIUNEA 2

Supravegherea

Articolul 47

(1) Statele membre prevăd obligația de autorizare sau înregistrare a caselor de schimb valutar și de încasare a cecurilor de călătorie, precum și a furnizorilor de servicii pentru fiducii sau societăți, precum și obligația de reglementare a furnizorilor de servicii de jocuri de noroc.

(2) Statele membre impun autorităților competente să asigure faptul că persoanele care dețin o funcție de conducere în entitățile menționate la alineatul (1) sau care sunt beneficiarii reali ai acestor entități sunt persoane competente și potrivite.

(3) În ceea ce privește entitățile obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a), (b) și (d), statele membre se asigură că autoritățile competente adoptă măsurile necesare pentru a împiedica infractorii condamnați în domeniile relevante sau complicitii acestora să dețină o funcție de conducere în cadrul respectivelor entități obligate sau să fie beneficiarii reali ai acestora.

Articolul 48

(1) Statele membre impun autorităților competente să desfășoare o monitorizare eficace și să adopte măsurile necesare în vederea asigurării respectării prezentei directive.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun atât de competențe adecvate, inclusiv competența de a impune prezentarea oricăror informații relevante pentru monitorizarea conformității și de a efectua verificări, cât și de resurse financiare, umane și tehnice adecvate pentru îndeplinirea funcțiilor lor. Statele membre se asigură că personalul autorităților respective respectă standarde profesionale înalte, inclusiv în materie de confidențialitate și de protecție a datelor, prezintă un grad înalt de integritate și este calificat în mod corespunzător.

(3) În cazul instituțiilor de credit, instituțiilor financiare și al furnizorilor de servicii de jocuri de noroc, autoritățile competente dispun de competențe de supraveghere sporite.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente din statul membru în care entitatea obligată operează unități supraveghează respectarea de către aceste unități a dispozițiilor de drept intern ale statului membru respectiv care transpun prezenta directivă. În cazul unităților menționate la articolul 45 alineatul (9), această supraveghere poate include luarea de măsuri adecvate și proporționale pentru a aborda deficiențele grave care necesită soluții imediate. Aceste măsuri sunt temporare și încetează în momentul abordării deficiențelor identificate, inclusiv cu sprijinul sau în cooperare cu autoritățile competente din statul membru de origine a entității obligate, în conformitate cu articolul 45 alineatul (2).

(5) Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru în care entitatea obligată operează cooperează cu autoritățile competente din statul membru în care entitatea obligată își are sediul social, pentru a asigura supravegherea eficientă a cerințelor prezentei directive.

(6) Statele membre se asigură că, atunci când aplică o abordare bazată pe risc în ceea ce privește supravegherea, autoritățile competente:

- (a) înțeleg clar riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului prezente în statul lor membru;
- (b) au acces *in situ* și *ex situ* la toate informațiile relevante privind riscurile specifice interne și internaționale legate de clienții, produsele și serviciile entităților obligate; și
- (c) stabilesc frecvența și intensitatea supravegherii *in situ* și *ex situ* în funcție de profilul de risc al entităților obligate și a riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului prezente în respectivul stat membru.

(7) Evaluarea profilului de risc de spălare a banilor și de finanțare a terorismului al entităților obligate, în care sunt incluse și riscurile de nerespectare, se revizuieste atât în mod periodic, cât și atunci când există evenimente sau schimbări majore în conducerea și activitățile entităților obligate.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile competente iau în considerare marja de manevră permisă entității obligate și revizuiesc în mod corespunzător evaluările riscurilor care stau la baza acestei marje de manevră, precum și punerea în aplicare a politicilor interne, a controalelor și a procedurilor entității obligate și măsura în care acestea sunt adecvate.

(9) În cazul entităților obligate menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 literele (a), (b) și (d), statele membre pot permite ca funcțiile menționate la alineatul (1) să fie exercitate de către organisme de autoreglementare, cu condiția ca acestea să respecte alineatul (2) din prezentul articol.

(10) Până la 26 iunie 2017, AES emit orientări adresate autorităților competente în conformitate cu articolul 16 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010 cu privire la caracteristicile unei abordări bazate pe risc în ceea ce privește supravegherea și la etapele care trebuie urmate atunci când se efectuează supravegherea în funcție de risc. Se țin cont în special de natura și dimensiunea activității și, în măsura în care este adecvat și proporțional, se prevăd măsuri specifice.

SECȚIUNEA 3

Cooperare

Subsecțiunea I

Cooperarea națională

Articolul 49

Statele membre se asigură că factorii de decizie, unitățile de informații financiare, autoritățile de supraveghere și alte autorități competente implicate în combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului dispun de mecanisme eficiente care le permit să coopereze și să se coordoneze la nivel național în ceea ce privește elaborarea și punerea în aplicare a politicilor și a activităților de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, inclusiv în vederea îndeplinirii obligației lor prevăzute la articolul 7.

Subsecțiunea II

Cooperarea cu autoritățile europene de supraveghere*Articolul 50*

Autoritățile competente furnizează AES toate informațiile necesare pentru ca acestea să își îndeplinească sarcinile care le revin în temeiul prezentei directive.

Subsecțiunea III

Cooperarea între unitățile de informații financiare și cu Comisia*Articolul 51*

Comisia poate acorda asistența necesară pentru a facilita coordonarea, inclusiv schimbul de informații, între unități de informații financiare în cadrul Uniunii. Comisia poate convoca periodic reuniuni ale Platformei de unități de informații financiare a UE, alcătuită din reprezentanți ai unităților de informații financiare din statele membre, pentru a facilita cooperarea între unitățile de informații financiare, a face schimb de opinii și a furniza consultanță cu privire la chestiuni legate de punerea în aplicare relevante pentru unitățile de informații financiare și entitățile de raportare, precum și cu privire la chestiuni legate de cooperare, cum ar fi cooperarea eficace între unitățile de informații financiare, identificarea tranzacțiilor suspecte cu o dimensiune transfrontalieră, standardizarea formatelor rapoartelor prin intermediul FIU.net sau a succesoarei acesteia, analiza comună a cazurilor transfrontaliere, precum și identificarea tendințelor și a factorilor relevanți pentru evaluarea riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, atât la nivel național, cât și la nivel supranațional.

Articolul 52

Statele membre se asigură că unitățile lor de informații financiare cooperează între ele în cea mai mare măsură posibilă, indiferent de statutul lor organizațional.

Articolul 53

(1) Statele membre se asigură că unitățile de informații financiare fac schimb, din proprie inițiativă sau la cerere, de orice informații care pot fi relevante pentru prelucrarea sau analizarea de către acestea a informațiilor legate de spălarea banilor sau finanțarea terorismului și de persoanele fizice sau juridice implicate, chiar dacă tipul de infracțiuni principale care poate fi implicat nu este identificat în momentul schimbului.

În cerere se indică faptele relevante, contextul, motivele cererii și modul în care se vor utiliza informațiile solicitate. Unitățile de informații financiare pot conveni să aplice diferite mecanisme pentru aceste schimburi, în special pentru cele prin FIU.net sau a succesoarei acesteia.

Atunci când o unitate de informații financiare primește, în temeiul articolului 33 alineatul (1) primul paragraf litera (a), un raport care se referă la un alt stat membru, aceasta îl redirecționează cu promptitudine către unitatea de informații financiare din statul membru respectiv.

(2) Statele membre se asigură că unitatea de informații financiare căreia i se adresează cererea este obligată să facă uz de toate competențele sale disponibile, pe care le-ar utiliza în mod normal pe plan intern pentru primirea și analizarea informațiilor, atunci când răspunde la o cerere de informații menționată la alineatul (1) din partea unei alte unități de informații financiare. Unitatea de informații financiare căreia i se adresează cererea răspunde în timp util.

Atunci când o unitate de informații financiare dorește să obțină informații suplimentare de la o entitate obligată stabilită într-un alt stat membru, care își desfășoară activitatea pe teritoriul acesteia, cererea este adresată către unitatea de informații financiare din statul membru pe teritoriul căruia este stabilită entitatea obligată. Respectiva unitate de informații financiare transferă cererile și răspunsurile cu promptitudine.

(3) O unitate de informații financiare poate refuza să facă schimb de informații numai în circumstanțe excepționale, în care schimbul respectiv este contrar principiilor fundamentale din dreptul intern. Respectivele excepții sunt prevăzute într-un mod care previne atât abuzul, cât și limitările nejustificate ale schimbului liber de informații în scopuri analitice.

Articolul 54

Informațiile și documentele primite în temeiul articolelor 52 și 53 se utilizează pentru realizarea sarcinilor unității de informații financiare, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă. Atunci când face schimb de informații și documente în temeiul articolelor 52 și 53, unitatea de informații financiare emitentă poate impune restricții și condiții pentru utilizarea informațiilor respective. Unitatea de informații financiare destinatară se conformează respectivelor restricții și condiții.

Articolul 55

(1) Statele membre se asigură că informațiile care fac obiectul schimbului de informații în temeiul articolelor 52 și 53 sunt utilizate numai în scopul pentru care au fost solicitate sau furnizate și că orice comunicare a informațiilor respective de către unitatea de informații financiare destinatară către orice alte autorități, agenții sau departamente, precum și orice utilizare a acestor informații în alte scopuri decât cele aprobate inițial, face obiectul aprobării prealabile a unității de informații financiare care a furnizat informațiile.

(2) Statele membre se asigură că aprobarea prealabilă a unității de informații financiare căreia i s-a solicitat să comunice informațiile către autoritățile competente este acordată cu promptitudine și în cea mai mare măsură posibilă. Unitatea de informații financiare solicitată nu refuză să își dea aprobarea pentru o astfel de comunicare, decât dacă aceasta ar depăși domeniul de aplicare al dispozițiilor care i se aplică în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, ar putea afecta o anchetă penală, ar fi în mod clar disproporționată față de interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ale statului membru al unității de informații financiare solicitate sau nu ar fi, în orice alt mod, în conformitate cu principiile fundamentale din dreptul intern al statului membru respectiv. Orice astfel de refuz de a-și da aprobarea este explicat în mod corespunzător.

Articolul 56

(1) Statele membre impun unităților lor de informații financiare să utilizeze canale protejate de comunicare între ele și încurajează utilizarea FIU.net sau a succesoarei acesteia.

(2) Statele membre se asigură că, în scopul de a-și îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă, unitățile lor de informații financiare cooperează în vederea aplicării tehnologiilor de ultimă generație, în conformitate cu dreptul lor intern. Respectivă tehnologie permit unităților de informații financiare să își confrunte datele cu datele altor astfel de unități într-un mod anonim, prin asigurarea protecției complete a datelor cu caracter personal, cu scopul de a detecta în alte state membre persoane care le interesează și de a identifica veniturile și fondurile acestora.

Articolul 57

Diferențele dintre definițiile din dreptul intern ale infracțiunilor fiscale nu afectează capacitatea unităților de informații financiare de a face schimb de informații sau de a oferi asistență, în cea mai mare măsură posibilă, unei alte unități de informații financiare, în conformitate cu dreptul lor intern.

*SECȚIUNEA 4***Sanțiuni***Articolul 58*

(1) Statele membre se asigură că entitățile obligate pot fi trase la răspundere pentru încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive în conformitate cu prezentul articol și cu articolele 59-61. Orice sancțiune sau măsură rezultată este eficace, proporțională și disuasivă.

(2) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și a impune sancțiuni penale, statele membre stabilesc norme privind măsurile și sancțiunile administrative și se asigură că autoritățile lor competente pot impune astfel de sancțiuni și măsuri în cazul încălcărilor dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, asigurând totodată aplicarea lor.

Statele membre pot decide să nu stabilească norme pentru măsuri sau sancțiuni administrative pentru încălcări care fac deja obiectul unor sancțiuni penale în dreptul intern. În acest caz, statele membre notifică Comisiei dispozițiile relevante de drept penal.

(3) Statele membre se asigură că, în cazul în care obligațiile se aplică persoanelor juridice pentru încălcări ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, sancțiunile și măsurile pot fi aplicate membrilor organului de conducere și altor persoane fizice care, în temeiul dreptului intern, sunt responsabile de încălcare.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente sunt investite cu toate competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor.

(5) Autoritățile competente își exercită competențele de a impune măsuri și sancțiuni administrative în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare dintre următoarele moduri:

- (a) în mod direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitate proprie, prin delegare către astfel de autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

În exercitarea competențelor lor de a impune măsuri și sancțiuni administrative, autoritățile competente cooperează strâns pentru a se asigura că măsurile sau sancțiunile administrative respective produc rezultatele dorite și își coordonează acțiunile atunci când se ocupă de cazuri transfrontaliere.

Articolul 59

(1) Statele membre se asigură că prezentul articol se aplică cel puțin pentru încălcările entităților obligate care sunt grave, repetate, sistematice, sau o combinație a acestora, în ceea ce privește cerințele prevăzute în:

- (a) articolele 10-24 (precauția privind clientela);
- (b) articolele 33, 34 și 35 (raportarea tranzacțiilor suspecte);
- (c) articolul 40 (păstrarea evidențelor); și
- (d) articolele 45 și 46 (controale interne).

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), măsurile și sancțiunile administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:

- (a) o declarație publică în care se identifică persoana fizică sau juridică și natura încălcării;
- (b) un ordin prin care se impune persoanei fizice sau juridice să pună capăt comportamentului respectiv și să se abțină de la repetarea acestuia;
- (c) retragerea sau suspendarea autorizației sale, în cazul unei entități obligate care face obiectul autorizării;
- (d) o interdicție temporară de a exercita funcții de conducere în entitățile obligate împotriva oricărei persoane cu responsabilități de conducere într-o entitate obligată sau a oricărei alte persoane fizice declarate responsabilă de încălcare;
- (e) sancțiuni administrative pecuniare cu o valoare maximă de cel puțin două ori mai mare decât valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul respectiv poate fi stabilit, sau de cel puțin 1 000 000 EUR.

(3) Statele membre se asigură că, prin derogare de la alineatul (2) litera (e), în cazul în care entitatea obligată în cauză este o instituție de credit sau o instituție financiară, se pot aplica de asemenea următoarele sancțiuni:

- (a) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare cu o valoare maximă de cel puțin 5 000 000 EUR sau 10 % din cifra de afaceri anuală totală, calculată pe baza ultimelor situații disponibile aprobate de organul de conducere; în cazul în care entitatea obligată este o societate-mamă sau o filială a societății-mamă care este obligată să întocmească situații financiare consolidate în conformitate cu articolul 22 din Directiva 2013/34/UE, cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală sau tipul corespunzător de venit în conformitate cu directivele contabile relevante, care se calculează pe baza ultimelor situații consolidate disponibile aprobate de organul de conducere al principalei societăți-mamă;

- (b) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare cu o valoare maximă de cel puțin 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, valoarea echivalentă în moneda națională la 25 iunie 2015.
- (4) Statele membre pot împuternici autoritățile competente să impună tipuri suplimentare de sancțiuni administrative pe lângă cele prevăzute la alineatul (2) literele (a)-(d) sau să impună sancțiuni administrative pecuniare care depășesc valorile menționate la alineatul (2) litera (e) și la alineatul (3).

Articolul 60

(1) Statele membre se asigură că o decizie de impunere a unei măsuri sau sancțiuni administrative pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, împotriva căreia nu a fost introdusă nicio cale de atac, se publică de către autoritățile competente pe site-ul lor oficial imediat după ce persoana sancționată este informată cu privire la decizia respectivă. Informațiile publicate includ cel puțin tipul și natura încălcării și identitatea persoanelor responsabile. Statele membre nu au obligația de a aplica prezentul paragraf deciziilor de impunere a unor măsuri de investigare.

În cazul în care publicarea identității persoanelor responsabile menționate la primul paragraf sau a datelor cu caracter personal ale acestor persoane este considerată de către autoritatea competentă ca fiind disproporționată în urma unei evaluări de la caz la caz efectuate cu privire la proporționalitatea publicării acestor date sau în cazul în care publicarea pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o investigație aflată în desfășurare, autoritățile competente:

- (a) amână publicarea deciziei de impunere a măsurii sau a sancțiunii administrative până în momentul în care motivele nepublicării încetează;
- (b) publică decizia de impunere a măsurii sau a sancțiunii administrative cu titlu anonim în conformitate cu dreptul intern, dacă publicarea cu titlu anonim asigură o protecție eficace a datelor cu caracter personal respective; în cazul unei decizii de publicare a măsurii sau a sancțiunii administrative cu titlu anonim, publicarea datelor relevante poate fi amânată o perioadă rezonabilă dacă se preconizează că, în cursul perioadei respective, motivele care au stat la baza publicării cu titlu anonim încetează;
- (c) nu publică decizia de impunere a măsurii sau a sancțiunii administrative, în cazul în care opțiunile prevăzute la literele (a) și (b) sunt considerate insuficiente pentru a se asigura:
- (i) că nu va fi pusă în pericol stabilitatea piețelor financiare; sau
- (ii) proporționalitatea publicării deciziei în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.

(2) În cazul în care statele membre permit publicarea deciziilor împotriva cărora a fost formulată o cale de atac, autoritățile competente publică de asemenea, fără întârziere, pe site-urile lor oficiale, astfel de informații, precum și orice informații ulterioare privind rezultatul căii de atac. Mai mult, se publică de asemenea orice decizie de anulare a unei decizii anterioare de impunere a unei măsuri sau a unei sancțiuni administrative.

(3) Autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în conformitate cu prezentul articol se păstrează pe site-ul lor oficial pentru o perioadă de cinci ani de la publicare. Cu toate acestea, datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate se păstrează pe site-ul oficial al autorității competente numai pe perioada necesară în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul măsurilor sau sancțiunilor administrative, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate a persoanei fizice sau juridice declarate responsabile;
- (c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice declarate responsabilă, indicată de exemplu de cifra de afaceri totală a persoanei juridice declarate responsabilă sau de venitul anual al persoanei fizice declarate responsabilă;
- (d) beneficiul obținut în urma încălcării de persoana fizică sau juridică declarată responsabilă, în măsura în care acesta poate fi determinat;
- (e) pierderile produse terților prin încălcare, în măsura în care acestea pot fi determinate;

- (f) măsura în care persoana fizică sau juridică declarată responsabilă cooperează cu autoritatea competentă;
 - (g) încălcările anterioare comise de persoana fizică sau juridică declarată responsabilă.
- (5) Statele membre se asigură că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru încălcările menționate la articolul 59 alineatul (1) comise în beneficiul lor de către orice persoană care acționează individual sau ca parte a unui organ al respectivei persoane juridice și care deține o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, pe baza:
- (a) competenței de a reprezenta persoana juridică respectivă;
 - (b) competenței de a lua decizii în numele persoanei juridice respective; sau
 - (c) competenței de exercitare a controlului în cadrul persoanei juridice respective.
- (6) Statele membre se asigură, de asemenea, că persoanele juridice pot fi trase la răspundere atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (5) din prezentul articol a făcut posibilă comiterea încălcărilor menționate la articolul 59 alineatul (1), în beneficiul persoanei juridice respective, de către o persoană aflată sub autoritatea acesteia.

Articolul 61

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente instituie mecanisme eficace și fiabile prin care să încurajeze să li se raporteze încălcările potențiale sau efective ale dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive.
- (2) Mecanismele menționate la alineatul (1) includ cel puțin:
- (a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor privind încălcările și luarea de măsuri ulterioare;
 - (b) o protecție corespunzătoare a angajaților sau a persoanelor aflate într-o poziție similară în cadrul entităților obligate, care raportează încălcări comise în cadrul acestora;
 - (c) protecția adecvată a persoanei incriminate;
 - (d) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează încălcarea, precum și ale persoanei fizice suspectate că este responsabilă de încălcare, în conformitate cu principiile stabilite în Directiva 95/46/CE;
 - (e) norme clare care să asigure faptul că este garantată confidențialitatea în toate cazurile în ceea ce privește persoana care raportează încălcările comise în cadrul entității obligate, cu excepția cazului în care dreptul intern impune divulgarea în contextul unor investigații suplimentare sau al unor proceduri judiciare ulterioare.
- (3) Statele membre impun entităților obligate să instituie proceduri corespunzătoare pentru angajați sau persoanele aflate într-o poziție similară privind raportarea încălcărilor, la nivel intern, prin intermediul unui canal specific, independent și anonim, proporțional cu natura și dimensiunea entității obligate în cauză.

Articolul 62

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente informează AES cu privire la toate măsurile și sancțiunile administrative aplicate instituțiilor de credit și instituțiilor financiare în conformitate cu articolele 58 și 59, inclusiv cu privire la orice cale de atac formulată și la rezultatul acesteia.
- (2) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente verifică existența unei condamnări relevante în cazierul judiciar al persoanei în cauză, în conformitate cu dreptul lor intern. Orice schimb de informații în acest scop se realizează în conformitate cu Decizia 2009/316/JAI și cu Decizia-cadru 2009/315/JAI, astfel cum au fost puse în aplicare în dreptul intern.
- (3) AES mențin un site cu legături către informațiile publicate de fiecare autoritate competentă cu privire la măsurile și sancțiunile administrative aplicate instituțiilor de credit și instituțiilor financiare în conformitate cu articolul 60 și menționează perioada pentru care fiecare stat membru publică respectivele măsuri și sancțiuni administrative.

CAPITOLUL VII
DISPOZIȚII FINALE

Articolul 63

Articolul 25 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ se înlocuiește cu următorul text:

„(d) CPC este stabilită sau autorizată într-o țară terță care nu este considerată de Comisie în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului (*) ca având deficiențe strategice în regimul său național de combatere a spălării banilor și de combatere a finanțării terorismului care să reprezinte o amenințare semnificativă la adresa sistemului financiar al Uniunii.

(*) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).”

Articolul 64

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 9 este conferită Comisiei pe o perioadă nedeterminată, începând de la 25 iunie 2015.

(3) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 9 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară, menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 9 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu a formulat nicio obiecție în termen de o lună de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu o lună la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 65

Până la 26 iunie 2019, Comisia elaborează un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive și îl înaintează Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 66

Directivele 2005/60/CE și 2006/70/CE se abrogă cu efect de la 26 iunie 2017.

Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa IV.

Articolul 67

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 26 iunie 2017. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

Articolul 68

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 69

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 20 mai 2015.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

ANEXA I

Următoarele reprezintă o listă neexhaustivă a variabilelor de risc pe care entitățile obligate le iau în considerare atunci când stabilesc în ce măsură să aplice măsurile de precauție privind clientela în conformitate cu articolul 13 alineatul (3):

- (i) scopul unui cont sau al unei relații;
 - (ii) nivelul activelor care urmează a fi depuse de un client sau dimensiunea tranzacțiilor efectuate;
 - (iii) regularitatea sau durata relației de afaceri.
-

ANEXA II

Următoarele reprezintă o listă neexhaustivă a factorilor și tipurilor de dovezi cu privire la riscurile potențial reduse menționate la articolul 16:

1. Factori de risc privind clienții:

- (a) societăți publice cotate la o bursă de valori și supuse cerințelor de divulgare a informațiilor (fie prin norme bursiere, fie prin lege sau prin mijloace executorii), care impun cerințe pentru a asigura transparența adecvată a beneficiarului real;
- (b) administrații publice sau întreprinderi publice;
- (c) clienți care își au reședința în zone geografice cu risc redus, astfel cum se prevede la punctul 3.

2. Factori de risc privind produsele, serviciile, tranzacțiile sau canalele de distribuție:

- (a) polițe de asigurare de viață a căror primă este scăzută;
- (b) polițe de asigurare pentru sistemele de pensii, în cazul în care nu există o clauză de răscumpărare timpurie și polița nu poate fi folosită drept garanție;
- (c) sisteme de pensii, anuități sau sisteme similare care asigură salariaților prestații de pensie, în cazul cărora contribuțiile se realizează prin deducere din salarii, iar normele sistemului nu permit ca drepturile beneficiarilor sistemului să fie transferate;
- (d) produse sau servicii financiare care furnizează servicii definite și limitate în mod corespunzător anumitor tipuri de clienți, astfel încât să sporească accesul în scopul incluziunii financiare;
- (e) produse în cazul cărora riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului sunt gestionate de alți factori, cum ar fi limitele financiare sau transparența proprietății (de exemplu, anumite tipuri de monedă electronică).

3. Factori de risc geografic:

- (a) state membre;
 - (b) țări terțe care dețin sisteme eficiente de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului;
 - (c) țări terțe identificate din surse credibile ca având un nivel scăzut al corupției sau al altor activități infracționale;
 - (d) țări terțe care, pe baza unor surse credibile, cum ar fi evaluări reciproce, rapoarte detaliate de evaluare sau rapoarte de monitorizare publicate, au prevăzut cerințe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în conformitate cu recomandările GAFI revizuite și pun în aplicare în mod eficace cerințele respective.
-

ANEXA III

Următoarele reprezintă o listă neexhaustivă a factorilor și tipurilor de dovezi cu privire la riscurile potențial mărite menționate la articolul 18 alineatul (3):

1. Factori de risc privind clienții:

- (a) relația de afaceri se desfășoară în circumstanțe neobișnuite;
- (b) clienți care își au reședința în zone geografice cu risc ridicat, astfel cum se prevede la punctul 3;
- (c) persoane juridice sau construcții juridice cu rol de structuri de administrare a activelor personale;
- (d) societăți care au acționari mandatați sau acțiuni la purtător;
- (e) activități în care se rulează mult numerar;
- (f) situația în care structura acționariatului societății pare neobișnuit sau excesiv de complexă, având în vedere natura activității sale.

2. Factori de risc privind produsele, serviciile, tranzacțiile sau canalele de distribuție:

- (a) servicii bancare personalizate;
- (b) produse sau tranzacții care ar putea favoriza anonimatul;
- (c) relații de afaceri sau tranzacții la distanță, fără anumite măsuri de protecție, cum ar fi semnătura electronică;
- (d) plăți primite de la terți necunoscuți sau neasociați;
- (e) produse noi și practici comerciale noi, inclusiv mecanisme noi de distribuție și utilizarea unor tehnologii noi sau în curs de dezvoltare atât pentru produsele noi, cât și pentru produsele preexistente.

3. Factori de risc geografic:

- (a) fără a aduce atingere articolului 9, țări care, conform unor surse credibile, cum ar fi evaluările reciproce, rapoartele detaliate de evaluare sau rapoartele de monitorizare publicate, nu dispun de sisteme efective de combatere a spălării banilor/de combatere a finanțării terorismului;
 - (b) țări care, conform unor surse credibile, au un nivel ridicat al corupției sau al altor activități infracționale;
 - (c) țări supuse unor sancțiuni, embargouri sau măsuri similare instituite, de exemplu, de Uniune sau de Organizația Națiunilor Unite;
 - (d) țări care acordă finanțare sau sprijin pentru activități teroriste sau pe teritoriul cărora operează organizații teroriste desemnate.
-

ANEXA IV

Tabel de corespondență

Prezenta directivă	Directiva 2005/60/CE	Directiva 2006/70/CE
—		Articolul 1
—		Articolul 3
—		Articolul 5
—		Articolul 6
—		Articolul 7
Articolul 1	Articolul 1	
Articolul 2	Articolul 2	
Articolul 2 alineatele (3)-(9)		Articolul 4
Articolul 3	Articolul 3	
Articolul 3 alineatele (9), (10) și (11)		Articolul 2 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 4	Articolul 4	
Articolul 5	Articolul 5	
Articolele 6-8	—	
Articolul 10	Articolul 6	
Articolul 11	Articolul 7	
Articolul 13	Articolul 8	
Articolul 14	Articolul 9	
Articolul 11 litera (d)	Articolul 10 alineatul (1)	
—	Articolul 10 alineatul (2)	
Articolele 15, 16 și 17	Articolul 11	
—	Articolul 12	
Articolele 18-24	Articolul 13	
Articolul 22		Articolul 2 alineatul (4)
Articolul 25	Articolul 14	
—	Articolul 15	
Articolul 26	Articolul 16	
—	Articolul 17	
Articolul 27	Articolul 18	
Articolul 28	—	
Articolul 29	Articolul 19	
Articolul 30	—	
Articolul 31	—	
—	Articolul 20	
Articolul 32	Articolul 21	
Articolul 33	Articolul 22	

Prezenta directivă	Directiva 2005/60/CE	Directiva 2006/70/CE
Articolul 34	Articolul 23	
Articolul 35	Articolul 24	
Articolul 36	Articolul 25	
Articolul 37	Articolul 26	
Articolul 38	Articolul 27	
Articolul 39	Articolul 28	
—	Articolul 29	
Articolul 40	Articolul 30	
Articolul 45	Articolul 31	
Articolul 42	Articolul 32	
Articolul 44	Articolul 33	
Articolul 45	Articolul 34	
Articolul 46	Articolul 35	
Articolul 47	Articolul 36	
Articolul 48	Articolul 37	
Articolul 49	—	
Articolul 50	Articolul 37a	
Articolul 51	Articolul 38	
Articolele 52-57	—	
Articolele 58-61	Articolul 39	
—	Articolul 40	
—	Articolul 41	
—	Articolul 41a	
—	Articolul 41b	
Articolul 65	Articolul 42	
—	Articolul 43	
Articolul 66	Articolul 44	
Articolul 67	Articolul 45	
Articolul 68	Articolul 46	
Articolul 69	Articolul 47	

RECTIFICĂRI**Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă**

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 199 din 31 iulie 2007)

La pagina 12, primul cadru, rândul corespunzător punctului 4.7:

în loc de: „4.7. Părțile au ales instanța judecătorească de comun acord ”,

se va citi: „4.7. Părțile au ales instanța judecătorească de comun acord ☐”.

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO